Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Michaëlis, Karin.
Titel | Title:	Elsie Lindtner.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn ; Kristiania : Gyldendal, 1912
Fysiske størrelse | Physical extent:	184 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, -218

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130016788180

KARIN MICHAËLIS

ELSIE LINDTNER

1912. L 2615

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCXII

ELSIE LINDTNER

KARIN MICHAËLIS

BARNET. Fortælling. 1902. 2. Oplag.
LILLEMOR. Fortælling. 1902. 3. Oplag.
HELLIG ENFOLD. Fortællinger. 1903.
SØNNEN. Fortælling. 1903.
GYDA. Fortælling. 1904.
MUNKEN GAAR I ENGE. Fortælling. 1905.
DE SMAA MENNESKER. 1906.
TOMMELISE. Fortælling. 1906.
KYLLINGESORGER. Fortælling. 1907.
OVER AL FORSTAND. Fortælling. 1907.
BETTY ROSA. En ung Kvindes Roman. 1908.
TRO SOM GULD. Fortælling. 1909.
DEN FARLIGE ALDER. Breve og Dagbogsoptegnelser. 1910. 8. Oplag.

KARIN MICHAËLIS & JOOST DAHLERUP

DANSKE FOREGANGSMÆND I AMERIKA. Med Illustrationer. 1911.

KARIN MICHAËLIS

ELSIE LINDTNER

KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCXII

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Monte Carlo.

Kære Richardt!

Tak for Pengene, og tilgiv det hasarderede Telegram. Jeg lader dette Brev gaa til Kontoret, da det ikke angaar dit Hjem. Du maa hjælpe mig! Vi sidder her, Jeanne og jeg, som et Par Eventyrersker og véd hverken ud eller ind. Jeg bestiller ikke andet end telegrafere til min Sagfører, men han svarer ustandseligt nej. Det Menneske tillader sig at hovmesterere mig, som havde han Raadighed over baade min Formue og min Person. Naturligvis er det mig mere end ubehageligt at ty til dig, men du er den eneste, jeg kan tænke mig at gaa til, om jeg ikke vil risikere Afslag.

Jeg har spillet. Vundet og tabt. Tilsidst tabt, saavel hvad der stod paa mit Kreditiv,

som det, Riise naadigst sendte mig pr. Telegraf. Dine Penge varede to Timer, saa var de borte. Jeg har pantsat, hvad jeg ejede af Værdi. Og jeg *vil* vinde det alt tilbage. Prøv ikke at give mig gode Raad. Men tal med Riise. Forklar ham, at dette er Alvor, at jeg maa have Penge. Det er mig usigelig ligegyldigt, hvad der sker med Kapitalen. Jeg betaler gerne denne *Rus* — eller hvad du vil — med Fattigdom bagefter. Gaar det galt, hører I ikke mere fra Elsie Lindtner. Jeg tager hverken Gift eller skyder mig, der gives en bekvemmere Udvej. Her er en Brasilianer, der ikke tiltaler mig, af ham har jeg laant en Del. Laaner jeg mere, forsvinder jeg til Brasilien. Lad Riise komme af med Papirerne, selv med stort Tab, blot Pengene bliver disponible. Send du mig imidlertid telegrafisk alt, hvad du øjeblikkelig kan undvære. Jeg haaber, du vedvarende er lykkelig. Paa Forhaand Tak.

Elsie.

Monte Carlo.

Kære Richardt!

I Nøden skal man kende sine sande Venner. Tak for din snare og beredvillige Hjælp. Forøvrigt kunde jeg ikke vente saalænge, men laante mere af Brasilianeren. Der var heldigvis Held ved hans Penge. I modsat Fald ... naa ligemeget. Det var et vanvittigt Vovespil af mig. Nu bagefter begriber jeg ikke, at jeg kunde gaa ind paa sligt. Men jeg vandt altsaa. Det skete iforgaars Nat, og jeg vandt, foruden hvad jeg før havde tabt, to hundrede og femten Tusind Francs. Saa gik jeg hen at sove. Nu kom Pengene fra dig. Jeg lader dem gaa tilbage sammen med, hvad du før sendte, og dem jeg plagede ud af Riise. Jeanne er ved at pakke vore Kufferter. Vi

rejser for Jeannes Skyld. Hun tog sig min Spillemani for nær.

Glem om muligt denne lille Episode. Jeg var ikke helt mig selv. Nu er det ovre, og det er forsent at angre.

Vi har tænkt at tilbringe Resten af Vinteren i Tanger og Kairo og muligvis Helwân. Jeanne vil gerne til Indien, og jeg har ikke noget imod det, hvis Turen blot ikke bliver besværlig. Allerførst gaar vi et Par Uger til Paris, for at blive lidt godt ekviperet.

Det er virkelig en stor Skam, jeg har glemt at gratulere til din Førstefødte. Jeg vilde gerne se dit faderstolte Aasyn — du kan jo sende mig et Fotografi af dig og Arvingen. Og lev saa ret vel, til Omstændighederne igen fører os sammen.

Elsie.

Hvorlænge kan dette vare ved? Vi flakker uden blivende Sted, som to Fredløse, evig fordømte til Flugt — og vi fingerer Glæde ved denne vor fredløse Jagen. Jeanne har jo længst gennemskuet denne ynkelige Komedie, men hun spiller den trofast videre med, som Tak for min Smule Godhed mod hende. Vi har det ganske godt sammen. Jeanne læser paa mit Ansigt, naar der skal tales og naar der skal ties. Hun befinder sig bedst i Land med fast Grund under Fødderne, jeg lider bedst de glidende Nætter og Dage ombord. Himlen over, Havet under, Hovedet tanketomt og alle Sanser sovende. Det minder mig om den første Tid paa min Ensomheds Ø, hvor Bagatellerne fik uhyre Vigtighed. En flyvende Maage, en Mastetop — et Skib sejlende

forbi i Natten. Dagene tilbringer vi i vore Liggestole, døsende over en Bog eller konverserende med Selskabsstemme, men om Natten slaar vi en Ulster over Natkjolen og gaar Dækket op og ned, aabnende vort Væsen som de Blomster, der kun dufter i Mørket.

Jeanne er blevet mig kær. Hendes stakkels fortørrede, tidligt udfoldede og tidligt visnede Hjerte vækker en vis blid Medlidenhed i mig. Hun tager mine Meninger op, som var de gyldne Leveregler.

Kunde jeg glemme — var Tilværelsen taalelig. Men jeg kan det ikke. Det Blik, der viste mig Liget af hans Kærlighed, det følger mig uophørligt. Ydmygelsen i dette Blik. Jeg elsker ham ikke. Og jeg hader ham ikke. Mit Sind er for lunkent til at hade. Men Forsmædelsen nager mig.

Jeanne siger aldrig noget, der kan saare, dog saarer hun mig stundom ved sin altfor taktfulde Tavshed. Jeg vil ikke ynkes. Der-

for tilbringer vi ogsaa Timer med vore Klæder ... Hvorlænge kan dette vare ved?

Athen.

Her saagodt som et andet Sted. Jeg forsøger tappert at lade mig betage af Grækenlands Fortid, der er mig ligegyldig som Potteskaarene paa Kerameikos. Vi deltager i alle Professor Dørpfelds Forelæsninger paa Akropolis — mig morer det mere at høre Manden tale end at tilegne mig det talte. Han har beskæftiget sig saa indgaaende med Jordens skønneste Plastik, at tilsidst de usynlige Ord er bleven plastiske i hans Mund. Grunden til, at Søjlerne er tykkest paa Midten, afvinder mig ingen Interesse, men derimod Olivenlundene og Solskyggerne over Athen.

Jeanne tilegner sig som et Skolebarn, med aaben Mund, og paa Hotellet læser hun Kunsthistorie. Jeg har tilbudt hende at gøre en Udgravningstur med, men alene,

jeg skal da have mig frabedt at ride i Sne til midt op paa Livet og sove i Telte paa den bare Jord og nøjes med Faarekød og Konserves. Min Dovenskab tager til.

At Richardt gad gøre sig til Nar for den halve By ved at gifte sig med et Barn paa nitten Aar . . .

Luksor.

Jeanne foruroliger mig. Hun lever i en Begejstring, der gør hende fremmed for mig. Er det Rejsen, der udvikler hende, eller slumrende Evner, der kommer til Udbrud? Vi rejser dog for at slaa Tiden ihjel. Men hun tager det hele med samme tunge Alvor, som da hun i Berlin første Gang hørte Beethovens 9ende. Hun ser paa mig, som var det hos hende længst en Kendsgerning, at vi lever hver i sin Verden. De halve Maaltider forsømmer hun for at drive om mellem Templerne. Iaftes sad vi paa

den store Pylon og saa Solen gaa ned — for mig var det som en Smule Teaterdekoration, jeg maatte tænke paa „Aïda“. Hun vilde ikke med tilbage, og da jeg erindrede hende om, Nætterne var kolde, svarede hun ganske fjendtligt: — Jeg vil se Maanen skinne paa den hellige Sø! Naturligvis gik jeg. Men jeg kunde ikke sove. Midt i Nat kom hun tilbage. Min Dør var aaben, og jeg kaldte hende ind. Hun satte sig hen til Sengen, og jeg hørte hende græde. Hvad foregaar der i hende?

Jeg vil ikke plage hende med Spørgsmaal. Hun skal have sin Frihed til at komme og gaa. Blot hun vilde forskaane mig for Udbrud af en Begejstring, jeg dog ikke kan følge. Vist er her smukt, men jeg sætter nu engang større Pris paa Paris' Boulevarder og Unter den Linden og Bond Street ... Jeg føler mig saa fattig, naar jeg ser andre komme i Affekt.

Ja, det er det... Derfor er det, jeg bliver nervøs af Jeannes Kunst-Enthusiasme. Den minder mig om Malthe i gamle Dage, naar han i min gule Stue paa Gammeltorv fortalte om sine Rejser, og jeg bilder mig ind, jeg forstod, hvad han sagde...

Saa er ogsaa det forbi. Jeg havde jo egentlig tænkt, at Jeanne havde solgt sig til mig paa Livstid. Det skulde altsaa ikke saa være. Jeg kunde vel have holdt hende tilbage. Maaske ventede hun paa et Ord, men det er bedst, vi skilles. Lad hende blot prøve sine Evner. Hun bliver nok ked af at arbejde, og jeg har Raad at vente. Nu gaar jeg til Amerika, og bliver ogsaa det mig for trivielt, ved Gud, jeg giver efter og tager Brasilianeren. Han driver ialtfald sin Kur systematisk som Forfølgelse. Og det smigrer mig til syvende og sidst,

at jeg endnu — endnu, men hvorlænge? — synes attraaværdig. Jeg spørger mig selv i tvivlende Stunder, om jeg mon var det *uden* Hjælp fra Poiret og Worth.

Saa skilles da vore Veje, foreløbig — eller for bestandig — det véd ikke du og ikke jeg. Men jeg synes, det er det bedste, og jeg er hverken bedrøvet eller krænket. To Aar er en ganske lang Tid for to Mennesker at være henvist til hinandens Selskab og vi har da haft et vist Udbytte af de Aar. For mig bl. a. det Udbytte, at Aarene er til Ende, for dig, at du har fundet Livet værdt at leve.

Som sagt, jeg raader dig indstændig til at gaa hele Skolen igennem, saa viser det sig nok, om dine Evner er af skabende Art eller kun egner sig til kunstindustriel Brug. Mig skulde det nu ikke undre, om du gik hen og blev Bygningstegner — Arkitekt er for stort et Ord til en Dame.

Desuden, til græske og ægyptiske Templer, som jo vel vilde blive dit Speciale, vil du vanskeligt finde Liebhavere.

Naa, vi har jo ellers aftalt alle de rent praktiske Ting. Det er mit absolute Ønske, at du *nyder* Aarene i Paris. Nyd dem, men begaa ingen uoprettelige Dumheder.

Dette Par Ord faar du fra London, hvor jeg morer mig med en lille Afmagringskur: kan du tænke dig, vi gør faktisk Gymnastik som smaa Børn, i Knæbukser af sort Atlask og hvide Sweaters (flere af Hoffets Damer er Deltagere), siden faar vi en haardhændet men livsalig Hoftemassage. Resultatet er Møjen værd. Saa saare mit Ydre er tilfredsstillende, gaar jeg til New York. Du var jo ikke synderlig glad derovre, men for mig har denne By en egen Dragning, jeg véd ikke selv, hvori den bestaar.

Jeg vil bede dig indstændigt om, Jeanne, at du betragter mig som din Ven, til hvem du trygt kan sige alt, og til hvem du kan

henvende dig i ondt som i godt. Ikke sandt Jeanne?

Og forsøm ikke dit Ydre. Arbejde kan fængsle dig for en Tid, men det er dog for en Kvinde af din Art kun noget foreløbigt. Dit Ydre er din Vuggegave.

Paa Gensyn, og „Glück auf“, lille Rejsekammerat.

Elsie Lindtner.

Kæreste Jeanne!

Dine sidste Breve er — med et mildt Ord — meget overdrevne. Sandt at sige er de stærkt hysteriske. Hvad snakker du idelig om din „Gæld“ til mig? Om din evige Taknemlighed. Om Retten til at gøre Gengæld og bringe Ofre? Jeg forstaar ikke et Ord af det hele, ikke et eneste Ord. Ikke et Komma.

Jeg sidder og har det saa hyggeligt herovre i min Slags Ensomhed, der saamænd ikke er menneskefjendsk, og ønsker bare, at ogsaa du var rigtig vel tilpas. Fortryller du Paris? Mig behøver du da ikke at være bange for at tale ud med. Er det Arbejdet? I saa Fald — det har jeg længe ventet paa.

Du hører, efter min Formening, til de Luksusmennesker, der jo er ganske over-

flødige her paa Jorden, men som ellers har en vis Evne til ved deres blotte Existens at gøre Tilværelsen god for andre.

Enten er din Plads dèr eller, hvad Himlen forbyde, midt i en stor Lidenskab, hvor du kunde gøre dig selv til en lille Brødkrumme i en andens Mund. Jeg kan se dig som Prinsessen paa Ærten, den alting vragende, og jeg kan se dig ligge paa Knæ og skure Trapper for den Mand, du elsker.

Men den Mand, som *du* kom til at elske, ham kunde jeg jo lide at se.

Du er da ikke forelsket? Det falder mig pludselig ind, omend det synes mig ganske umuligt ... Nu tog jeg mig over at læse dine sidste og meningsløse Breve, og tror jeg ikke at have fundet ud, hvad det er?

Du er forelsket, og nu vil du, af misforstaaet Taknemlighed overfor mig, ikke give efter for dine Følelser. Jeanne, Jeanne! Vil du blive Gammeljomfru for min Skyld? Det er nydeligt, men det er lidt formeget. Desuden er det overflødigt. Jeg vil ikke

lyve og sige, at jeg ikke savner min lille Eventyrprinsesse med de skønne Hænder. Ikke blot mit Haar savner hende, min skammeligt overforfinede Smag savner hende at udveksle Meninger med, og min Altan har en tom Plads, der ikke fyldes ud, før bemeldte Jomfru sidder der og lader Solen skinne paa sig og Floden og Byen, der er alle Byers By.

Men, Jeanne, vore Veje er skilte, og de kommer aldrig til at forenes igen. Du egner dig slet ikke til at være i min Nærhed. Det er ikke mig, du trænger til. Det er Livet. Det er Glæden. Enten du engang finder dig til Rette med at — sælge dig som jeg og blive sat i forgyldt Bur, eller du møder dit eget Eventyr, Spejlbilledet af dine Drømme, levendegjort. Eller du folder dig ud som en Kunstner. Hos mig er ikke Hvile for dig.

Jeg saa, hvor du flaksede med Vingerne, da vi var sammen, hvor du pinte og plagede dig for at lade dig skrue ind i det

Væsen, der tiltalte mig. Hvor du for min Skyld spillede Komedie.

Istedetfor at male Side op og Side ned sender jeg dig dette og beder dig ufortøvet svare mig med et Telegram, hvori du med færrest mulige Ord fortæller mig, hvad der saa er paafærde.

Om jeg ikke er saa nysgerrig, at jeg formelig havde Lyst selv at sende dig et meterlangt Telegram. Men nu betvinger jeg mig selv, og hersker saaledes over det moderne Rom kaldet New York.

Din

Elsie.

Jeanne! Jeanne! Jeanne!

Ikke andet! Gudskelov, ikke andet! Hvor saadan en Depeche i sin Kortfattethed kan gøre godt!

Lad du ikke den Ting ængste dig mer. Naturligvis tager jeg Barnet. Eller rettere, tager jeg mig af Barnet. Enten jeg pusler med mine Kaméer eller mine Kaktus eller en Smule Barn, véd du hvad, det kommer saamænd ud paa ét. Du behøver ikke at tro, jeg sætter det (Barnet) i en Urtepotte som en anden Stikling, eller anbringer det med Knappenaale i min Kniplingssamling. Det skal faa den behørige Pasning til enhver Tid — ikke *af* men *gennem* mig. Jeg skal engagere en Amme saa god, som hun for Penge kan faas. Jeg skal, om du vil, rejse

med Ammen over hele Atlanten for egenhændig at overtage det lille Pus.

Nærmere betænkt finder jeg Planen ypperlig. Du slipper for ethvert Bryderi og for Standsning midt i din Udvikling, og jeg føjer et nyt Nummer i Rækken af mine Passioner. Ja, for at undgaa al Misforstaaelse, jeg mener, Valget af Børnetøj vil sikkert blive mig Kilden til mange nye Fornøjelser.

Kun betinger jeg mig Ret til, *hvis* det bliver mig for broget, at sætte „vort“ Barn i Pleje andetsteds.

Forhaabentlig har Faderen ikke noget med dit Hjerte at gøre. Jeg kan tænke mig, det er en eller anden ung Kunstner, du har truffet paa Skolen. Han har — som rimeligt er — set sig syg paa dig og dit Haar, og du har glemt, at du egentlig forlængst er færdig med alle Dumheder.

Skriv mig dog udførligt til, om du altsaa indvilliger, og naar „det“ ventes, og alt andet.

Behøver jeg at raade dig til at tage bort fra Paris, inden dit forandrede Ydre vækker Opmærksomhed?

Jeg tænker meget paa dig, Jeanne. Lille Jeanne.

Din

Elsie.

Kære Magna Wellmann!

Og jeg, som troede, De havde glemt mig eller endnu bar Nag for Brevet, jeg skrev for fire — nej, det er jo fem — Aar siden.

Nu sidder jeg og grunder paa, om den største Forvandling er foregaaet med Dem eller med mig. De er i hvert Fald ikke mere den samme. Og jeg tror heller ikke, jeg er det. Men i vor Alder, mener jeg, er man da forlængst kommen udover baade at vokse og udvikle sig.

De, som før drev for Vind og Vove, viser Dem nu med syv Mands Styrke og med et Mod, der beskæmmer. Hvem har saaledes vugget Deres Sind til Hvile? Er det den „store“ Kærlighed? Nej, jeg vil ikke spørge, skøndt der huserer en Hærskare af Spørgsmaal i mit Indre. Og De er

slet ikke bange? De taler om det, som om det var en Leg. Underlige Menneske, Magna. Andre Kvinder har det ondt i Svangerskabets ni Maaneder og bliver lunefulde og hæslige, men De blomstrer, som om det for Dem var den eneste naturlige Tilstand. Hvilken Modstrid til Deres øvrige Væsen og alle Deres Eskapader!

De er slet ikke bange for at føde et Barn i Deres Alder! Og under disse Omstændigheder! Der aander Friskhed og Velvære ud af hver Linje i Brevet, og det kan ikke være hyklet.

Véd De, Deres Brev vakte i mig den første Længsel efter Danmark, siden jeg pakkede mine Kufferter og drog paa Langfart.

Jeg er jo blevet en Fremmed. Fem Aar er ikke nogen lang Tid, men det er nok til at gøre et Menneske fædrelandsløst. Richardt holder mig paa sin pæne Maade stadig en Smule à jour med, hvad han kalder „de væsentligste Forskydelser“ i Kre-

sen. Og saaledes véd jeg, at ogsaa De er lyst i Ban. Jeg finder det nu ikke saa ufortjent. De véd, jeg holder nok saa meget paa de ydre Former som paa de indre. Og Magna, jeg kunde da ligesaalidt tænke mig at gaa i Selskab i Natkjole og med Haaret i Fletning nedad Ryggen, som jeg kunde tænke at handle som De. Men det maa De jo om.

Det meste derhjemme er mig mere end ligegyldigt, jeg synes, det minder for meget om — undskyld — et Loppeteater, eller en Vanddraabe set i Mikroskop, hvis det Billede forekommer Dem nettere. Faar jeg tilfældig et dansk Blad i Haanden, læser jeg kun Dødslisten, og ikke engang den formaar at vække blot Skyggen af en Sensation i min Sjæl. Men der er Skæbner, som jeg — af Nysgerrighed eller Hengivenhed — bestandig bevarer Interessen for, dertil hører Deres. Da Richardt skrev: — Fru Wellmanns sidste Affære gør hende umulig herhjemme! maatte jeg jo smile.

De har saamænd for længe siden gjort Dem umulig. Men Professor Wellmanns Navn og Statue holdt jo sin Haand over Dem — altsaa til nu.

Ja, dette er da en Skandale. Som De ovenikøbet begaar med den mest haarrejsende Frejdighed. De promenerer Deres Skændsel paa Københavns Gader, De rejser ikke engang bort, endsige gør Forsøg paa Fosterfordrivelse! Apropos, hvormange smaa Menneskebegyndelser bliver ikke tilintetgjort mellem Aar og Dag indenfor vor forhenværende fælles Kres? De gode Fruer var saamænd ikke bange for at hviske derom. Og De, De glæder Dem til at skulle have et Barn af den mærkelige Sort, man kalder uægte! Magna! Magna! Jeg haaber da ikke, der er blot den aller mindste lille Smule af Lyst til at udfordre Borgerskabet — det vilde være en daarlig Vittighed, heller ikke tror jeg, det skyldes Kærlighed til den uægte Barnefader. De skriver saa kønt,

at det blot er Følelsen af, at Livet gror inde i Dem!

Paa dette Omraade er jeg jo den Vildfremmede, den mere end Blinde, jeg har aldrig følt et Fnug af Længsel efter at mærke Livet gro inde i mig. Maaske forstaar jeg heller ikke Deres Udtryk, men det rører mig.

De gaar en vanskelig Tid imøde, for Dem selv og for Børnene. En Tid, der *ikke* er endt med Svangerskabet. Forklaring maa der til, og helst en Forklaring, der ikke gør Børnene Fortræd. Har De tænkt over det?

Og skub det ikke for langt ud, lad ikke andre komme Dem i Forkøbet. Børnene kan ikke — Rædsel, hvis de kunde — forstaa det helt, saa det gælder blot at finde en Fabel, der i Øjeblikket dysser deres Eftertanke i Søvn.

Mange vil fordømme Dem, fordi De begaar en Handling, der ikke er Skik og Brug, mange vil fordømme af Misundelse,

fordi de ikke selv havde det Mod. Hver den, der af Frygt for Skam og Skændsel har tilintetgjort et spirende Liv i sit Skød, vil fælde Staven over Dem. Ligesaa de barnløse Kvinder — sad jeg endnu paa Gammeltorv, gjorde jeg det vel ogsaa.

Endelig er der en Del frisindede Mennesker, der vil fordømme Dem, ikke for *Barnets* Skyld, men for *Børnenes*. De andre kan De trække paa Skuldrene af, men Slagskyggen, der falder paa Børnene, kan De ikke afværge.

Nu har jeg talt saare fornuftigt, og nu kan jeg med en god Samvittighed række Dem begge mine Hænder over Havet og sige: — Til Lykke, Magna!

Bliver Jorden Dem for brændende, ty da til mig. Jeg bor herovre paa en fjortende Sal ved Riverside Drive. Mit Navn staar paa Døren med Bogstaver saa smaa som Skriften paa et Frimærke, saadan er Moden, og Brevene afleveres jo til Portneren. Huset er pragtfuldt indrettet, og her

er et Lys, som boede man i et Atelier. Jeg tror ganske sikkert, at jeg lægger mine Ben paa en af Kirkegaardene her, og da man sminker og soignerer de Døde, saa de ser mindst tyve, tredive Aar yngre ud end i levende Live, forstaar De, det tiltaler min Forfængelighed — der endnu ikke har lidt under Alderens Tryk. Jeg gad ogsaa vide, hvordan en Kvinde skulde bære sig ad med ikke at være forfængelig i denne Lysets og Solens By.

Jeg er Medlem af et Par Klubber, hvor jeg træffer baade halvfjerds og firsaarige Damer med Porcelænshud og Gainsborough-frisurer. Tro ikke, de virker latterlige. De har en Værdighed og en Livsglæde, der stundom faar mig til at tro, de tilbringer Natten i Foryngelsens Sø. Hvor mon den forresten findes?

Her er altid Feststemning over denne By. Ja, ikke i Emigrantkvartererne, men dèr behøver man jo heller ikke at komme. De Fattige her har ganske anderledes Takt

og Opdragelse end i Evropas Byer, hvor de gaar og plager skikkelige Rejsende med deres Saar og Krykker. Jeg har i alle disse Aar kun set to Mennesker, der ikke hørte til paa Fifth Avenue, en Italiener, der med sin Gemalinde laa og solede sig paa Fortovet og spiste snavsede Urter af en rusten Blikpotte. Ingen jog dem væk, men hele Færdslen gik i Bue, som var det et Par Pestbefængte.

Jeg rider mig dødtræt hver eneste Dag i lakrød Frakke og med Hatten nede paa Øjenbrynene. Min Lærer, et sølle Vrag af en engang sikkert blændende skotsk Adelsmand, vilde først ikke tillade mig at ride en cavalier. Da jeg var stædig, lod han mig skøtte mig selv — til han en skønne Dag fattede Interesse for mit Herredømme over Dyret, og nu er vi gode Venner. Vi rider skiftevis i Central-Park — der er ubeskrivelig dejlig, naar alle Skrænter er røde af blomstrende Rhododendron — og paa Staten Island, hvor der endnu er Natur. Om Søn-

dagen er vi gerne en stor Kavalkade, og da morer vi os som Børn. Disse Mennesker, der udadtil er stive og tørre og indadtil jo ikke plages med Kulturforfinelse, har en ganske vidunderlig og smittende Evne til at suge Honning af Tilværelsens banaleste Ting. Vi snakker om Solen og vore Heste og vor Ulvehunger og den sidst opdagede Rembrandt, aldrig om Næsten og aldrig underfundigt saarende. Om Aftenen efter saadanne Dage, naar jeg hviler ovenpaa Badet, forekommer jeg mig som et Menneske, der har hele Livet foran mig.

Jeg er sandelig faldet til Ro. Jeg spiller Bridge de lange Vinterformiddage i Klubben i Hotel Astor, eller jeg gaar til Foredrag om Sjæleanalyse, efterfulgt af overdaadige Frokoster, hvor Kunstnere som Madame Homer og Signor Caruso synger for os — ikke i Pavserne, men medens vi spiser.

Tjenerne gaar og skænker Kaffe under hele Maaltidet, vi sidder i rødt Halvlys, og

alle siger hverandre smaa udsøgte og — virkelig — velmente Komplimenter.

Kald min Tilværelse tom. Mig passer den.

De spørger, hvad jeg har taget mig til, siden jeg brød op fra min nu vist sørgeligt forfaldne Villa. Om jeg bare selv vidste det, det er snart saa længe siden. Jeg rejste jo med Jeanne, min unge Husfælle og Veninde — vi bestilte nærmest det at slaa Tiden ihjel.

Min Monte Carlo-Periode er dog nok rygtedes til Danmark. Jeg indrømmer, det var en grim Tildragelse. Aldrig havde jeg tænkt mig Muligheden af at falde som Offer for den Lidenskab, men Raseriet greb mig, saa jeg opførte mig ligesaa skamløst som de professionelle Spillere. Jeg tror nok, jeg var lidt utilregnelig i de Dage, og havde Heldet ikke vendt sig, havde jeg da sat hele min Formue overstyr. Det gik saa godt, at jeg den Dag i Dag tærer paa Gevinsten uden at røre mine Rentepenge.

Jeanne er stadig i Paris, dèr har hun

nu været de sidste to Aar, det er Meningen, hun skal uddannes i en eller anden kunstindustriel Retning, hun har uomtvistelige og højst egenartede Evner. Jeg havde ret nylig et betydningsfuldt Brev fra hende. Jeg kan ikke røbe Indholdet, men hvis Sagerne staar fremdeles, som det nu synes, vil mit Liv inden ret længe gennem hende blive ganske omkalfatret.

Jeg maa da fortælle om min sidste Passion. Jeg har i disse Aar haft op imod en halv Snes smaa Passioner. Det er en herlig Beskæftigelse. Den sidste er altsaa, at jeg samler paa Dværgkaktus. Og paa de japanske Dværgtræer, som vist er meget sjældne i Danmark. De er blot et Par Tommer høje og umaadelig gamle. De købes i smaa flade Kasser, Miniaturefterligninger af japanske Haver med Floder og Broer og Porcelænstaarne og Geishaer. De er fortryllende. Heldigvis bliver de passet af en Gartner, ellers døde de saamænd af Mangel paa Omhu. Jeg egner mig nu en Gang

ligesaalidt til at pusle om Planter som om Børn og andre levende Væsner. Gjorde jeg det, anskaffede jeg straks et lille udsøgt Akvarium med Slørhalefisk i elektrisk Belysning.

Og Richardt som Fader! Og som Hustyran! Ja, Magna, det hele har forandret sig.

Nu véd jeg da, jeg har fortalt om mig selv, der er vist ikke den Fold i min Sjæl, jeg ikke har aabnet for Dem — jeg kan desværre ikke gøre for, at Resultatet af Blottelsen er saa pauvert.

Hvor gammel er Jarl? 16 eller mere? Og Pigebørnene, ja de er jo endnu ældre.

Skriv snart, Magna — jeg lover at svare.

Elsie Lindtner.

Kære Jeanne!

Det maa jo skyldes din Tilstand, men jeg er helt betænkelig over dine Breve. Nu troede jeg, det hele var saa evig godt, naar du slap Besværet og jeg tog Barnet.

Nu begynder du med nye Gaader. Hvad er det, du ikke kan røbe for mig? Hvad taler du om at skjule dig i den yderste Ørken? For hvem? For hvad? Hvad taler du om Helligbrøde? Og at du vilde ønske, du maatte dø, inden dette Barn blev født? For du kan ikke gøre den Fortræd. — Hvilken Fortræd?

Er Manden gift? Om saa var, behøver hans Børn da ikke at faa Underretning om, at du skal have et Barn. Du vil jo ikke giftes med ham.

Eller vil du? Hvis jeg maa give dig et

klogt Raad, lille Jeanne, lad saa være at spekulere over Fremtiden, til du i god Ro og Mag sidder et Sted ude i en skøn Egn. Hvad siger du om Provence? I Øjeblikket er du lutter forvirrede Nerver. Det kipper i mig efter at rejse over og være dig til Hjælp, men jeg er for doven. Det med at gøre noget for nogen, naar det er forbunden med Besvær, det passer nu ikke for mig. Selv hvor det gælder dig, som jeg dog virkelig holder af.

Men er der noget, der nager dig, jeg kan jo som sagt ikke finde Mening i det Tøjeri, du skriver, saa skriv. Skriv saa ofte og saa langt du vil. Der kommer vel den Dag, hvor Meningen gaar op for mig.

Er det et Menneske, der er noget ved? Et Menneske, du kan tale med? Jeg oplever hver Dag en Mængde smaa ligegyldige Ting, der paa den lifligste Maade sætter mig i Svingning. Forresten oplever jeg jo intet udover at pleje og passe min egen dyrebare Person.

Egentlig levede jeg vist mere, dengang vi to sad ovre paa Øen i den hvide Villa og Bladene faldt.

Din

Elsie.

Jeanne . . . Malthe . . . Jeanne . . . Malthe.

Hun og han — — han og hun — — Jeg maa tænke mig om. Jeg maa prøve at forstaa det. De to . . .

Og det var deres Barn, jeg tilbød at tage . . .

Der er gaaet to Dage, men jeg kommer ikke videre. Jeg gaar rundt i et stort tomt Rum og siger til mig selv: Jeanne og Malthe — Malthe og Jeanne. Og jeg venter paa, at en sønderrivende Smerte skal gøre sig gældende. Men saavidt jeg kan skønne, gør det ikke ondt hverken i mit Hjerte eller i min Forstand. Selv mine Nerver er i fuldkommen Ro. Jeg er vist nærmest „slagen med Forbavselse“.

Hvor er min Sorg? Hvor er den Kærlighed, jeg dog har følt? Hvor? . . . Eller . . . Jeg forstaar saagodt de to. Det er mig selv, jeg ikke forstaar. Med den letteste og roligste Samvittighed kan jeg give dem min Lykønskning. Glæde mig kan jeg over, at de to, netop de to, fandt hinanden.

Saa gold, saa urimelig, ufattelig gold er jeg altsaa.

Jeg er begyndt at føle Behag ved at køre i Subway — om Dagen. Menneskene stiller sig ikke an. De har for travlt til at lægge Maske. Mærkværdigt, hvor Holdning — naar den er forenet med gode Klæder — imponerer her. Der kan være saa fuldt optaget, at en Dobbeltrække staar ned gennem Vognen, hængende i runde Læderringe med grove Arbejdsnæver eller med sirligt behandskede Hænder. For mig gøres der Plads. Jeg har endnu ikke staaet op en eneste Gang. Men *jeg* giver mig jo rigtignok ogsaa Tid til at tage det Ansigt paa,

jeg ønsker at vise. Idag just sad ved Siden af mig en fattig Kone med et Par smaa Kranse i Skødet. Hun havde et støvet Sørgeslør om Haaret. Hun græd hele Vejen. Sløret var saa gammelt, at jeg regnede ud, Barnet maatte være død for længe siden. Hendes Sorg var frisk. Min har aldrig existeret. Jeg har troet at eje i det mindste det Livsindhold, man kalder en stor Sorg. Et tomt Rum har jeg smykket med Sorgens Farver . . .

Jeg maa dog skrive til Jeanne.

Kære lille Rejsekammerat!

Dette Brev kunde skrives paa tyve Maader, men kun én er den rette. Og nu skriver jeg til dig, som jeg vilde skrive i min egen stakkels kedsommelige Dagbog. Du véd, det er kun dovne Mennesker, der gider tage sig paa at føre Dagbog over deres Dages Mangel paa Indhold.

Tag min varmeste, sandeste Lykønskning, lille Jeanne. Græd ingen Taare mere for min Skyld. Du har ikke forbrudt dig, du kære fintfølende Person, du saalidt som han. Men du tror, dit Brev — din „Tilstaaelse“ volder mig Sorg. Ak nej — desværre. Desværre, for jeg vilde dog saa gerne tro om mig selv, at jeg engang i mit Liv holdt af med Hjertet. Det hele maa have været en blank Indbildning. Der er ingen anden Forklaring. Et Hjernespind. Et Digt. Hvad du vil. Maaske en smuk Drøm. Forbi er Drømmen, det er det eneste, jeg véd. Tilbage blot Mindet om en god Ven, som nu ved et af Skæbnen virkelig bedaarende Indfald finder netop den Kvinde, jeg blandt alle synes, er ham den eneste rette.

Jeanne, jeg forstiller mig ikke. Det er første — og bliver vel sidste — Gang, vi to drøfter Temaet Malthe og mig. At du i al den Tid, vi som et Par hjemløse Skygger sneg os om i Verden sammen, at du

da aldrig nævnede noget, der lod ane — hvad jeg dog vidste —, at du kendte den hele ydmygende Sammenhæng, det har i mine Tanker givet dig en overordentlig stor menneskelig Værdi. Malthe sætter jeg saa højt, at *kun du* synes mig god nok til ham.

Hvad du skriver om „Rov“ fra mig, passer altsaa ikke. Og jeg kan sige dig mere end det. Jeg hører til de Kvinder, der daarligt kan leve sammen med, endsige leve *for* et andet Menneske. Dette staar mig skærende klart nu. Du derimod, din triste Ungdom til Trods, ejer hele Opofrelsens Hengivenhed og Styrke. For dig vil det at opgive dit eget Jeg og lade det opsluge af ham være en Lykke. For mig en Utænkelighed.

Vi behøver saa slet ikke at fordybe os videre i Fortiden — for mit Vedkommende. Men for dit, desværre.

Dit Spørgsmaal bringer mig tifold mere

Tankebryderi og Følelsesoprør end selve Nyheden. Om du skal tie eller tale . . .

Stod jeg helt, hvor jeg forhen stod; var mit Livssyn nu som mit Livssyn før, vilde jeg jo saa ubetinget svare: Luk din Mund og luk dit Hjerte over de Hemmeligheder, der kun angaar dig selv! Men her spiller andre Faktorer ind. Jeg er forandret — af Tiden eller Livet, jeg véd ikke selv hvad. Og du er ikke, som Kvinder er flest. Og Malthe er ikke, som Mænd er flest.

Du volder ham en maaske uoverkommelig Kval ved at tale, gør dig det klart. Men du volder dig selv en ikke ringere Pine ved at tie. For *du* kan ikke, idet du tier, for nu og alle Tider lade det, der var, være glemt. Du vil — jeg kender dig, Jeanne — du vil hver Dag og hver Time føle større Foragt for dig selv, fordi hans Tiltro er saa grænseløs. Du kan ikke nøjes med at tie, du nødes til at lyve. Dette, som for ti og hundrede er let og selvfølge-

ligt, vil undergrave ikke blot din Selvfølelse, men din Livsglæde.

Paa den anden Side, du har aldrig elsket før. Det, du kalder din „Fortid“, har jo intet betydet for dig. Skal det nu pludselig drages frem og trævles op? Skal det Ubetydelige, blot fordi det iklædes Ord, blive det Afgørende? Skal du og han bruge Jeres Kærligheds skønneste Aar til at grave Lig op og slæbe disse Lig med, hvor I gaar og staar?

Jørgen er ikke som andre Mænd. Han vil aldrig gøre dig en Bebrejdelse, men han vil sørge, og du kommer til at sørge med ham.

Du ser, jeg kan ikke raade dig. Maaske tør jeg heller ikke tage Ansvaret paa mig.

— — —

Jeg har talt saa mange Timer til Ende med din tilkommende Mand. Men, saavidt jeg erindrer, har vi aldrig drøftet Begrebet „Kvinde“. Altsaa jeg kender *slet ikke* Malthes Syn paa Livet.

Men Malthe er dit Barns Fader! Dit endnu ufødte Barns Fader ... Tal, Jeanne, tal uden Frygt. Det skal ikke være dig et Forsvar, at han tog imod din Hengivelse, men han vil selv derigennem finde Vej og Forklaring og Forsvar for det, der var før hans Tid. Thi Jørgen Malthe er ikke som andre Mænd.

Har han fundet det rimeligt og rigtigt, at den Kvinde, som han elskede, blev hans, saaledes som du blev det, vil han ogsaa finde det rimeligt og rigtigt, at du før hans Tid havde Herredømme over din Person. Da staar der for dig kun det ene tilbage, at fortælle ham, saa han *tror* det, at du elsker ham, og at han er den eneste, du har elsket.

Jeg forekommer mig i dette Øjeblik saa ældgammel. Der ligger for mig Evigheder mellem dengang og nu. Men det er godt det samme.

Lad mig se, du, lille Rejsekammerat med det røde Haar, hjælper ham at bygge et

saadant Manddomsværk, at hans Navn bliver udødeligt. Rejs ud med ham, *du* forstaar at se, *du* forstaar at nyde. Pak Eders Barn, naar det bliver født, i en let Kuffert med Lufthuller, og tag det med — eller lad det blive tilbage. Lad det ikke blive Hindring for Samlivet mellem Jer.

Der er meget mere, jeg vil skrive, men nu maa jeg hen at klæde mig om, du véd, „Tristan og Isolde“ var alle Dage min Yndlingsopera.

Jeg vilde slutte med at paalægge dig *ikke* at vise Malthe dette Brev — men jeg giver dig herved frie Hænder. Af mange Grunde tror jeg ikke, det vil have daarlige Følger, at han ser det. Jeg omfavner dig og ønsker dig en Lykke, der varer Livet ud.

Din

Elsie Lindtner.

Du skal ikke gøre dig Ulejlighed med at skaffe mig flere Kniplingsprøver, jeg har

givet hele min Samling til Metropolitan-Museet. Nu har jeg faaet en ny Passion, der morer mig langt mere, Dværgkaktus. Og de kan jo desværre ikke lægges i Breve og Aviser.

Hvordan var Mødet mellem de to? Det kommer mig ikke ved, men jeg tænker meget derpaa. Huskede de hinanden fra dengang? Ja, naturligvis ... Han saa efter hende, naar hun gik igennem Stuen.

Fra mig til hende saa han — og sammenlignede.

Og siden ... Hvad siden? Har han siden uophørligt tænkt paa Jeanne, som før paa mig? Eller er det blot, fordi Tilfældet førte dem sammen i Paris?

Eller er det muligt, at de slet ikke genkendte hinanden straks og først senere fandt ud, hvor de første Gang mødtes! Er jeg blandet ind i deres Samtaler? Har de rakt hinanden Haanden over Mindet om mig — som over et Lig?

Jeg under dem deres Lykke. Jeanne er Kvinden for ham. Og kun en Jørgen Malthe vil kunne tilfredsstille og opfylde Jeannes hele Væsen.

Hvoraf kommer det, at alt inde i mig er faldet til Ro? Jeg føler mig som en Hoben visne Blade, der ligger et Sted dybt nede, hvor intet Vindpust naar hen. Ligger dèr og dysser sig selv i Søvn.

Jeg lever ikke mere, som jeg levede før — og jeg har intet Maal at stræbe hen imod, men jeg føler heller ingen Bedrøvelse, endsige Fortvivlelse. Jeg er virkelig veltilpas.

Som Livet former sig nu, kunde jeg lide at leve evindeligt, men det skulde ikke skræmme mig, om nogen kom og sagde: Inat skal du dø.

Jeg har, ret beset, en Mængde Glæder, smaa, intetsigende, men ublandede.

Mrs. Gwynne var hos mig idag, og vi talte sammen, som om vi havde Tillid til hinanden. Det var om Gloria, der jo skal giftes i næste Maaned. Mrs. Gwynne vilde ikke have skænket det en Tanke, hvis Glorias Valg var faldet paa en Amerikaner, men da Pigen nu netop forelskede sig i den tyske Legationssekretær, var der jo intet Udkomme. Og nu frygter Moderen, hun skal blive ulykkelig.

Jeg saa ingen Grund dertil, men Mrs. Gwynne, der selv er over de halvhundrede Aar og endnu skøn i sin blodrige Fylde, betroede mig, at Gloria hver Maaned ikke blot led store legemlige Smerter, men var saa ude af Ligevægt, at man ikke kunde regne hende for ganske normal.

En Amerikaner vilde have ladet sig alt gefalle og maaske fundet, at hendes urime-

lige Nedtrykthed og Pirrelighed var en Charme mere, men saaledes er den tyske Ægtemand jo ikke indrettet.

Nu havde Moderen sin haarde Nød med at holde Gloria i Sengen, saalænge det stod paa; blev hun først gift, maatte det upaatvivleligt komme til heftige Scener mellem Ægtefællerne. Og det værste var, at Gloria aldrig bagefter indsaa, hun havde været urimelig.

Jeg raadede Mrs. Gwynne til at forklare Svigersønnen hele Sammenhængen. Men saa fik hun en virkelig lysende Idé, der ialtfald foreløbig lader sig realisere. Hun vilde tale med Svigersønnen og sætte ham ind i Glorias Tilstand — og saa vilde hun forlange, at Datteren boede hjemme i de Dage, hvor Sindet var i Oprør. Derved bliver det altsaa, Mrs. Gwynne er ikke den, der lader en Beslutning uudført.

Vi kom saa ind paa at tale om os selv, og jeg erfor, at Mrs. Gwynne havde lidt under en lignende Sygdomsform som Dat-

teren. Hun, den, som hun selv sagde, lykkeligste Hustru i hele Fifth Avenue, havde hver Maaned Aaringer igennem troet, hendes Mand bedrog hende. Nøjagtig tre Kvarter hver Maaned kom denne Tvangstanke over hende. Det hjalp ikke, Mr. Gwynne sad med hendes Haand i sin. Hun troede, hvad hun maatte tro — de tre Kvarter. Han fik jo aldrig noget at vide.

Men i Overgangsaarene var det taget til, saa hun gentagne Gange var ved Randen af Selvmord.

Og nu — lo hun af sin egen Dumhed. Sikker paa, som hun var, at hendes Freddy over Børsspekulation ikke havde andet i sit Hoved end hende og Gloria.

Saa ligger jeg ellers rart. Mæslinger — i min Alder — og rødt Lys og det hele. Naar mon Kighosten melder sig? Det var dog bedst at faa alle Børnesygdommene overstaaet paa engang. Kedeligt er der i denne velsignet karbolduftende Klinik, men Pasningen er god, og det skal jo være saa sundt at kede sig. Igrunden troede jeg, det var en Krønike med Sygeplejerske-Opofrelsen.

I Stuen herved ligger den arrigste Skraalhals af et ni Maaneders Barn, men om ikke samtlige Sygeplejerske er rede til at ofre ham deres haardt nødvendige Nattesøvn! Jeg ønsker ham hen, hvor Peberet gror. Og saa spørger de, om jeg ikke vil have ham „lidt ind i Sengen“. Himlen bevare mig og mit velordnede Hoved. De

arme Kvinder, der har flere Smaabørn paa engang. Jeg gad nu vide, hvormange Mødre der virkelig føler noget for deres Børn — *fordi* det er deres Børn. Jo, Richardt faar da Kærligheden at føle med sit Vidunderbarn. Han omtaler dets Tænder — men ikke dets Ondt-for-Tænder.

Igaar havde jeg Besøg af en Rekonvalescent, der aflægger Visit hos de sengeliggende Patienter. Hun har lovet at komme igen hver Dag, Hende vil jeg dyrke. Hun morer mig. Hvor jeg forstaar, der kan ligge en Charme i at dyrke Bakterier og Pestbaciller. Lille Aarsag, stor Virkning. Jeg troede, sandt at sige, hun havde siddet i Tugthuset. Der var det over hende, der gjorde, at jeg *vidste*, hun havde været indespærret. Saa smaat ventede jeg at faa en Forbrydelse skriftet. Men det var ikke det. Hun havde blot i al Uskyldighed i toogtyve Aar været Nonne. I toogtyve Aar været Nonne, dertil kommer Læretid, No-

vicetid o. s. v. Alt i alt havde hun i seks-ogtyve Aar levet indenfor Klostermure, været underkastet Klostertugt og Kloster-dragt. Og nu var hun brudt ud. „Brudt ud“ som en Fange, der af sine Lagner snor det Tov, der hjælper ham over Muren i Frihed. Hun havde — hvordan, det fortav hun — tvunget dem til at give Slip, og nu var hun altsaa begyndt at leve Livet. Det Liv, hun forlod som sekstenaarig, genoptog hun nu som toogfyrreaarig. Hun saa ud, som én, der er tres. Men *det* Livsmod har jeg da aldrig truffet Mage til. Jeg kunde ikke dy mig for det næsvisse Spørgsmaal: Hvorfor hun var brudt ud? Og Mennesket svarede mig, som det vistnok var, at da hun mærkede, hun begyndte at blive gammel, kom der Tvivl op i hende, om ikke Livet udenfor var rigere end Livet indenfor. Hun havde skænket sin store Formue til Kirken og levede nu af en karrig Aarspenge, en Søster uvilligt tilstod hende. Men hun var lykkelig som en Dronning over

at leve i to smaa Kamre, som hun alene herskede over, at kunne spise og drikke, hvad hun vilde og hvornaar og hvormeget. At kunne dyrke sin Gud — hun havde paa ingen Maade afsvoret sin Tro — af egen fri Vilje og uden Klokkeslet.

Nu ønskede hun blot saa mindeligt, at der fandtes en Mand, som vilde gifte sig med hende. Hun var virkelig rørende beskeden. Det gjorde ikke noget, hvordan han var, hvordan han saa ud, blot hun fik Lov at prøve den vidunderlige Lykke: at have en Mand. Jeg trøstede hende, saa godt jeg formaaede at lyve.

Men fik hun ingen Mand, vilde hun tage et Barn til sig. Et rigtig sygt og forsultet og elendigt Barn. Jeg sagde spagfærdigt, at skulde jeg, hvad Himlen forbyde, fange den Slags Griller, vilde jeg ihvertfald betinge mig et sundt, smukt og velnæret Barn. Hvorpaa hun svarede: Jeg vil jo ikke have et Barn, der skal leve for mig. Jeg vil leve

for Barnet. Hun er et fint men temmelig forskruet Menneske.

Miss Ethel har væddet med mig om en Fønikspalme — hun har en tom Søjle paa sit Værelse —, at jeg kommer til at holde af Drengen, blot jeg har haft ham hos mig en Time. Jeg vil hellere give hende Palmen strax og slippe for Drengen, men naar det nu kan more hende. Altsaa i Eftermiddag. Og rene Lagner, saa saare Timen er forbi.

Med Skam at melde — jeg tabte den Palme. Mon det ikke var al Nonnens Snak, der gik mig til Hovedet? Jeg, der afskyer Lugten af Smaabørn, der er bange for at røre dem!

Han laa ganske stille og skelede op til mig og sugede paa en Finger. Det var vist de smaa Fingre. Jeg havde ikke imod, at tabe endnu en Palme, men min Stolthed forbyder mig heldigvis at udtale dette Ønske.

Han skriger ikke, naar han er hos mig. Ingen begriber Grunden. Inat da han græd, stod jeg gamle Menneske op af min Mæslingeseng og kiggede ind til ham, jeg troede, Plejersken var gaaet. Det var flovt.

Hr. Professor Rothe!

Lili har lukket sine Øjne og aabner dem ikke mere. Det vil næppe, efter hvad der er sket, være Dem og Deres nogen heftig Sorg, vel snarere en Befrielse. For hende var det en Befrielse.

Jeg føler det som en Pligt mod hende — egentlig ikke mod Dem — at skrive dette Brev. De kan saa gøre hvilken Brug, De selv synes, deraf.

Jeg har skaffet Lili det Sovemiddel, hun saa inderligt ønskede. Jeg har siddet med hendes Haand i min, til den blev kold. Og jeg angrer *ikke*, at jeg viste det Mod, De som Læge, maa kalde en Forbrydelse.

Lili overgav mig, nogle Dage før hun sov ind, en Del Breve. Jeg har i Nat læst dem og lægger dem i Kisten under hendes

Hoved. Disse Breve bør ikke læses af Udenforstaaende, og *De* blev Lili en Udenforstaaende.

De har kaldt hende en *Skøgenatur!* Ikke i Ophidselse, men fordi De gennem Overvejelser var kommen til det Resultat, at Ordet stemte. Den Oprejsning, hun fortjener, staar det ikke i min Magt at give hende, men jeg ønsker, at den Time maa oprinde, da De indser, hvor blodig syndigt De handlede, De og Deres daarlige, daarlige Børn.

Skøgenatur! siger De, som har været gift med Lili i mere end tyve Aar! Om Lili, det reneste Menneske!

De siger: „Hun giftede sig med mig. Hun fik Børn med mig. Hun sagde, hun elskede mig. Og bag min Ryg havde hun en Elsker. Altsaa den rigtige Skøgenatur!“

Professor Rothe, tillad, jeg følger Dem ind i Deres inderste Konsultationsværelse, dèr, hvor de mest blufærdige Damer lader sig undersøge. Lad saa engang mig spørge

Dem ud og undersøge Deres Indre. Det kan hænde, Deres Blufærdighed krænkes, men De skal høre, hvad jeg har at sige. For Lilis Skyld. Og for det Ords Skyld, der hedder: — Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes!

Da De giftede Dem, valgte De efter Deres Hjerte, og Valget faldt paa en ganske ung Pige, der levede i Idealernes blaa Højder. Hun blev Deres Hustru, Deres Ven, Deres Børns Mor, Deres Hjems gode Ordner. Og, vil De føje til, hun blev Deres Elskerinde. Ikke sandt, De mener, at fordi De elskede hende og hun Dem, og De tog hende i Favn som Deres Hustru — altsaa var hun ogsaa Deres Elskerinde.

Men jeg siger Dem, Lili har aldrig været Deres Elskerinde, og hun har aldrig haft nogen Elsker. Og det véd De, det har De hele Tiden vidst.

Svar mig saa, om De vil: Der findes Tusinder og Tusinder af Kvinder, der paa dette Omraade er ufølsomme som Lili —

hun elskede dog en anden, og mig bedrog hun!

Saa ren, og saa fin, og saa sart var Lilis hele Natur, at denne Mangel — eller hvad De vil kalde det — for hende slet ikke existerede. Hun vidste derom, for hun var ikke uvidende. Og hun vidste om andre, og hun dømte ikke. Hun forstod hos andre, hvad hun ikke kendte hos sig selv. Som det lysbringende og glædespredende Væsen, hun var, levede hun for Dem og Deres Børn og Hjemmet i sin egen skønne Verden. Hendes forunderlige Harmoni kom deraf, at det, der ikke lod sig vække hos hende, for hende ikke var noget Savn og ikke nogen Lidelse. Havde Lili været blind, hun vilde have været den samme lykkelige Natur, og hun vilde have forstaaet Skønhedsglæden hos levende seende Mennesker.

I hendes Indre opstod aldrig — som hos saamange stakkels Kvinder — Savnet af Sansernes Ild.

Hvor maa hun ikke have elsket og æret Dem, naar hun uden Klage, uden Savn og uden Afsky kunde være Deres Hustru i de mange Aar!

Schlegel har ikke været hendes Elsker. Men hun har elsket ham. Hun har kendt ham mere, end jeg formodede. Og hør nu: Hun har elsket ham, grænseløst, som hun formaaede at elske, fordi han *ikke* havde eller tog Ægtemandens Ret over hende. Dette var *hende* ubevidst. Men dèr er Forskellen mellem hendes Følelse for Dem og for ham. Som hun i Barneaarene drømte sig Ordet „Elskov“, stod han for hende til den sidste Time. Saaledes har hun engang elsket Dem. Saaledes kunde hun vedblevet at elske Dem, hvis De ikke havde taget hende tilægte og gjort hende til Moder uden at vække Kvinden i hende.

Lili er den evigt slumrende Tornerose. Ingen Ridder vækker hende af Søvnen. Men den Mand, hun skænkede et Livs Lykke, kaldte hende en Skøgenatur.

Hendes sidste Dage bestod i fortvivlet Længsel efter Døden og Tilgivelsen for den Brøde, hun aldrig har begaaet.

Den Lili, der kom herover, var saa forandret, at jeg ikke kendte hende. Min første Tanke, da hun kom hen og sagde sit Navn, var: — Hvem er Skyld i dette? Det var ikke blot et brudt, men et *jaget*, et *mishandlet* Menneske, der flygtede fra sine Forfølgere for fredløs at dø i et fremmed Land.

Den Lili, jeg forhen kendte, kom ind i en Stue som Solen i en Skov, som Glæden selv. Enhver kunde gennem hendes roligt straalende Blik se til Bunden af hendes rene Sjæl.

Den Lili, der kom hertil, rystede paa Hænderne og vovede ikke at se nogen i Øjnene.

Schlegel ligger i sin Grav. Da han levede, var han mig ligegyldig som hvert fremmed Menneske. Nu søger mine Tanker ham med Tak.

Og Lili har gaaet derhjemme og spist Naadsens Brød i fire lange Aar. Medens Folk har beundret Dem, fordi De saa højmodigt „tilgav“ hende. Og Deres daarlige Børn har set ned paa deres Mor og behandlet hende som en Utilregnelig. Der er blevet danset i Deres Hus, Professor Rothe, medens Lili sad oppe paa sit Værelse. Der er bleven fejret Forlovelsesgilder i Deres Hjem, medens Husets Frue meldtes syg — hendes blege, forgræmmede Ansigt maatte ikke forstyrre Festglæden.

Jeg har gjort det lidet, der stod i min Magt, for at vinde den gamle, kære Lili tilbage, men det var forsent. Man kan ikke sige, hendes Aand var formørket, men hun grublede Dag og Nat over en Gaade, der ikke lod sig løse. Hun sad mest og saa paa sine Hænder, der aldrig var i Ro. Og saa talte hun om Børnene. Hun havde engang hørt Edmée sige til en af Pigerne:

— Det var meget bedre, Mor kom paa

en Anstalt! De Ord kunde hun ikke glemme.

Professor Rothe, De har Gang paa Gang, naar ulykkelige Kvinder kom til Dem, beroliget og hjulpet ved at forklare, hvorledes Overgangsaarenes farlige Indvirkning kan omkalfatre selv den roligste og sikreste Kvindes Væsen. Overfor alle andre handlede De klogt og godt og med Omtanke. Til Lilis farlige Alder tog De intet Hensyn. De lod Skæbnen knuse hendes skønne Tilværelse. De rakte ikke Haanden ud for at værne hende.

Jeg vilde ønske for Lili, der var en Opstandelse efter Døden. Et Sted, hvor der „ikke tages til Ægte“, og hvor „alt er Kærlighed“. Dèr hører Lili til. Jeg vælger hendes Grav i Syd, hvor Blomster kan trives, foreløbig bliver den udlagt som min Ejendom. Imorgen sender jeg de nødvendige praktiske Oplysninger, samt en Dødsattest — lydende paa Hjerteslag. Om jeg saa skal skrive den selv!

Jeg har aabnet Vinduerne. Floden er blaa som hjemme i de lyse Nætter. Det skyldes her Maanen. Stod det i min Magt, lagde jeg Lili i en Baad og lod den drive hende ud paa det aabne Hav.

Elsie Lindtner.

Breve fra Lili Rothe til ham, hun elskede.

Jeg har snart saamange Breve fra dig. Igen idag kom der et.

Et Brev fra dig til mig.

Altsaa véd jeg, du har haft mig i Tanke, og det gør mig saa godt. Jeg gaar jo dèr og tænker alle Tider paa dig og er glad derfor. Jeg vil ikke andet og ikke mere end have Lov at elske dig.

Brevet ... i *min* Haand, i *mit* Eje ... Du, som selv elsker, du forstaar godt, at saadan bliver man, naar man elsker. Hver usselig Ting bliver en Jord og en Himmel.

Brevet i min Haand ... det er Minutter af din Tid. Tiden er Livet, altsaa ejer jeg Dele af dit Liv ... For dig er de Minutter borte, sunkne som Regndraaber i Jorden, for mig bærer de Uforgængeligheden i sig,

for mig er de som Kim, hvoraf atter skyder Kim, der næres af min Kærligheds Sol og Væde.

Og hvad stod der saa i Brevet? Jeg skammer mig ikke for at sige det. Kun Ord føjet til Ord som Fodspor til Fodspor paa en leret Vej. De beskrevne Siders Indhold er ikke større end de tomme. Men jeg ventede det heller ikke. Hvor skulde jeg kunne vente det?

For dig er jeg kun et Menneske blandt mange. Nej, lidt mere — lidt mere. Du sagde, første Gang vi havde været sammen — ikke til mig —, at mit Væsen var dig til Behag. Det vil sige, at du befinder dig vel i mit Nærvær. Mit lille stakkels Nærvær. Jeg har saa ondt af mig selv, naar vi er sammen. Da er jeg som to Personer, hvoraf den ene gør og siger kun det modsatte af, hvad den anden ønsker sagt og gjort. Blot jeg gaar foran dig, følende dit Blik efter mig som en levende Skygge, der ikke hører mig til, bliver jeg

bange og undseelig som et Barn. Ængstes jeg for, at min Gang, min Skikkelse, mine Bevægelser skal vække dit Ubehag, men jeg prøver at lade som intet. Jeg taler og ler og *er* to Personer, hvoraf den ene med bedrøvede Blikke følger den andens forkerte Færd. Den anden, der slet ikke véd, hvordan den skal te sig for at tækkes dig. Og det er mig ... mig, der blandt alle andre Mennesker føler mig fri som Løvetandsfnuggene paa en Mark. Jeg taler, bliver ved at tale, som skulde jeg med mine Ord fylde Rummet — angst for, at Tavshedens Forlegenhed skal stivne mine Træk — ogsaa angst for at se Tegn paa Kedsomhed i dit Blik.

... Dit Blik ...

Dit Blik er som en mørk og langsomt rindende Flod, hvorpaa din Sjæl kommer glidende min imøde.

Naar du ser paa mig, fødes der en Verden i mig og om mig. Er det, som hin Dag, da Herren sagde: bliv Lys! og det

blev Lys. Dit Blik har adskilt mit Indre i Lys og Mørke af større Modsætning end Nat og Sol.

Dit Blik gennemtrænger hver af mine Bloddraaber, som Solen trænger ned i den hvilende Jord og vækker de slumrende Kræfter til Liv.

. . . Jeg kender dit Blik, naar det hviler paa mig som en træt Haand paa Ryggen af en Stol — naar du slet ikke ser mig, men ind i de Sorger, jeg vel aner men ikke maa vide. Da græder det inde i mig, ikke ét Sted men tusind. Da springer Bedrøvelsens hede Kilder i mit Indre.

Men vær ikke bange, Ven, jeg nævner jo ikke, hvad jeg aner. Naar *du* vil, at ingen maa vide det, da tier jeg — da lukker ogsaa jeg mit Blik som en Blomst mod Natten, tvunget af det Mørke, hvori du hyller dig ind.

Og jeg lader, som jeg intet, slet intet forstaar. Men din Mund, Elskede, din Mund og dine kære, dejlige Hænder forraader dig.

Omkring din Mund dirrer og skælver det, som om de usagte Ord laa og krympede sig — og dine Hænder er saa hjælpeløse.

Dine Hænder, hvis Greb kan være kongelig fast, de slappes, men du véd det ikke selv.

Undertiden forekommer dine Hænder mig saa fulde af „Synd og Sorg og Fare“, at det er, som om min egen Sjæl bar Ansvar for din.

Saaledes taler jeg til dig, Elskede, fordi du aldrig faar det at vide . . .

Der er andre Dage, hvor dit Blik ved Synet af mig — men kun fordi du selv er glad, kun derfor — hvor dit Blik bliver som den blaa Blomst, der gror i Drømmenes hellige Haver. Da har *du* oplevet Glæde eller bygget dig nyt Haab — jeg tænker, da har *du* faaet Kraft gennem det Blik, der er dit Liv, som dit Blik er min Livskilde.

Da tindrer dit Blik imod mit, og om dine Læber kommer og gaar et Smil, fra

dit Væsens Bund vandrer det frem, forundret over sig selv. Da er din Skikkelse rank og spændt, og gaar du over Gulvet, sker det med en Rytme, der rører mig som Sang.

Men Elskede, du har et tredje Blik ... det, jeg mindes, naar Mørket kommer, det, jeg mest frygter og mest elsker. Du husker, jeg er Kvinde — pludselig, som faldt der en Maske fra mit Ansigt, husker du, at jeg er Kvinde. Og ikke blot det, nej, at jeg er Kvinde for dig. Og det Smil, der slutter mig inde som et Favntag, det skyldes ikke din Viden om min Kærlighed, det skyldes mig, fordi jeg er *Kvinde.* Og saa, naturligvis, fordi du i dit gode Hjerte gerne vil gøre mig den Glæde at huske det ...

Dine Øjne fyldes med Taage, saa med Mulm, og i dette Mulm synker jeg ned som i en evig Nat.

Jeg føler din Arm under min Nakke, din Kind vemodigt mod min. Skælvende staar vi op mod hinanden som to Skovens

Stammer, der et kort Nu presses voldsomt sammen af et Uvejrs Vindstød — for atter at skilles.

Bagefter er dit Smil fremmed, overbærende, og dit Blik slukt som en Lampe, der har fortæret sin sidste Draabe Olie.

Mit stakkels Hjerte har sagt mig Grunden: — Du undrer dig over, at du gav efter for en Stemning, der hos dig betød saa lidt.

Men naar jeg bedrøvet vil gaa, giver du mig igen din Mund — som en venlig Almisse . . .

. . .

Brevet, det tomme Brev. Jeg tager det til mig, og jeg gaar fra mit Hjem, dybt, dybt ind i Skoven, til jeg finder et Sted, der er ensomt nok. Dèr lægger jeg mig. Brevet har fyldt mit Hjerte med en Glæde, der ligner Skovbundens stærke Duft.

Jeg aabner mit Brev, ser paa de to tomme Sider og læser igen de to beskrevne. Jeg begynder en varsom Leg med

Ordene, stiller dem om og om, læser Bogstaverne enkeltvis, som laa der skjult en yndig Hemmelighed, et Kærtegn, i hvert Skrifttræk. Jeg synes, at der maa dog — et Sted — findes et eneste lille Ord, der gælder mig, mig alene.

Men Glæden gaar ned med Solen. Naar Bladenes Glimren slukkes af Mørket, visner de hellige Tegn, og jeg sidder med Tungsindet i mine Hænder.

Elskede, Elskede! hvor du er god!

Hele Natten har jeg ligget vaagen, medens de samme Ord igen og igen randt gennem mit Sind som en Stilhedens Sang gennem Mørket: Hvor du er god!

Du gav mig en Aften ... Nægt det ikke nu, husk, jeg samler alle de Minutter, du har Raad at miste, jeg sanker dem, som Ruth sankede Straa paa Boas rige Ager.

Jeg havde slet ikke vovet at haabe paa

dig. Slet ikke. Det maa du tro. Jeg gik hjemmefra alene, i Tanker, der gjaldt dig men ikke med noget Haab om at se dig. For da jeg bad dig: — Kom til det Møde! rystede du paa Hovedet og svarede: — Det kan jeg ikke!

Men som jeg gik dèr i de aftenlyse, travle Gader, var det pludselig, som om Hjertet blev saa tungt, at jeg ikke kunde komme videre. Dog slæbte jeg mig afsted.

De mange Mennesker hilste mig og var glade, fordi jeg kom. Jeg stod midt i en Klynge. Da følte jeg *dig*, dit Komme, hørte din Gang . . . det var for mig, som gik du inde i mit Hjerte.

Smilende rakte du mig din Haand — det alene havde været nok til at forgylde min Aften, men du blev hos mig, *hos mig*. Vi sad sammen, *vi to* . . . *vi* sad sammen den hele Aften. Medens de andre drøftede, hvad de var kommen for at drøfte, sad jeg og lod mig indspinde i en Lykke, der næsten var for stor for min Nøjsomhed.

Flere Gange lænede du dig mod mig for at hviske til mig, og vi to lo og talte om de andre.

Du holder jo af mig, det gør du, som af en Ven, med hvem du kan tale og tie. Hvis jeg en Dag ikke var mere, vilde du — om kun for Minutter — føle det som et Savn. Deraf véd jeg, at mit Liv ikke er levet forgæves.

Sagte vinder jeg frem, Hanefjed efter Hanefjed — og jeg plager dig ikke, vel? Jeg plager dig ikke? Hellere opgav jeg den Lykke, det er at se dig og nu og da være, hvor du er. Det er jo saadan, at jeg intet fordrer uden det ene at maatte elske dig.

Undertiden, naar mine Tanker tog Skyernes høje salige Flugt, har jeg spurgt mig selv: — Hvis nu det *Umulige* skete. Hvis du kom til at elske mig.

Skyerne gaar højt, men naar de er tunge af Jordens Dampe, græder de sig lette paany, og deres Taarer gyder Frugtbarhed

over Skov og Eng, medens de selv sejler videre oppe i den kolde Æther.

Skyerne higer efter Stjernernes Højde som mine Tanker efter din Kærlighed, men de véd saa godt, de higer efter det Uopnaaelige.

Og naar mine Tanker en Tidlang har holdt sig deroppe i Højden, saa tynges de af Hjertets bedrøvede Vished, og daler sagte ned, hvor de rettelig hører til.

Mens Hjertet selv som et Anker søger Bund i Sorgens stille, dybe Sø ...

Hvad snakker jeg om Sorg, jeg den Lykkeligste blandt alle Lykkelige ... jeg mente det ikke, aahnej, jeg mente det jo ikke.

Men hvis det *Umulige* skete! Det Umulige ...

Hvis det skete. Hvis du kom til at elske mig. Hvis dit Blik sagde mig det blot en eneste Gang.

Jeg véd, hvad jeg vilde gøre. Det véd jeg. Jeg vilde lukke mine Øjne over det Blik for aldrig mere at slippe det. Jeg

vilde gaa bort fra mit Hjem, fra mine Børn, fra Livet. Jeg vilde stille, stille sove ind for ikke mere at vaagne. Jeg maatte have Gravens Mørke om mig. Og ingen Lyd skulde forstyrre min Lykke.

Leve og vide, du elskede mig, det kunde jeg ikke. Dertil har jeg ikke Kræfter. Jeg kan kun elske.

Heinrich sagde en Dag: — Forgrib dig ikke paa mine smaa Flasker! Saadan stirrede jeg paa dem. I hver af de Flasker gemmes Gravens Ro. Men jeg skal leve længe for mine smaa Børns Skyld og for Heinrichs. Og jeg vil ogsaa leve. Jeg har jo ingen Grund til andet.

Men jeg *er* ikke hos dem. Naar jeg gaar i mine Stuer, naar jeg taler med Heinrich og Børnene, saa er jeg der ikke. Mine Øjne ser efter *ham*, mine Øren lytter efter ham . . .

Fra det Nu, vi mødtes, du, Elskede, og jeg, blev jeg fremmed blandt mine egne. Men ingen véd det, kun jeg selv. Og jeg

føler det, at bindes jeg end af tusinde Baand, de brister som Edderkoppens Traade, naar det gælder dig . . .

Jeg er saameget af en Drømmer, at det er vanskeligt for mig at skrive til dig, netop som det er imellem os. Bestandig rykker andre Tanker i mig, og jeg maa kæmpe for ikke at lave om, ikke at digte til. Og du forstaar, jeg vil ikke digte en Tøddel til. *Du* maa godt vide, hvor fattig jeg er trods Hjem og Slægt, og hvor rig *du* gør mig derigennem, at jeg trygt og altid maa holde af dig.

Du maa vide alle Ting om mig — du maa ogsaa vide, at jeg godt véd, du slet ikke bryder dig om at vide det, men jeg skriver heller ikke for din men for min egen Kærligheds Skyld.

Du er saa usigelig god . . .

Det var en anden Aften, til Festen. Jeg bad dig give mig en lille Stund, mig alene. Og midt i Tummel og Musik satte vi os hen i en Krog ved et Bord. Man bliver

saa klogt beregnende, naar man har smaa Midler — jeg satte mig saaledes, at jeg af mine Øjnes og mit Hjertes Lyst kunde stirre dig ind i Sjælen, uden at nogen saa, hvad jeg havde for.

Du, du saa paa mig, som om du var glad over min Glæde. Du talte i Øst og Vest, men hvert Ord, du gav mig med den fortrolige Betoning, der nu engang klinger os imellem, var som purt Guld, jeg fik til at øge Skatten med. *Min* Skat.

Ikke længe fik vi Lov at sidde i Fred. Andre kom til, de spøgte med os, de talte om, at vi saa aabenbart søgte hinanden. De dumme Mennesker. Thi det er jo kun mig, der søger dig. Og alligevel, vær ikke vred, det frydede mig, at de sagde det — saadan er jeg.

Saa var det, vi kom til at tale om Godhed, og jeg sagde, og lod alle høre derpaa, at du var den bedste og fineste af de Mænd, jeg kendte. Min egen Mand stod hos og smilede, han var sikker paa mig.

Baade du og de andre erklærede, der var dog Mænd, der kunde maale sig med dig. Jeg taalte ikke at høre det. Sagte bad jeg dig indrømme, du var den bedste. Og du hviskede til mig, og det var første Gang, du sagde „du“: — *For dig er jeg den bedste.*

Men det er ikke sandt, at det kun er for mig. Du er vidunderlig god. Hele din Færd viser det. Alle véd det. Og alle véd, at du lider. Ingen kan værne dig mod den Viden, der er dig saa dyb en Forsmædelse. Dit Hjerte er traadt i Støvet . . . Jeg burde lære af dig at glemme mig selv og aldrig tale til dig om den Kærlighed, der dog intet kan være for dig. Det er heller ikke med Ord, jeg taler . . .

Den Aften var det, du tog mig ind til dig, ikke fordi du elsker mig, men fordi du er saa god. Medens dine Læber søgte mine, spurgte jeg: — Saa er det sandt, saa holder De alligevel af mig? I din Godhed

svarede du: — Ja, det er sandt, jeg holder meget, meget af dig!

Men havde jeg nu sagt: — Elsker du mig? Og du, i din uendelige Godhed, havde svaret: — Ja, jeg elsker dig!

Hvad saa? Hvad saa?

Jeg frygter den Stund, da jeg gør dig det Spørgsmaal. Fremme i Tiden ligger den, lurende venter den. Gid jeg maa faa Styrke til aldrig at tale, eller, hvis jeg taler og du giver *det* Svar, at jeg da maa *forstaa,* du kun svarer i din Godhed.

Men der er noget mellem os, noget, vi to har alene. Noget, der er større end Elskov, fordi Elskov gaar frem mod et Maal og sent eller tidlig standser — og vender tilbage. Det, der er mellem os, vandrer som en stille Stjerne i sin egen fjerne Bane. Ingen og intet kan hindre dens Vandring.

. . . Men jeg er jo ikke nøjsom. Din Kærlighed, véd jeg, bliver aldrig mit Eje, og jeg venter det ikke og vil det ikke. Det er min store Lykke, at jeg mødte dig saa sent,

at jeg ikke blev en af de mange, der gik gennem dit Hjerte ud i Kulde og evig Længsel.

Det er min Fødselsdag, og alle kappes om at gøre mig glad. Stuerne er fulde af Blomster og Gaver. Men jeg er ikke glad, og det hele er jo kun en Barnagtighed. Hvor skulde du kunne huske, det var min Fødselsdag? Du, som kender saa mange Mennesker. Du kommer iaften, og med Vilje har jeg ikke sagt, det var min Fødselsdag. Maaske fordi jeg haabede, du selv havde Mærke ved den Dato. Sidste Aar mødte jeg dig paa Gaden, og du sagde, det var din Faders Dødsdag, og saa fortalte jeg, at det var min Fødselsdag. Du bad, om du maatte sende Blomster til mit Hjem, og jeg sagde nej. Hvorledes skulde jeg kunne forklare det: du som aldrig havde været i vort Hjem! Og nu kommer du iaften! Du vilde først ikke, og det var smukt, at du ikke vilde. Men da du ikke, da du jo ikke — elsker mig, behøver du

ikke at føle Ubehag overfor min Mand. Du kommer iaften! Du kommer iaften! Hvergang det ringer, faar jeg Hjertebanken, og hvergang bliver jeg skuffet. Det er, som om man staar i en lys Stue og der pludselig bliver mørkt.

Jeg *har* jo faaet Blomster fra dig, men jeg har aldrig sagt Tak. Du véd slet ikke noget om de Blomster. Skal jeg sige dig, hvordan det gik dem? Vil du vide det? Men du maa ikke le! Jeg bliver saa lykkelig, naar jeg tænker paa det. Det er næsten, som om Blomsterne endnu stod henne i Vinduet, og jeg endnu laa i Morfindøsen og ikke kunde aabne Øjnene — men vidste, at dine gule Orchidéer som en Flok Sommerfugle paa en spæd Kvist stod derhenne og dirrede med deres fine gule Vingeblade. Maaske skænkede du slet ikke det nogen Tanke, enten jeg fik dem før eller efter Operationen. Maaske havde du kun bedt Blomsterhandleren i Telefon om at sende noget kønt ud til Kliniken en af Dagene.

Overfor dig er jeg jo beskeden, har jeg Grund til at være det. Jeg laa i Sengen. Ingen var hos mig. Lægen havde nylig været der og for sidste Gang — som han nu mente, det var hans Pligt — forklaret — hvad min kære Heinrich saa omhyggelig skjulte for mig —, at det var et Spørgsmaal om Liv eller Død. Han havde vist ikke noget Haab. Men jeg var ikke bange. Jeg laa og tænkte paa dig og paa Heinrich og paa Børnene og paa dig igen. Jeg tænkte paa, da jeg fortalte dig, jeg skulde underkastes den store Operation. Jeg maatte sige det til dig — for hvis jeg døde, *maatte* jeg have sagt dig Farvel. Du vilde ligesom slaa det hen i Spøg, men lidt efter blev du stille. Du spurgte, om jeg var bange. Jeg bad dig, hvis det gik galt, om du da vilde gaa forbi min Grav blot *en eneste* Gang. Blot en eneste Gang. Det var jo saa barnagtigt, men du lo ikke. Du sagde blot: — Jeg lover det for at stille dig tilfreds,

men jeg véd, *du* kommer til at gaa forbi *min* Grav ...

Jeg har jo den Evne, naar jeg vil, at kunne tænke dig nærværende, saa nærværende, at jeg undertiden ikke udholder, der er andre i Stuen.

Jeg vilde være ene med dig. Fra jeg kom ud paa Kliniken, var jeg ene med dig hver Aften og hver Nat. Jeg talte med dig. Jeg talte, og du tav.

Mange Ord har jeg aldrig kunnet lægge dig i Munden, men dine opmærksomme Øjne iagttog mig, og du var hos mig. Da Lægen gik, laa jeg længe ene, Sygeplejerskerne mente vel, jeg behøvede Ro efter Samtalen med Lægen. Jeg tænkte paa dig. Jeg blev saa forunderlig urolig. En glad sitrende Uro. Hele Tiden saa jeg henimod Døren, som om jeg ventede at se dig træde ind. Det ventede jeg ikke, jeg vidste, det var umuligt. Af mange Grunde. Det vilde ikke falde dig ind at besøge mig. Ogsaa kunde du tænke, at Besøg var forbudt saa

nær op mod Operationen. Der havde staaet Blomster inde hos mig, de var fjernet, Blomster fra mine Venner og fra mange af Heinrichs Patienter. Jeg maatte ikke ophidses af Duften. Jeg laa og saa mod Døren, mit Hjerte begyndte at banke — nej, ikke at banke, men det var, som om noget gik derinde. Jeg følte — tro nu ikke, Elskede, at det er noget, jeg bagefter har bildt mig ind — jeg kunde føle, at en stor Glæde var paa Vej til mig. Jeg hørte Skridtene inde i mit Hjerte, og saa hørte jeg dem ogsaa ude paa Trappen. Sygeplejersker og Besøgende gik i de Trapper den hele Dag, men jeg rejste mig i Sengen med Haanden mod Hjertet. Jeg vidste, vidste, vidste, det gjaldt dig.

Min Sygeplejerske kom ind med en Pakke. Det var, som om hun ogsaa forstod, dette var noget, jeg maatte se. Hun kom helt hen med Æsken. Smilende og langsomt aabnede hun den, næsten drillende

langsomt. — Lad mig, bad jeg, men hun aabnede den.

Jeg mærkede Blodet gaa fra mit Ansigt: — Giv mig dem! bad jeg, som bad jeg for mit Liv. Hun rakte mig den lange Gren, hvor Blomsterne svirrede gyldent som Solpletter over det hvide Lagen. Jeg holdt Grenen i mine Hænder.

Da hun var borte, kyssede jeg hver af de følsomme Blomster — du var hos mig. Al din Ro gled over i mit Blod. Nu kunde jeg dø. Blomsterne blev sat i Vand, og man vilde stille dem hen i Vinduet. — De skal staa her inat! og ingen modsagde mig. Hele Natten lod jeg Lyset brænde, jeg lod, som jeg var bange for Mørket. Jeg sov og vaagnede, sov og vaagnede. Blomsterne sov ikke, og de fløj ikke fra mig. *Du, du, du* var hos mig!

Selv om du ikke skænkede mig en Tanke den Nat, var du hos mig alligevel. Og maaske drømte du om mig. Mennesker drømmer saa ofte om Ting, de slet ikke tænker

paa. Og du glemte Drømmen, før du vaagnede.

Næste Morgen, da man hentede mig, bad jeg saa bønligt, at man vilde lade mine Orchidéer blive ved Sengen. Roligt lod jeg mig føre ned til Bedøvelsen. Da Masken blev lagt over mit Ansigt, tænkte jeg paa dig, og det var, som om de gule vingede Blomster begyndte at flyve hen over mit Ansigt. Jeg indaandede trygt den stærke Lugt, og det var, som Blomsterne fyldte Rummet, de blev fra en Sværm til talløse, til et syngende Hav af gult — og inde i det syngende Hav saa jeg dine Øjne. Du var hos mig, selv om du ikke fulgte mig med en Tanke, var du hos mig.

Jeg vaagnede med dit Blik i mit. Mine Øjne var for trætte til at se. Dog saa jeg de gule Blomster dirre paa deres Stængel. De var kommen tilbage. De havde fulgt mig med deres kærlige Sjæle, og nu var de kommen tilbage. For mine Øren lød

det, som om de vedblev at synge eller kime. Du var hos mig.

Naar Smerterne blev heftige, var det, som de flygtede, som om mine Klager jog dem bort. Men jeg forstod det. De var som du. Ogsaa du hader Tanken om Sygdom. Ogsaa du kan ikke lide, naar Folk er syge. Derfor prøvede jeg at smile til dem og lade, som om jeg ikke følte Smerterne.

— — — Dine Blomster. Dine herlige, hellige Blomster.

Idag er det min Fødselsdag, og du kommer, alligevel er jeg ikke glad. Alle mine gode Venner kommer. Jeg skal sidde ved det samme Bord som du! Du skal sidde ved min Side, for du er jo den eneste, der er her for første Gang. Det er ikke, det kan ikke være nogen Synd. Men hvis det er en Synd, saa straf mig, saa lad mig lide derfor, jeg er jo beredt.

Jeg har sagt, jeg maa hvile, inden Gæsterne kommer, jeg maa være lidt i Fred

for at samle mig til den Glæde, der er større end Glæden.

For min Glæde er større end Fryd. Der er ikke noget større, der er ikke noget saa stort som min Glæde.

Blomsterne er staaet op fra de Døde. De gule Sommerfugleblomster. Har du da husket saa langt tilbage?

Jeg vilde ønske, det var forbi. Jeg véd ikke selv, hvad det er, men jeg vilde ønske, det var forbi.

Det, som jeg ikke véd, hvad er.

Jeg ser noget gennem Murene, og jeg ser det ikke. Han er ikke død, men det er noget, der gør mere ondt end Døden.

Og det var den lykkeligste Aften i mit Liv. Maaske er det slet ingen Ting. Maaske er det kun mit Hjerte, der brister af Lykke. Kan det gøre ondt, naar et Hjerte brister?

Det kom i det Øjeblik, du gik ud af

Døren. Magna Wellmann vendte Hovedet om og sagde: — Det var den bedste Aften i hele Aaret! Og du nikkede.

Da var det. Det var, som om jeg fra al min Glæde pludselig blev klemt inde i en Kiste og ikke kunde drage Aande. Heinrich spurgte: — Er du syg, du ser saa underlig ud. Og du har jo straalet den hele Aften, som om du havde Lys inde i dig. Det havde jeg jo ogsaa. Netop Lys. Og nu er det slukt. Jeg maa samle det om mig. Jeg vil beholde min lykkeligste Aften. Det er Synd at tænke saadan, men jeg er glad for, at Heinrich iaften skal læse den Afhandling. Jeg mener . . .

Du førte mig til Bords, du sad ved min Side, og du var saa rolig. Du er jo altid saa rolig. Hvorfor skulde du ikke være rolig, det er jo ikke dig, der elsker.

Du bad mig drikke, og jeg, der aldrig drikker Vin, drak med dig. Kun en Slurk. Da var det . . . nej, jeg kan ikke tale derom. Men nu forstaar jeg, at Præsterne kan tro,

naar de siger: — Dette er Jesu Legeme, og dette er Jesu Blod. Ingen saa det paa mig.

Det var min Kærlighed, der sprang ud.

Nu véd jeg, hvad det er, jeg før har manglet, men jeg er glad for, at jeg har manglet det.

Og du talte for mig. Det var saa rimeligt. Du havde mig til Bords, og det var min Fødselsdag, men for mig var det et helligt Under. Og Ordene, du sagde, er sovet ind ved mit Hjerte. Naar jeg engang ligger i Kisten og mine Børn græder over mig, vil de vaagne op og hviske til mig og synge for mig som dine gule Blomster, da jeg var syg.

Jeg holder saa fast paa min Lykke. Men mine Hænder er svage, den siver bort som Sand, der rinder. Timerne gaar, som de kom.

Hvorfor rev du min Drøm itu? Hvorfor stak du en Kniv i mit Hjerte?

Jeg har jo aldrig tænkt paa at blive din Elskerinde, og jeg under dig al den Glæde, der er til. Men hvorfor netop denne Nat? Den Nat, hvor jeg vaagede og bad for min Lykke!

Da Magna Wellmann ringede, vidste jeg det. Hun sagde ingen Ting, og jeg spurgte ikke. Mine gule Orchidéer hænger som døde Sommerfugle paa deres Stængel, jeg har glemt at give dem Vand.

Tilgiv mig. Saadan er jeg ikke, saadan vil jeg ikke være, og nu er det forbi. Det gør ikke ondt mere. Jeg er vist som den lille Dreng, der blev kørt over ifjor, han græd og jamrede, han troede, han skulde dø, og saa var han ganske uskadt. Din Vej gik over mit Hjerte, og jeg troede, det maatte dø, men det fejler ikke noget.

Det er Maaneder siden, jeg sidst skrev til dig. Jeg har ikke kunnet. Jeg var som opskræmt. O, hvorfor taler Mennesker saa ofte uden at tænke. Den ene siger ligegyldigt et Ord, der borer sig som en forgiftet Pil i den andens Hjerte. Jeg har flakket om med min Angst. Jeg har lyttet til al den Snak. Jeg er syg af Uro. Mit yngste Barn har været sygt, Dage og Nætter har jeg vaaget over det og ventet Døden hver Time — og dog, dog, midt i al Frygt for Døden var mine Tanker ustandseligt hos dig.

Jeg vilde ikke tro ... men hvis det er sandt ... Elskede, jeg er saa bedrøvet, og jeg véd ikke, om jeg tør sige dig Grunden. Om du vil taale min Indblanding i dit Livs daglige Vaner. Men jeg er ikke blot bedrøvet, saa kunde jeg tie og lide i Stilhed, nej, jeg er bange, bange, bange ... jeg sover ikke for Angst.

Du skrev selv til mig ifjor, at din Læge havde forbudt dig Brugen af det stærke

Middel, der er blevet dig en Nødvendighed, og at du føjede dig efter ham, men led frygtelige Smerter. Allerede dengang fødtes Angsten i mig.

Mange, mange Gange var det, som løb jeg Panden mod den Mur, der stænger Liv fra Død ... og alligevel. I dine Hænder var, syntes jeg, Kræfter, som ingen Sygdom kunde nedbryde, i dine Hænder, i dit Blik, i dit Smil.

Men en Dag skete der noget, som jeg var Uger om at stryge ud af Sindet: Jeg sad hos dig, og mellem os var, som der plejede, en Bro af Godhed og Fortrolighed. Over den Bro gik dit Smil og mødte mit. Vi legede med Ord som Børn med Blomster paa en Eng.

Din Haand laa over min, saa fast og kærligt. I det Nu fattede jeg, hvorfor Mennesker holder Grundstenen i Ære. Jeg følte min Haand som Hovedhjørnestenen i en Evighedsbygning. Saa stolt var jeg,

for saa fast og trygt og kærligt hvilede din Haand over min.

Og da, pludseligt, saa forfærdelig pludseligt, at mit Hjerte holdt op at slaa, stivnede dit Smil, nej ikke stivnede blot, det døde, dine Øjne blev tomme som Glaskugler . . . Dit Ansigt blev ikke blot fremmed — var det kun det — det blev, saa *du* ikke selv havde kendt det i et Spejl.

I det Øjeblik, om Sekunder eller Minutter véd jeg ikke, var du ikke Herre over dit Legeme, var du ikke Herre over din Sjæl . . . Saa kom du til dig selv igen, men jeg gik bort og græd. Mine Taarer var kolde, saadan frøs jeg.

Kort efter maatte jeg rejse. Elskede, Elskede, hvor Kærlighed er fuld af Sorg! Hver Dag, hver Time, naar jeg gik dèr i min Have mellem Blomster, jeg selv har plantet, Blomster, der i al Hemmelighed staar og gror for dig og kun venter paa dit Komme — saa saa jeg for mig — som en Skygge, der voksede ud fra mit eget

beængstede Sind, dit elskelige Ansigt med det slappe Udtryk, med det glasagtige Blik.

Sorgen, jeg undfangede, har siden ligget under mit Hjerte og er Dag for Dag, næret af min Banghed, blevet større.

Men saa kom jo dine Breve, de, der er som Stjerner, neddryppede i den stille mørke Nat — og igen fik jeg Kraft og Mod til at se Livet trygt i Møde. *Livet* er for mig jo dig.

Jeg kunde tænke mig, at alle Mennesker om mig døde, ogsaa mine kære Børn, alle, der er mig kære og nære, og alle de, der opfylder Jorden, og at Husene sank om, og at Dag og Nat blev ét — men jeg kan ikke tænke mig Livet uden dig.

Jeg kan ikke, og *jeg vil ikke.*

Sommeren gik, og med de faldende Blade kom jeg atter i din Nærhed. Du var at se til den samme, kun mere bleg, mere mat i Blikket. Dine Hænder var de samme, dine Læber søgte mine.

Jeg spurgte dig ikke ud. Vover man at

raabe til den, der gaar paa Line over en Afgrund, om han er svimmel? Jeg spurgte dig ikke. Men andre talte til mig om dig.

Og alle, alle sagde det samme: — Se, hvor han er forandret! Og de talte om det stærke Middel, der er dig nødvendigt, det Middel, hvormed du opretholder din ydre Maske af Sindsligevægt — en Maske kun, og gennem Maskens Huller stirrer din egen forpinte Sjæl ud i Ødet.

Nu er det, nu er det — bliv ikke vred, bliv ikke krænket, men lad mig sige det, jeg ikke længere kan bære paa usagt: — Prøv, om du ikke, langsomt, lidt efter lidt, kan komme bort fra det Middel, der istedetfor at styrke undergraver dit Helbred. Jeg beder i min Kærligheds Navn, men, og det maa du tro, ikke for mig selv alene. Thi var det saadan, at jeg skulde dø og jeg vidste det, og jeg aldrig skulde se dig mere og aldrig høre din Stemme, min Bøn vilde blive den samme. Hvorfor vil du være god mod alle andre, kun ikke mod

dig selv? Og en Læge har sagt mig om dig . . . nej, der er Ord, som ikke tør gentages . . .

Siger du nu med et Smil, at jeg ser Syner, at mine Følelser tager Magten fra mig, saa har du maaske Ret. Men Elskede, Døden er ikke det værste. Forstaar du mig nu? . . .

Jeg sidder her og skriver i fuldt Solskin, mine Børn leger om mig og taler til mig og spørger, hvorfor jeg græder . . .

Nu er det sagt, og nu, det er sagt, tør jeg ikke lade dig læse, hvad jeg skrev. Men jeg vil gemme det mellem alle „dine“ Breve, dem du aldrig fik, og bliver jeg en Dag modig nok, skal du læse det.

Kun det af dem alle.

Et ufuldendt Brev fra Lili Rothe til Professor Rothe.

Heinrich, jeg vilde skrive til dig og en sidste Gang bede dig om Tilgivelse, men jeg véd, det nytter ikke. Maaske kunde din Tilgivelse heller ikke nytte mig nu. Det er for sent. Jeg har lidt saa meget, jeg kan ikke mere. Men i dette Brev staar kun Sandheden, og det er det sidste Brev, jeg skriver.

Heinrich, jeg har aldrig fornægtet min Kærlighed til dig. Jeg har aldrig glemt dig, og jeg har aldrig bedraget dig. Naar jeg nu skal dø, fordi jeg trænger til den Søvn, der ikke vil forbarme sig over mig, saalænge jeg lever, maa du tro mine fattige, sidste Ord.

Jeg véd ikke, hvor jeg gaar hen, men

vidste jeg, at Vejen gik til Paradisets Port, og den aabnede sig for mig, kunde jeg ikke gaa ind over Tærskelen. Saalænge du ikke i dit Hjerte har tilgivet mig, kan den evige Fred ikke omslutte mig.

Og vidste jeg, at han, for hvis Skyld jeg har voldet dig saa stor en Sorg, at Skyggen deraf falder tilbage og formørker alt, hvad der før var Lys og Lykke, vidste jeg, at han stod rede til at tage imod mig med de Ord, jeg aldrig hørte ham sige her: Min Elskede! — jeg kunde ikke følge ham ind i den Glæde. Skyldsbevidstheden er trængt ind i mig.

I de Aar, jeg elskede dig alene, var jeg lykkelig, da han kom ind i mit Liv, og jeg elskede Jer begge, voksede min Lykke med min Kærlighed. Og jeg følte ingen Skyld. Jeg var saa usigelig lykkelig. Jeg elskede dig, og jeg elskede ham. Du er Læge, og naar Kvinder er syge, kan du gøre dem raske, men for min Sygdom vidste du intet Raad.

Og jeg kan ikke gøre det, som du ønsker, jeg kan ikke sige, at min Kærlighed til ham er død. Kærlighed kan ikke dø, hvis den har levet.

Heinrich, da du tog mig tilbage, bad jeg dig om ikke at spørge mig, og du spurgte ikke. Men dine Øjne spurgte, og Væggene spurgte, og alt omkring mig spurgte. Jeg vil ikke mere have Hemmeligheder for dig, men du kan ikke forstaa det, jeg nu har at sige:

Han kendte mig ikke, da jeg kom til ham, og han døde uden at have genkendt mig. Men jeg var lykkelig over at være hos ham. Naar de andre sov, og det var ganske stille, hørte jeg ham sige et Navn. Ikke mit. Mig elskede han jo ikke. Hvergang han nævnede det Navn, var det, som om jeg sonede lidt af min Skyld mod dig. Jeg sad og lyttede, Nætterne var saa lange, men mit Navn kom aldrig. Hendes Navn, som han elskede, og andres Navne, aldrig mit.

En Nat faldt jeg i Søvn og drømte, han kaldte paa mig. Jeg vaagnede, og da var han død. Og nu faar jeg aldrig at vide, om det var en Drøm eller mere.

Jeg har tænkt saameget paa, om andre Kvinder er som jeg, og var jeg stærk nok, vilde jeg gaa rundt og søge, til jeg fandt én, der kunde sige med Sandhed, at hun elskede to Mænd og elskede dem begge med sit ganske Hjerte, med sin hele Sjæl. Hende vilde jeg bede gaa til dig og forklare, at det er noget, man ikke kan gøre for, noget der ikke kan bekæmpes eller dræbes. — — —

Min Nonne har faaet sig en Mand. Og jeg har besøgt de Nygifte. Han er enøjet og luvslidt og gaar med Bomuld i Ørene. Han er Murerhaandlanger. Naar hun ser paa ham, er det, som om Himlen aabner sig for hende.

Hun er af god Familie og har faaet en god Opdragelse, han er uvidende og dum, men han synes at befinde sig vel under hendes Tilbedelse. Jeg havde Billet til Lohengrin iaften, men jeg er ikke oplagt til at gaa.

Trods alt er det jo ikke meningsløst. Jeg har ment det før, men der er foregaaet en Værdiforskydning i mig. Naar jeg tænker mig om, er der for Mennesket jo kun en eneste virkelig Ulykke: Ensomhed. Ensomhed paa en øde Ø, Ensomhed i en stor

By, Ensomhed i Ægteskabet . . . Ensomhed. Derfor slutter alt levende sig sammen, Stakkel parrer sig med Stakkel, Skønhed med Penge, Ungdom med Sundhed. Dyrene søger sammen. De visne Blade, der drysser fra Træerne, formæler sig i Undergangens Time.

Nu har hun ført sit Klosterhalvliv i de mange, mange Aar, og følt sig bedraget, og elsket uden Plan. Hun har kæmpet sig fri, Samlivstanken, der maaske alt i Klostret har plaget hende, bliver ude i Verden det højeste Maal. I sin Beskedenhed tager hun ydmygt til Takke. Det er ikke latterligt.

Men jeg er ene. Og jeg er ensom.

Gud i Himlen, hvad har jeg gjort? . . .

— Han ligger og sover derinde, som skulde han aldrig mere vaagne. Og var det ikke bedre, om han ikke vaagnede? Saadan en lille Orm! Men jeg kunde ikke andet. Og bagved al Angst og Uro har jeg en Følelse af for første Gang i mit Liv at have handlet ret.

For det var ikke uoverlagt. Eller var det? Hvad véd jeg? Der er foregaaet en Forvandling med mig. Men fra hvornaar stammer den, og hvor bærer det hen?

Havde jeg dog et Menneske at kunne raadføre mig med, men der er ingen. Jeg har sprængt alle Baand, jeg er alene. Selv Jeanne — Jeanne maa jo have det at vide snarest, men hun vil tro, det er, som alle

mine andre Handlinger, et Lune, en Tidsfordriv.

Nu spørger jeg mig selv, nu spørger jeg ned i mit Hjerte, hvorfor gjorde jeg det? Ingen svarer. Og Drengen ligger derinde i min Seng. Jeg har vist sovet et Par Timer her i Stolen, men jeg véd det ikke. Vinduerne staar aabne, dog fornemmer jeg hele Tiden den skrækkelige Spiritusdunst. En syvaars Dreng! Véd jeg, om han er syv Aar eller fem eller ni?

Jeg maa tage mig sammen. I denne Time afgøres maaske mit hele Liv. Jeg behøver blot at tage Telefonen til Øret og bede Portieren kalde paa Politiet. Inden Middag er Drengen borte, og jeg ser ham ikke mere.

— — —

Han vedkommer mig jo ikke. Det vilde være den rene Taabelighed, om jeg gav efter for en syg Sentimentalitet og beholdt denne lille Landstryger hos mig. Saa lille han er, ser han ud til at være befængt med alle Laster.

Det er, som havde jeg drømt det hele og ikke med mine Øjne set det. Og alt skyldes den Tilfældighed, at jeg i et Anfald — ja, af hvad? — tog med Subway'en under Floden istedetfor at tage en Auto. Hvad havde jeg dèr at skaffe paa denne Tid? — jeg, der hader disse underjordiske Ormegange.

Anede jeg noget? Ventede jeg Sensation? Vilde jeg nyde Synet af de søvnige Nattevandrere eller de Hjemløse, der kører frem og tilbage paa den samme Fivecents, til det bliver Dag?

Man lever og man tænker anderledes her i New York end i Europas Storbyer. Man gaar ikke paa Akkord, man er mere sig selv.

Jeg følte mig saa inderlig træt og hjemløs, medens jeg kørte. Jeg vilde sove, inden vi naaede Floden, for at undgaa den græsselige Susen for Ørene, af Lufttrykket. Drengen havde straks set mig. Jeg tror, jeg indgød ham en vis Skræk. Maaske var mine

Klæder ham for fine. Han fòr mig forbi uden at raabe Ukvemsord efter mig og uden at skære Ansigt. Jeg kunde ikke slippe ham med Øjnene. Først troede jeg, det var en af Dværgene fra Hippodromen, og jeg fik Vand i Munden af Ubehag. Saa saa jeg, det var et Barn . . .

Et febersygt Barn, der handlede i Vildelse. De andre troede, han var gal. Til vi forstod, hvad han fejlede. Han sprang op paa Damernes Skød og spyttede dem ind i Ansigtet, han sparkede Herrerne opad Benene. Da Konduktøren greb ham om Haandleddene og formanede ham til Ro, bed han Manden, saa han maatte slippe. Paa næste Station blev han sat ud. Men da Toget satte sig i Gang, kom han slingrende ned gennem Vognen, og det gentog sig ved hver Station. Ingen kunde faa Bugt med ham, ingen vidste, hvorfra han kom, hvor han hørte til. Pludselig begyndte han at synge, hvad det var, forstod jeg ikke, men af de tilstedeværende Mænds Udtryk

og af hans egne Fagter begreb jeg, det var uhøvisk. Og saa . . .

Hvad følte jeg? Var det Rædsel? Afsky? Medlidenhed? Jeg maa dog se at komme til Klarhed. — — Jeg følte det, som om *jeg* havde født dette elendige Væsen til Verden. Som om *jeg* var ansvarlig for ham. En Moders Smerte følte jeg og en Moders grænseløse Ømhed.

Da det gik op for mig, at Barnet ikke talte i Febervildelse men i Fuldskab, maatte jeg bide mine Læber tilblods for ikke at skrige. Da var det, Drengen kom hen og lagde sig tværs over mit Skød, blev liggende med Hovedet gemt og sov.

— — —

Handler jeg nu klogt, og som Besindelse kræver, sender jeg Barnet derhen, hvor det hører til. Derhen, hvor jeg ikke véd. Det Barn, der har vakt den helligste Følelse i mit stakkels fortørrede Hjerte. Det Barn, der er Skyld i, at jeg for første Gang i mit Liv græder af Lykke.

Da jeg tilbød at tage Jeannes Barn, havde jeg Grundene rede, men Grundene var ikke redelige. Da vilde jeg *stjæle* mig til et Livsens Indhold. Da gik jeg ud fra, at det, som havde fyldt saamange Kvinders Liv, vel ogsaa maatte kunne fylde mit. Jeg vilde tage Jeannes Barn, som jeg for fem Aar siden tog hende selv — et Experiment, en Adspredelse.

Saadan var det jo ikke inat. Denne lille Dreng kunde have stukket mig en Kniv i Hjertet, og jeg havde kysset hans Hænder og velsignet ham.

Jeg har engang læst om en hellig Mand, der mødte et Barn, der var træt, han tog det op paa sine Skuldre og bar det gennem en Flod, men paa Vejen voksede Barnet og blev tungere og tungere, medens han sank dybere og dybere i . . .

Det er altsammen ligegyldigt . . .

Jeg tog ham med. Her kan man gøre, hvad man vil, og jeg samlede ikke Opløb.

En fremmed Mand spurgte, om han skulde skaffe mig en Vogn, og vi kom herhjem.

Jeg maa jo lade ham efterlyse. Han selv siger ikke noget. Han vaagnede, da jeg tændte Lys, men han vilde ikke engang sige, hvad han hed. Folkene inat troede, han var et af de forældreløse eller forladte Børn, der frister Livet paa egen Haand ved at sælge Aviser og stjæle fra Bananvognene, og som tilbringer Nætterne nede ved Floden og i tomme Fragtvogne.

Jeg har ikke kunnet faa Støvlerne af ham. Skønt de vist har tilhørt en Voksen, er de surret saa fast om de smaa Ben, at de kun kan skæres løs. Han maa have baaret dem Nat og Dag i Maaneder.

— — —

Hvad skal det blive til? Jeg tør ikke tænke, jeg tør ikke handle. Jeg tænker uden Ophør det samme: — Hvis han bliver taget fra mig! Og jeg synes, jeg ser ind i Fremtiden, et Liv i Forbrydelse, en Død i Fængsel. Jeg vilde jo ofre mit eget

Liv for dette Barn — men er det nok? Kan jeg afvende hans Skæbne?

Min dejlige, dejlige Dreng. Han sover. Jeg har aflaaset begge Døre, og jeg sidder med Nøglerne i min Lomme. Jeg ser ind til ham hvert Kvarter, han smiler i Søvne, som kun et uskyldigt Barn kan smile. Men saa knytter han de smaa Hænder, og Munden fortrækker sig saa hæsligt, at jeg maa vende mig bort. Hvad drømmer han?

Hjælp mig! Hjælp mig! Hvem beder jeg til? Jeg, der er uden Tro og uden Haab. Men jeg er ikke uden Kærlighed. Ikke nu mere. Jeg elsker jo dette lille elendige Barn.

Kunde jeg give ham hans Uskyld tilbage . . . Har han aldrig som andre Børn været uskyldig? Blev han stemplet af de to Mennesker, der skænkede ham Livet? Staar det i min Magt at gøre godt, hvad andre har forbrudt mod ham? Jeg — —

Hvorfor prøvede han at løbe bort idag? Hvor vilde han hen? Hvad længtes han

efter? Havde jeg ikke indhentet ham, ved Gud, jeg var ikke gaaet denne Dag imøde.

— — —

Jeg sad med ham paa mit Skød, og han saa paa mig, som om han vilde spørge: — Hvad er det saa, du har for med mig? Hans Barneblik blev saa lurende haardt. Jeg fortalte ham, jeg vilde være hans Mor og kun leve for at gøre ham lykkelig. Imedens listede hans smaa Hænder rundt for at finde min Lomme. Jeg lod som intet, og han smilte som en Engel, borede Haanden ned og fingrede ved min Pung, til den gik op. Mit Hjerte bankede, saa jeg selv hørte det.

Er det saa underligt, han stjæler? Han har vel sultet. Men nu behøver han det ikke mere. Jeg giver ham alt, hvad han ønsker. Jeg har købt en lille Pung til ham og fyldt den med Penge. Men hans Ansigt bliver lige fortvivlende grisk, naar han ser mig tage Penge frem. Naar vil det blive anderledes?

Og han spørger, om jeg har købt ham? Om jeg har faaet Penge for ham? Han husker jo ikke hin velsignede, tusindfold velsignede Nat, da han tog mit Hjerte i Besiddelse og gjorde mig til et levende Menneske.

— — —

Idag lod jeg være at spise til Middag og forklarede ham, at jeg ikke havde flere Penge, men han skulde spise, jeg kunde undvære. Han nikkede og spiste uden at se til mig.

— — —

Kelly hedder han. Kelly ... Eller han siger, han hedder det. Han har været hos mig i seks Dage, og først nu lukker han op for sit Navn. Men det er da en Begyndelse. Jeg er taknemlig for lidt.

Jeg tør ikke vente længere. Gik det an, rejste jeg bort med ham, som en Tyv, der flygter med sit Bytte. Om jeg saa troede, der etsteds sad en Mor og græd for ham. Nej, nej, jeg tog ikke et Barn fra dets

Moder. Men jeg behøver ikke at frygte. Kellys hele Væsen viser mig, at han i lange, lange Tider har været alene.

Efterlysningen er kun en Formsag, og saa kan jeg adoptere ham, saa er han min for Loven.

— — —

Det gør mig ikke noget, at man ryster paa Hovedet ad mit vanvittige Indfald. De andre véd jo ikke, at det netop er Kelly og i hele Verden kun den Dreng med det lille lastefulde Ansigt og Forbryderblikket, der er min Rigdom og Lykke. Men det piner mig, at man taler derom i hans Nærværelse, og jeg kan ikke hindre deres Hovedrysten. Kelly forstaar, hvad de mener. Han synes at vide, han gaar med et Kainsmærke paa sin Pande.

Imorgen skal vi i „Children's Court". Jeg har skrevet til Mr. Chitten, de siger, han er den bedste Barnepsykolog i Amerika. Han har skrevet, jeg behøver ikke at nære Frygt. Hvis min Kærlighed kun er

stor nok. Min Kærlighed ... Ja, den er stor nok.

— — —

Hvorfor skuldè det netop ske nu idag, jeg var ved saa godt Mod? Det er kun en lille Ting. Maaske har han slet ikke tænkt derover. Børn har jo en Trang til at ødelægge. De er grusomme uden at vide deraf. Hvad bryder jeg mig om de dumme Kaktus? Jeg vilde have givet ham dem hver og en. Men det var hans Blik. Det skumle Blik, da jeg sagde: — Men Kelly, hvorfor har du skaaret alle mine Blomster itu?

— — —

Saa gør jeg det under eget Ansvar. Saa gør jeg det, om hele Verden raaber: Lad være, det bliver din Ødelæggelse! Saa gør jeg det, om jeg kunde se ind i Fremtiden og se min Dreng som Forbryder, som Dødsdømt. Jeg vier ham mit Liv, mit stakkels bortødslede Liv. Men jeg er ikke mere en Stakkel, jeg er rig. Jeg er Mor.

Mr. Chitten mente det vist godt, da han

sagde: Gør det ikke! Tag enhver anden, kun ikke ham! Og han fortalte, hvad han vidste.

Som om noget talt Ord kunde omstøde den Pagt, jeg havde sluttet med mit Hjerte!

— Udpræget Forbrydernatur . . .

Jeg vil opdrage mig selv til at være Mor.

Kære Magna Wellmann!

Af Jord er du kommen, til Jord skal du blive, og af Jord skal du igen opstaa! Disse Ord fra Biblen randt mig i Sinde, da jeg havde læst Deres Brev. Det er jo det evige Kresløb — i dette Tilfælde Slægtens Kresløb. Deres Bedstefader svigtede sine Fædres Bedrift og blev Bymenneske. Deres Fader degenererede — og nu vender De tilbage til Jorden. Magna, Magna, jeg beundrer Dem!

Naturligvis gaar jeg med. Paa den Maade bliver mine Penge jo som levende, aandende Væsener, der gør deres Arbejde og faar deres Løn. Lad være at tale om Kaution, her er jo ingen Risiko. Jeg taler ikke hen i Vejret, gennem Brevet fra Deres Sagfører ser jeg, det er et „sundt Foretagende“,

som det hedder i Handelssproget. Desuden er det jo hverken det hele eller det halve af Pengene, jeg vover.

At De vil tage fat, behøver De ikke at sige. Men læs dog, inden De begynder, en lille Bog af Flaubert — jeg gætter, De kender den ikke — den hedder „Bouvard og Pécuchet“. Den er god at faa Forstand af for en vordende Landbruger. Og saa, at Jarl netop har Lyst at gaa i Marken! Det kan man kalde et Held. Men De vil da ikke for Alvor lade ham gøre Karls Arbejde til at begynde med? Den sytten-, attenaars Dreng! Saalidt som jeg haaber, hans Mor lige med det samme giver sig til at luge Roer og malke Køer. Jeg vilde nødig sætte mine Ben i en Kostald — og jeg har da aldrig gjort det, men jeg vilde grumme gerne have kilometerlange Breve om alle Deres første Dumheder.

Tag Dem kun ikke altfor nær, at Agnete viser Dem Kulde. Stakkels Barn, hun har et vanskeligt Sind. („Det hun i Arv efter

Moderen fik! ...“) Men ønsker hun saameget at komme bort, lad hende da komme ud et Aarstid, Længslen vil mildne hendes Dømmesyge.

Deres Skildring af Skandalen var kostelig. Især Vennernes: „De kunde dog vise saamegen Takt at sige, det var et Plejebarn!“

At Ydmygelsen ikke er gaaet sporløst hen over Dem, læser jeg nok mellem Linjerne. Men Magna, noget for noget. De har jo Raad til at betale Deres Lykke. Jeg kommer til at huske paa en lille Anekdote, der i sin Tid gik rundt i Kresen om Dem. Om Maaden, hvorpaa De vandt Professor Wellmanns Hjerte og Titel. De havde været i Selskab og vist kedet Dem, i hvert Fald ikke talt med nogen. Der blev drukket et eller andet af store Glas. Pludselig bed De i en Slags Overmaal af Kraft Tænderne om Glasset og bed et Stykke ud. Professor Wellmann saa ganske maabende paa Dem. Og paa Vejen bort sagde han

til en ikke diskret Ven: — Hende med Glasset vil jeg have til Kone!

Sand eller ikke, Historien er betegnende for Dem.

Jeg ser Dem med Fedtlærsstøvler og Vams trampe rundt paa Markerne og styre baade Plov og Kvægdrift.

Om mig er der virkelig ikke meget at sige. Siden jeg har knyttet min Skæbne til Kellys, lever jeg i en anden Verden. For hver Dag, der gaar, kommer jeg mig selv nærmere, men derom kan jeg ikke skrive. Det er mig saa helligt. Sorgen, som jeg ikke før kendte, har taget fast Bo hos mig, men Glæden, som ogsaa var mig fremmed, staar paa Vagt med draget Sværd. Magna, jeg spørger mig selv, kan den Kvinde, der selv har født sit Barn til Verden, føle større Fryd og større Kval end jeg, der har faaet min Dreng som Gave af Tilfældet?

Tusinde gode Hilsner

Deres

Elsie Lindtner.

Kære Jeanne!

Som Du ser af Overskriften, er vi nu hjemme igen..

Vi og *hjemme igen!*

Mit Hjem er jo dèr, hvor Kelly er, og Danmark var aldrig hans Hjem. Men det er for hans Skyld, jeg brød op, jeg tror ikke, den altfor store By var god for ham. Øen her er da lille nok.

Du kan ikke forestille dig, hvor her saa ud! Men nu havde jeg jo sat mig for selv sammen med Kelly at være den første, der betraadte Huset, siden du og jeg forlod det for — hvormange Aar siden?

Tapeterne hang i Laser. Ruder var slaaet ud, af Blæst eller Vagabonder. Visne Blade og døde Fluer laa over Gulvene, mine

smukke Møbler var skjoldede af Fugt — et Par af Stolene var helt faldet sammen — Betrækket gennemgnavet af Møl. Mit Sovekammer — mit taabelige Glaskammer — var det ynkeligste af det hele. Lynet maa være slaaet ned, andet forstaar jeg ikke, og gennem det knuste Glas har saa Regn og Sne frit sivet ned over min Seng.

Men Kelly lo og styrtede fra Sted til Sted, og det endte da med, at jeg ogsaa lo. Saa fik Kelly den vilde Idé, at vi ikke skulde tage hen paa Kroen strax, men sove her den første Nat — jeg tror nok, han forestillede sig noget à la Indbrud i et øde Hus. Og jeg føjede ham. Aldrig har du set noget saa flinkt og fingernemt som den Dreng, naar han vil. Han sprang. Han postede Vand, han fejede Gulve, han fyrede op, Himlen vide med hvad. Og Te var der og aargammelt Sukker og — en Kasse Mariekiks. Han anbragte mig i den store Dagligstue, hvor Flyglet, mit arme elendige dejlige Flygel, hvor det havde

staaet for Vind og Vejr i alle de Aar og nu ikke havde Toner i Livet for Hæshed og Forstemmelse — og saa bragte han mig Teen. Jeg vil ikke sige, den smagte hverken rent eller godt, og Kiksene var mugne — men af Kellys Hænder var den tilberedt.

Og om Natten sov vi i den samme Seng — i din, Jeanne, i *din!* Den eneste, hvor Sengklæderne var godt tørre. Jeg vilde have ligget paa en Sofa med et Tæppe om, men Kelly vilde „putte sig“ hos mig. Jeanne, det er virkelig mig, det er din egen gamle Rejsekammerat, der nu er „hjemme igen“, og som en hel Nat laa vaagen for at tænke paa sin Lykke. Kelly sov i min Arm — og min Arm sov da ogsaa, men ellers ikke noget paa mig — og Kelly vaagnede i min Arm.

Saa gik vi til Kroen, og dèr boede vi det meste af to Uger, til her blev menneskeligt. Jeg har ingen Jeanne, jeg sætter selv mit Haar og pynter mig selv for min

Dreng. Desværre volder det mig stort Besvær at faa *ham* til at pynte sig.

Nu er jeg ifærd med at søge en Huslærer til Kelly. Han kan jo ikke blive ved at gaa om og nøjes med at kunne læse amerikanske Sensationsblade — som ikke udkommer i Danmark — og forresten være uvidende om alt, fra at skrive sit Navn til Hovedstaden i Frankrig.

Tilgiv, Jeanne, men jeg har vist kun én Tanke i mit Hoved — Kelly. Ihvertfald fylder han mit Liv, saa jeg kun i Ny og Næ overkommer andet.

Han har faaet en Passion for at samle Skovsnegle, som han tager ind og lader krybe i de hvide Vindueskarme. Det er noget Griseri, ja, det véd jeg, men han faar Lov til alt. Kun er det mig ikke muligt, saa gerne jeg vilde, at hjælpe ham at samle dem. Det er for ækelt.

Gør du nu Gengæld og fortæl *kun* om dig og dit. Det var jo en Lykke, Malthe sejrede i Konkurrencen. Og i selve Paris!

Men saa maa I da blive paa Stedet i de to Aar, eller er I stadig de uforbederlige Nomader, der hellere rejser rundt med Jeres Sneglehus — Jeres Kuffert og Jeres Barnevogn — end sidder stille i et lunt fint Hjem? Slid dig ikke op, Jeanne. Husk, Livet er langt, og du har ikke Lov at blive gammel og grim.

Jeg synes nu, du gør, hvad du kan, for at ødelægge din udmærkede Mand? *Du* køber ind, og *du* pakker Kuffert, og *du* sørger for Billetter, og *du* gaar med din Mand paa Museer, og *du* udfører Tegninger for ham, og passer Børn ... Jeanne, Jeanne, pas dit Haar og plej dine Hænder.

Og glem ikke din lykkeligt hjemvendte

Elsie Lindtner

Kære gode Magna!

At De skulde faa den Indskydelse — og at De har Mod til at udføre den! Men tør jeg lade Dem bringe det Offer? Og kan jeg give Afkald paa Kelly? De sidste Nætter har været lange og søvnløse, først naar Lyset begynder at komme, faar jeg Orden i mine fortumlede Tanker og synes at have fundet en Løsning, der er den rette. Saa sover jeg ind, og naar jeg igen vaagner, er alt som før, véd jeg hverken ud eller ind.

Magna, det er ikke af Egenkærlighed, jeg frygter at slippe Kelly — den Dag synes mig ikke længer fjern, da jeg kan tvinges til at leve udenfor Mure, der slutter ham inde. Og jeg ønsker ikke derfor at dø. Som alle mine Tanker nu gælder ham,

som jeg nu lever for og i og med ham, vil jeg leve, saalænge det maa være mig forundt. Uden Klage. Jeg har set det alt i Øjnene, og jeg har gyst tilbage for Umulighedernes isnende Rædsel, men jeg har ogsaa taget mit Parti. Saalænge jeg er over Jorden, har Kelly et Menneske, der er ham i Moders Sted. Jeg er ikke bange for selv at bringe ethvert Offer, kun ængstes jeg ved Tanken om at give Ansvaret fra mig. Fra den Dag Kelly kom ind i mit Liv, er jeg gaaet i Borgen for hans Færd. Vilde det ikke være Fejghed og Forrædderi, om jeg nu sagde: — Aaget er blevet mig for tungt, nu lægger jeg det over paa andre Skuldre!

Og dog, Magna, Deres Plan synes mig nu den eneste Redningsmulighed.

Men inden jeg siger Dem min inderligste Tak og overgiver min Dreng i Deres Varetægt, maa De vide noget, som jeg hidtil har fortiet overfor alle. Kelly har før været i andres Varetægt. Nødtvungen. Han for-

søgte — men husk, han var da kun ti Aar — at brænde sig inde. Ingen anede, det var ham, ellers var Politiet jo ikke blandet ind deri, men nu kom det frem, og man *tog* ham fra mig. Jeg kunde have myrdet de Mennesker. Det er saa svært, selv nu Aar efter, at tale derom. Jeg pønsede kun paa at finde et Middel til at faa ham tilbage.

I Amerika gøres der alt for at redde de Børn, der er kommen ind paa Forbryderbanen, og det sker med en Mildhed og en Kærlighed, der er vidunderlig, men det vidste jeg ikke. Jeg tænkte kun paa, hvad jeg i Ny og Næ havde læst i Bladene hjemme om Opdragelsesanstalter for Børn — om Prygl og Sult og Indespærring i mørke Kælderrum. Jeg var beredt paa alt for at skaffe Kelly ud. Indtil jeg første Gang fik Lov at besøge ham. Der var ingen Mur om Anstalten, end ikke et Stakit. Jorderne gik ud til Landevejen, og derfra saa man de mange røde Bygninger som

en hel Villaby. Da jeg gik op mod Inspektørboligen, var jeg nær bleven rendt ned af en Flok Drenge, som løb Kapløb med en lille Neger i Spidsen. Ligesom jeg kom ind, hører jeg en Skrigen, der fik Hjertet til at staa stille — jeg tænkte mig, en af Drengene fik en Afstraffelse. Men Inspektøren viste mig fra Vinduet, hvad Larmen betød. Drengene legede Ildebrand, og for Tiden gik de løs paa selve Inspektørboligen med rigtige Brandslanger. Min lille Kelly — i Olietøj og med Hjelm — agerede Sprøjteförer. Og jeg erfor, at af de sekshundrede Drenge, som Anstalten nu husede — Drenge, som alle var bragt hid for grove Forseelser, der, hvis de ikke var mindreaarige, havde skaffet dem langvarige Tugthusstraffe — af disse havde her ikke en eneste gjort sig skyldig i nogen slet Handling. Straffe som Sult, Prygl og mørk Arrest existerede slet ikke her. Drengene boede i smaa Villaer, tolv og tolv under Opsyn af et Par „Plejeforældre“. „Straffen“

bestod i, at den Dreng, der havde forset sig, ikke fik Kage til sin Fem-Te, at han ikke fik Lov at spise ved det blomstersmykkede Bord sammen med de andre, men sad alene ved et lille Bord, og endelig at han ikke fik Lov i Mørkningsstunden at ligge foran Kaminen med de andre og høre paa Eventyr.

Ingen Mor kan have yndigere Breve fra sit Barn, end jeg i det Aar havde fra min Kelly. Havde jeg dengang været saa klog som nu, havde jeg jo ladet ham blive dàr, saalænge Inspektøren blot vilde beholde ham. Alle de smaa „Fanger“ lærte paa Omgang forskellige Haandværk — som de selv valgte. Jeg saa dem bage, stryge, vadske, smedde, lave Møbler, skrædderere, binde Bøger ind, lave Legetøj, jeg saa dem pode Træer, føre en Plov. Jeg saa dem — Magna — malke Køer. Men jeg var en taabelig Mor. Min Dreng skulde ikke læres op til at blive Haandværker, jeg mente,

det var mit Hverv at faa hans store Evner udviklet paa anden Maade.

Og Aaret efter fik jeg ham tilbage. Men Inspektøren forberedte mig paa Tilbagefaldet.

Derfor kom jeg til Danmark igen. Derfor levede jeg i to Aar, Sommer og Vinter, ovre i min hvide Villa med Kelly og en Huslærer. Jeg vovede jo ikke at lade ham komme til Byen — og Barnet trængte dog saadan til Kammerater. Endelig tog vi ind med det Resultat, at han i Løbet af to Aar er vist ud af tre Skoler.

Har De endnu Mod at give Kelly Deres uskyldige Hjertebarn som Legekammerat? Og hvis De har det Mod, hvormed skulde da jeg forsvare mig, om De en Dag kom og sagde: Kelly har ødelagt min Dreng?

Jeg lægger Dem Ordene i Munden, Magna. Sig nej, endnu medens det er Tid. De er stærk, stærkere end nogen Kvinde, jeg kender, siden De har fundet Dem selv gennem det store anstrengende Arbejde,

men der gives en Overmagt, som ingen kan besejre.

Bagved min Frygt for Deres Ja ligger det hedt brændende Ønske. Og gør De det, hvordan skal jeg da finde Ord til at takke Dem!

Naturligvis véd jeg tilfulde, hvad det betyder, hvis Kelly fra nu af tager fast Ophold hos Dem og strax efter Konfirmationen opgiver al Skolegerning. For mig drejer det sig ikke om, *hvad* Kelly bliver, men *hvordan* han bliver. Jeg lægger mine Hænder ned, jeg indser min Afmagt. Gør Kelly til et *sandt* Menneske, gør Kelly til et *godt* Menneske.

— — —

De forstaar, Magna, at alt dette kunde jeg ikke sige, hvis vi stod Ansigt til Ansigt med hinanden. Derfor skriver jeg. Kelly har flere Gange været ved Døren for at spørge, hvad jeg tog mig til, og hvergang var jeg fristet til at slippe Pennen for at være hos ham. Han spurgte mig forleden:

— Mor, tror du, at Menneskenes Skæbne er forudbestemt? Hvad mente han dermed? Jeg vovede ikke at spørge. Saa lagde han sig paa Knæ med Hovedet i mit Skød og græd.

Magna, lad mig ikke ret længe være i Uvished. Lov det. Deres

Elsie Lindtner.

Jeg er selv begyndt at stoppe Kellys Strømper. At det aldrig er gaaet op for mig før!

Han var ved at kalke Gavlen sammen med Magna, og da saa jeg, Hælen var helt ude af hans ene Strømpe. Jeg blev ganske hed i Hovedet af Skam. Drengen tænker naturligvis ikke paa saadanne Smaating, og Magna har jo nok at tage Vare, det kære Menneske. Forresten tror jeg heller ikke, at Magna selv er bange for at gaa med Huller i Strømperne, og det er jo noget andet paa Landet. Men alligevel . . .

De lo ad mig, da jeg bad om Lov at passe hans Tøj, og jeg vidste ikke, hvordan jeg skulde forklare det. Men Magna er jo klog, og da jeg var kommen godt op

i Vognen, bragte hun mig en hel Bylt ud. Hun kender det fra sine egne — jeg er vis paa, hun lader ikke andre stoppe Olafs Strømper.

Let er det nu langtfra. Jeg har helt glemt, hvordan det var, da jeg lærte det i Skolen, og siden har jeg ikke tænkt paa at stoppe Strømper, men jeg gør mig min bedste Flid. Og det er en vidunderlig Følelse at sidde ude paa Altanen med en hel Bunke af de store, store Strømper. Kelly har da en Kæmpefod.

Min rare lille Altan! Den er for mig, hvad et Luftskib er for unge utaalmodige Mennesker. Jeg sidder dèr saa ganske stille i min gode bløde Stol mellem Nasturtier og Ærteblomster, og nede under mig flyder Strandvejen forbi med sine Mennesker og Dyr.

Det morer mig, som Richardts Ældste er bleven flink til at styre Automobilen, bare det maa gaa godt i Længden. Richardt selv bliver gammel, men hans lille unge Kone sidder og strunker i Vognen, hun holder sig godt. Naa, hun er jo ogsaa mere end en Snes Aar yngre end jeg. Siden Richardt en Dag tilfældigt fik Øje paa mig, ser han altid herop og hilser, og saa hilser de allesammen. Jeg kan høre den lange Dreng sige: Papa, nu kommer vi forbi din gamle Kone! Og saa ler de.

Ja, ja, jeg kunde nu lide engang at se Hjemmet paa Gammeltorv. Sagtens er det ikke til at kende. Eller maaske dog Richardt af gammel Vane stadig har holdt paa Husordenen . . .

Den Ældste skal naturligvis overtage Fabriken, men den anden, han ser mig saa tænksom ud . . . Saameget kan jeg da vide, at ingen af Richardts Børn kommer til at gaa i Marken med Træskostøvler og Bomuldsskjorte. Men saa har deres Mor nok heller ikke den Glæde at stoppe Strømper med Huller saa store som en knyttet Haand.

Kære Agnete!

Det var rigtig godt, du dennegang kom til mig og ikke til din Mor. Hende maa du ikke plage med dine ulykkelige Affærer, hører du! Hvergang hun faar Brev fra dig, lukker hun sig inde og græder. Jeg læste forleden en hel Række af dine Breve, og jeg maa sige, de tiltalte mig ikke. I sin Tid optraadte du som Dommer over din Mors Liv, og nu vil du give hende Skylden, fordi det blev forfejlet. Dertil har du ingen Ret.

Din ægteskabelige Misère skyldes hverken din Mor eller din Mand, men en Kæde af Omstændigheder. Vid først, hvad du synes at have glemt, det var ikke din Mor, der føjede dit Ønske og lod dig komme i fransk Klosterskole, det var mig. For at

skaffe hende Fred. At du giftede dig med en Katholik, medens du selv var Protestant, bliver dog din egen Sag — da du ingen spurgte om Forlov. Ulykkeligvis arvede du efter din Mor et hysterisk Temperament og efter din Far en vis Goldhed, der hindrede dig i at nyde Tilværelsen.

Jeg nødes til at bære mig ad som Lægen, der foretager en nødvendig Operation, trods Patientens Modvilje mod Ar.

Den eneste Gang, din Mand var paa Besøg her, var nok til at give mig et sikkert Indtryk af ham. Du har Ret i at kalde ham „farlig for Kvinder gennem den dyriske Magnetisme, der udstrømmer fra hans Person og drager baade Voksne og Børn til ham“. Føj dertil: „og gennem hans naturlige Elskværdighed og Velvilje“. Hans Forfængelighed er aabenlys, men naar du gør dig til af, at du er den eneste, der holder ham Stangen ved at modstaa ham, er du inde paa en gal og farlig Vej. Den Mand, der vil tilbedes, lader sig ikke kue

af Overlegenhed. Især ikke, naar denne er kunstig. Og du øvede kun denne „Modstand“ for at ægge ham og for at skjule din Forelskelse.

Hans Stilling er udsat, mange Øjne er henvendt paa ham, han kan ikke, som de fleste Mænd, vige af fra den lige Vej, hvert Skridt vilde blive bemærket og bringe ham i Fortræd. Altsaa hans Stilling paalægger ham Forsigtighed. Dog sporer du som elskende Kvinde, at han „giver alle Kvinder af det, der ene tilkommer dig“. Du spænder ham paa en Pinebænk af Mistro. Du optrævler hans Nerver, du dissekerer hans hemmeligste Tanker. Du hader ham, fordi han *ikke* er dig utro, idet du aner hans Tankers hyppige Bedrag. Du krænker ham ideligt med at fortælle ham, at Eders Samliv er dyrisk og raat, og at han ikke forstaar din Kærligheds sjælelige Art. Han svarer med at kalde dig hysterisk.

Saa kommer den unge Pige i Huset hos Eder, hun forelsker sig i din Mand og han

i hende. Du kalder det, at hun „lagde an“ paa ham. Istedetfor resolut at fjerne hende lurer du kun paa Lejlighed til at skaffe Beviser paa det brødefulde Forhold, du aner. Jeg dømmer dig ikke, fordi du, ubekymret om Maaden, sætter dig i Besiddelse af din Mands Breve. Skinsyge Kvinder er uansvarlige som Patienter med Feber paa 41. Du triumferer og bereder dig selv en djævelsk Tortur ved at fraadse i de stjaalne Kærlighedsbreve. I dem finder du det „sjælelige“ Moment, du selv savnede i din Mands Elskov.

Hvad har du nu at gøre? Enten maa du gaa, fordi du ikke kan blive hos en Mand, der elsker en anden. Eller du maa blive — og lade ham have sine Følelser i Fred. Ingen af Delene. Du stikker en Kniv i hans Hjerte og drejer rundt i Saaret. Naar han stønner, spørger du: Elsker du hende endnu?

Du tror, man kan flænge en Kærlighed ud af Livet paa et Menneske med samme

Lethed, som man rykker en Tand ud. Med Rod og det hele.

Smerten bringer din Mand fra Sans og Samling, han belyver sin Følelse, han raaber: Jeg elsker kun dig! — Giver du ham saa Fred? Paa ingen Maade. Nu skal han fortælle, forraade, besudle. Du véd, han som Katholik ikke kan opnaa ny Ægteskabstilladelse, og du spørger, om han vil gifte sig med hende, da du i saa Fald gerne træder tilbage! Du mener ikke et Ord med dette Tilbud, du vil kun ydmyge og pine ham. Saa laver du Opgør med den unge Pige, forvrænger hans Ord overfor hende, misbruger din Viden, taler om Smuds, Løgn og Gemenhed. Men hun svarer blot: Jeg elsker ham. Jeg kan ikke andet! — Det finder du oprørende.

Ikke et Sekund er det faldet dig ind at slippe din Mand, han tilhører dig, han er i din Magt, i din Vold. I begynder forfra. Du har ikke en rolig Time for at udspejde hans Færd. Du lader ham endog undgælde

for, at han er Katholik! Hans Bedrag bliver dobbelt, fordi han er Katholik — som om Løgn kom Trosbekendelsen ved.

I fører et skønt Liv!

Saa bliver din Mand syg. Han har længe klaget over en Knude i Brystet og siger: Hvis den vokser, maa den fjernes, thi da er det Kræft! Du ænser ikke denne Bagatel, eller højst hoverer det i dig: Dette er en Himlens Straf!

En Morgen skal han bort i Embeds Medfør. Han tager Afsked med dig, Gang paa Gang vender han sig og kysser dig bevæget. Du aner Uraad og bebrejder ham, at nu har han sikkert igen noget for bag din Ryg. Han smiler vemodigt: Om saa er, faar du det tidsnok at vide!

Ved Middagstide faar du „et Syn“ — hvis det er sandt, hvad du skriver —: du ser ham paa Operationsbordet. Du telefonerer til Hospitalet, det er sandt. Operationen er overstaaet. Du iler derhen — og træffer den unge Pige.

Overfor dig har han fortiet Øjeblikkets Alvor, hende har han kaldt til.

Dette er Draaben, som bringer Bægeret til at flyde over. Du faar din syge Mand hjem og du piner ham, saa han siger, Døden var en naadig Befrielse.

Og nu spørger du, hvad du skal gøre?

Jeg kunde lettere svare dig, hvad du ikke skulde have gjort. Men det er forsent.

Alligevel vil jeg efter fattig Evne give dig mine Raad, Erfaringer samlet op ved at se mange Menneskers stakkels taabelige Trang til at træde Lykken under Fod og samtidig begræde Tabet af den.

Først, Agnete, maa du se indad og fjerne den Løgn, der som en Polyp omspænder og kvæler det bedste i dig. Løgnen om, hvad du savnede i din Mands Følelse. Din Snak om Længsel efter „sjælelig Harmoni“ er Løgn. Ligeledes den Paastand, at du elsker med Sjælen og ikke med Sanserne.

Du er en af de mange Kvinder, som —

af Aarsager, jeg ikke kender — ikke befries i Forholdet til en Mand. Hvad der for ham var Nydelse, blev for dig kun pinefuld Oprivelse. En legemlig Mangel hos dig blev i dine Øjne en Last hos ham. Istedetfor aabent og ærligt at forklare ham Sammenhængen og Grunden til din Ulykkefølelse prøvede du at tilfredsstille dig ved Scener.

Ser du, lille Ven, en klog Kvinde laver aldrig Scener, det er uøkonomisk. Hun véd, at den Scene, der forløber i en Time, koster hendes Ydre fjorten Dage.

Dit Spørgsmaal: — Hvad skal jeg nu gøre? betød egentlig: Hvormed kan jeg yderligere straffe ham?

Hellere burde du spørge: — Hvad skal jeg gøre for at blive sund paa Sjælen? Og dèr vil jeg svare dig, Agnete: — Ved at se dine egne Fejl og glemme hans.

Du skal ikke hykle Selvfornedrelse, medens det inde i dig raaber: Se, hvilket Offer jeg bringer! Du skal indse *din* Uret

og ikke slippe den af Syne. Holde den i dine to Hænder som en kostbar Skaal og ikke slippe den af Syne.

Du skal huske, det er dig ingen Ære, at du ikke har bedraget ham — du, som ikke havde Trang dertil, du, som ikke kender den voldsomme Drift, der kan rase i Mennesker som Uvejr selv i de tætteste Skove.

Fremfor alt, forstaa, at dengang din Mand kaldte hende, han elskede, til sig, fordi han troede at skulle dø, da handlede han udfra det største og oprindeligste Instinkt, ud fra *Kærlighedens*.

Bekend overfor ham *din* Uret. Vis ham din Kærlighed. Giv ham din Godhed. Ikke en Time eller en Dag, men hver Time og hver Dag. Det er den eneste Vej til hans Hjerte og til din Fred. Og da vil det Øjeblik komme, hvor den gensidige Tilgivelse har fuldbyrdet sit Under. Prøv at forstaa, hvad jeg mener.

Du maa gerne vise din Mand dette Brev.

Vær hilset af din Moders Veninde

Elsie Lindtner.

Det er nu et stort Træk i Magnas Karakter, at hun, der levede som ... ligemeget! at hun ikke til noget Menneske nogensinde har røbet, hvem der er Far til hendes Barn. Fin og god maa den Mand have været, og lykkelig maa jeg være, at min Kelly har faaet den lille Beskytter. Olaf vil ikke have, at Kelly drikker Snaps, og saa drikker Kelly *ikke* Snaps. Kelly skal lade Overskægget staa, og saa lader han det staa.

„— Saalænge jeg har Olaf til at passe paa mig, behøver Mor ikke at være bange.“ De Ord ligger ved mit Hjerte.

Alligevel kan der komme en Angst over mig. Verden er saa stor og Forholdene

her saa smaa. Jeg mærker paa Olaf, at Kelly fortæller ham om Amerika, naar de er ene to. Hvem véd, om ikke den Dag kommer, hvor de siger mig og Magna Farvel for at drage ud efter Eventyret. Olaf fablede forleden om at rejse til Kanada og leve i de store Skove langt borte fra Mennesker. Han havde Planen i Orden, Drengen. De vilde bo i Træerne og leve af Jagt og Fiskeri. Siddende oppe i Træerne vilde de kaste Snøren ud og fange Fisk i den store Flod, der løber gennem Skoven, kun to Gange om Aaret vilde de ind til Byen og sælge Skind af Dyrene, de fangede.

Olaf er ikke for stor til den Slags Drømme, men Kelly . . .

Jeg vil saa nødig herfra, inden Kelly har slaaet Rod i Jorden her, saa han ikke kan rive sig løs. Han lover mig altid at blive, men hvad er et Løfte?

Kære Magna!

Nej, det maa jeg da straks fortælle dig. Jeg har haft Besøg af Richardt. Da Lucie bragte mig hans Kort, blev jeg ganske forvirret, men saasnart han stod i min Stue, var det Gudskelov ovre. Vi stod jo og saa lidt paa hinanden og vidste ikke ret, hvordan vi skulde faa en Samtale i Gang, indtil Richardt fandt paa at sige noget om Kelly. Han vidste naturligvis det hele.

Det gjorde ordentlig godt at se det kære Menneske paa nært Hold. Han vilde kun blive et Par Minutter, og han blev i hele to Timer. Det var virkelig hans lille Kone, som havde sendt ham til mig. Hun syntes, det var saa underligt, at hun ikke kendte den, der havde spillet Rollen som Richardts Hustru i de mange Aar.

Vi talte mest om vore Børn, og vi var lige stolte.

Nu har Richardt lovet at besøge mig med hele sin Familie næste Søndag, da maa vore Drenge ogsaa komme. Hen i Ugen gør jeg da Genbesøg hos Richardt.

Véd du, Magna, jeg har tænkt at gøre det rigtig festligt, man skal ikke have Fornemmelsen af, at jeg er en fraskilt Kone, vel? Du vil nok laane mig et og andet, mit det meste er jo ovre paa Villaen, og saa tager jeg Maden fra Palægade, dèr véd man da, den er god. Eller synes du fra et af Hotellerne? Jeg er saadan ude af Vane med Selskaber, at jeg bliver ganske febrilsk ved Tanken. Kom endelig, Magna, og sørg for, Kelly er rigtig net i Tøjet. Ogsaa at han gør lidt ved Hænderne.

Jeg sad saamænd, da Richardt var gaaet, og tænkte tilbage paa, hvor godt og smukt han og jeg i Grunden levede med hinanden. Den eneste Mangel var jo den, at vi ingen Børn havde, derfor bragte jeg

Ofret at gaa, og for det Offer er jeg bleven kongelig belønnet gennem min Kelly.

Richardts Hustru spiller ogsaa Bridge, og vi har allerede aftalt Parti til Vinter. Rygtet om din mageløse Dygtighed er da naaet til Gammeltorv, for Richardt talte om dig med den allerstørste Respekt og Beundring. Da han gik, havde vi saamænd begge Taarer i Øjnene.

Hvis jeg, uden at krænke dig, maa sige noget: Tag din lilla Silkekjole paa, Magna, jeg tror nok, jeg i al Hast lader mig sy en ny. Det bliver da en Mærkedag.

Omfavn min Dreng. Og husk det med Hænderne.

Elsie.

Kære Jeanne!

Det er en Skam, jeg har været saa forsømmelig med Breve i den sidste Tid, men jeg har haft saa meget at gøre. Jeg er nemlig flyttet. Det skete i en Haandevending, Lejligheden blev ledig ved Dødsfald, og min blev overtaget af et Par Nygifte. Nu bor jeg paa Strandvejen, og saa langt ude, at man næsten ikke kan regne mig med til København mere. Kan du gætte, hvorfor jeg flyttede? For at være Gaarden nærmere! Saa barnagtig bliver man med Alderen. Magna raader mig jo stærkt til at flytte helt ud, men det vil jeg dog nu ikke. Jeg er og bliver Bymenneske, om jeg end i disse Aar, hvor Kelly uddanner sig som Landmand, anskaffer mig den utroligste Interesse for Køer og Faar og Vintersæd

og hvad alt det hedder. Min Tilværelse er saa rig og saa lys — jeg har næsten for mange Glæder. Og slet ingen Sorger mere.

Magna styrer jo „vores“ Gaard, som hun altid kalder den for at glæde mig, saa rent beundringsværdig ypperligt, og som hun forstaar at sætte andre i Trit! Min Kelly og hendes lille Olaf er nu som altid uadskillelige, og jeg tror virkelig den lille blaaøjede Kammerat øver en ganske velsignet god Indflydelse paa Kelly. Magna fortalte mig en Dag, hun havde hørt Olaf sige — Drengene laa i en Høstak og vidste ikke, at Magna laa paa den anden Side for at sove til Middag —: „Jeg har jo ingen Far, for min Far døde ti Aar, før jeg blev født, men hvis du vil være min Far, bryder jeg mig ikke om andre.“

Magna besøger mig saa ofte, hun har Ærinde ind. Jeg kan, naar Vinduet er aabent, skelne hendes Piskesmæld mellem alle andre. Og vil du tro, Jeanne, saa faar jeg Hjertebanken. For enten er Drengene

med, eller Magna fortæller mig om dem. Du skulde se hende sidde saa strunk og rødkindet derude i Jagtvognen med Kyse om Hovedet og i en gammel afgnavet Sø-løveskindspels — der engang, for tyve Aar siden eller mere, en hel Vinter var Sam-taleemne, den havde kostet hendes stakkels fattige Mand, jeg véd ikke hvormange Tu-sind.

Magna er snart tresindstyve Aar, men det skal ingen se paa hende. Hun straaler, som om hun ejede Alverden. Jeg ser da mindst ti Aar ældre ud, skønt jeg ved Gud baade gør ved mit Haar og pynter mig lidt paa Kinderne af gammel Vane. Men det er et Besvær at faa hende væk fra den Vogn, som om ikke Kusken alene kunde aflevere Smørret og Æggene.

Tænk, hun staar op om Sommeren Klok-ken fem og om Vinteren Klokken seks. Og arbejder stadig for to. Der er ikke den Gerning, hun holder sig for god til. For-nylig — nu til Pinse — hvidtede hun og

Kelly alle fire Længer, og det gik i en Fart, saa man ikke skulde tro sine egne Øjne. Jeg sad ude i Gaarden og saa paa det og var helt ør af Fornøjelse. Saa fik vi Ribbenssteg og Æbleskiver til Middag. Og som Kelly kan spise! Du gør dig ingen Anelse derom. Det ser ikke net ud, men det er saa dejligt alligevel. Og naar de har slagtet, bringer Kelly mig „Slagtemad“, Blodpølse og Leverpølse og denslags, som jeg før ikke har kunnet udstaa. Nu smager det mig saamænd bedre end den bedste Astrakan-Kaviar.

Hvor jeg snakker om mig og mit! Men derfor glemmer jeg ikke min kære lille Rejsekammerat, og hendes Bekymringer er ogsaa mine. Men jeg vil ikke tage dem saa alvorligt som du, *de fortjener det ikke.* Du er for Tiden inde i en Periode, hvor du ser — og maa se — alt sort i sort. Det vilde smerte mig usigeligt, hvis jeg ikke forlængst havde indset Grunden. Du er nu omtrent i den Alder, jeg var, da vi traf

hinanden, den for Kvinder saa svære og farlige Alder, og det er ikke enhver givet at have *mit* ubegribelige Held til at gaa uberørt ud af alle Vanskelighederne. Jeg har ofte tænkt paa, hvad mon Grunden kunde være til, at jeg alene, i Modsætning til alle andre, var ganske som ellers i hine Aar. Og jeg er kommen til det Resultat, at det maa skyldes den Omstændighed, at jeg dengang levede saa overfladisk og uden nogen dybere Følelse for andre Mennesker. Men du, lille Jeanne, er jo, siden du saa lykkeligt knyttede din Tilværelse til Malthe, du er jo lutter Kærlighed og Tilbedelse og Opofrelse. Dig kunde jeg forudsige, at Aarene maatte blive svære. Men prøv nu selv at gøre dem lettere. Undersøg Forholdene, spørg og forklar dig selv. Du har den Lykke, der ikke times en af titusind Kvinder, at din Mand den Dag i Dag elsker dig, som da du blev hans. Opvejer det ikke alt? Og dine smaa kosmopolitiske gudsforgaaende Englebørn, er de nu saa

svære at opdrage, som du selv tror? De er sandsynligvis Kunstnernaturer, og du vil forsøge at gøre dem til „normale“ Mennesker. Men det lykkes jo ikke.

Saa er Malthes Mismod af større Vigtighed. Det har da en Grund. Han er — med Rette eller Urette — i den sidste Tid bleven sat til Side for yngre Kræfter. Hans Navn har ikke den Klang, det havde, og hans Evner synes at være i Tilbagegang.

Men lille Jeanne, du har stor Skyld dèr. Du har, i din saa blinde Kærlighed, stillet din Mand, ikke op paa en Piedestal, men du har bygget dig et Luftslot oppe i de højeste Skyer, og dèr har du anbragt ham som den gyldne Kugle paa et Spir. Ingen højere og ingen ved Siden. Du har kultiveret hans Ærgerrighed og kvalt din egen naturlige kritiske Sans. Istedetfor at staa ved hans Side og hjælpe ham at skelne mellem godt og halvgodt.

Og nu klager du over, at du ikke kan trøste ham, og at han støder dig bort. Du

skammer dig for at sige det, men du skriver det mellem Linjerne, at du er meget, meget ulykkelig. Det er du, fordi du er syg, lille Jeanne. Og dit Mismod vil jo nok vare Aar endnu. Men jeg kunde tænke mig en Maade at drive din Sorg paa Flugt: Hvis du resolut jog hele din Ællingeflok nordpaa, saa jeg i Sommer tog den med over paa Villaen — og lærte baade dine smaa Franzoser, Sicilianere og Smyrnapiger et taaleligt Dansk — medens du og din Malthe lukkede Huset, magasinerede Møblerne og rejste Jordkuglen rundt. Kom ikke og snak om Pengene. Sig til Jørgen fra mig, at han roligt kan bruge den taabelige Sum, han i sin Tid satte hen til Udstyr til sine Døtre. Han kan slet ikke være bekendt at mene om sit eget Kød og Blod, at ikke enhver Mand med Fryd overtager Pigebørnene, om de saa kom i den bare Særk eller indsvøbt i en Kulsæk. Desuden har jeg jo mit Testamente i Orden, og, lille Jeanne, det var *dengang*, jeg spillede

grassat i Monte Carlo, det gør jeg ikke én Gang til.

Hvilken Sommer i den hvide Villa med dine Børn! Og saa laaner vi Magnas Olaf og min Kelly i otte Dage. Hvad siger min gamle Rejsekammerat saa til det? Vær kærligt hilset, saavel du som din Mand og hele Flokken fra Eders bestandig ømt hengivne

Elsie Lindtner.

Stakkels Jeanne — og stakkels Jørgen. Det staar altsaa værre til, end jeg troede. Jeg har den allerstørste Lyst til at rejse ned og mægle, men i disse Dage er det jo rent galt baade med Hjertet og Neuralgien. Jeg skulde heller ikke sidde paa den Altan i de kolde Aftener, men uforsigtig er man jo. Det maa ikke ske. Det vilde være baade meningsløst og uforsvarligt. Mennesker gaar dog virkelig ikke hen og render fra hinanden uden Grund. Ja, hvis Malthe havde en Elskerinde, eller hvis Jeanne var forelsket i en anden Mand, men du godeste Gud, den ene kan jo ikke leve uden den anden. Og de snakker om, de har „gennemtænkt og overvejet“. Jeg ryster helt paa Haanden, saa oprørt er jeg. Jeanne maa virkelig tage sig sammen og forstaa,

det hele kun er en Overgang. Naar jeg tænker mig om, saa findes der bogstavelig talt blandt de Mennesker, jeg kender — med Undtagelse mærkelig nok af mig selv — ikke en eneste Kvinde, der klarede de Aar igennem uden at lide Havari paa et eller andet Punkt. Bagefter har de saa en evig Besvær med at lappe sammen Saarene, de slog. Naa, Jeanne har jo været mere end ufornuftig i det Forhold. Den Mand er ikke skabt, der i Længden taaler en saadan overdreven Tilbedelse. Det var rigtig uforskammet grimt af ham at sige: — Pas du dit Hus og dine Børn og bland dig ikke i mit Arbejde! Men han mente jo ikke mere dermed end et arrigt Barn, der tramper paa sit kæreste Legetøj i Vrede over noget ganske andet. Men Ordene aad sig ind i Jeanne som en Bebrejdelse — over hvad?

Han tvivler om sine Evner, derfor er han modløs og pirrelig, og Jeanne, der gennem alle Aarene har haft nok med at føde

Børn og pleje dem og ham, staar nu engang stille og ser sig frem og tilbage, og føler sig skuffet. *Nu* behøver hun nogle af de ømme Ord, han i sin Tid ødslede ud over hende, og han, der har Hovedet fuldt af Byggeplaner, finder, det er ørkesløst og meningsløst at *tale* om Kærlighed, mellem to Mennesker, der med deres hele Liv har bevist deres Kærlighed.

En af dem skulde vel blive dødssyg . . . saa den anden glemte sine egne smaa Bekymringer.

Nu faar vi se. Lytter Jeanne til mit Raad og lader Børnene komme herop, bliver alting godt. De trænger blot til lidt Luft og Frihed. Ellers maa jeg jo ofre mig og for anden Gang jage Jorden rundt med min lille Rejsekammerat.

Saa har jeg da igen været i mit gamle Hjem. Det vil vare Uger, inden jeg forvinder det Gensyn. Alle Spor var fjernede. Med en Omhu og Grundighed, som var hvert Møbel, hvert Billede inficeret med farligt Smittestof. Døre var blindede, andre skaaret ud i Vægge, der før var hele. End ikke de rolige hvide Kaminer var mere, i deres Sted forgyldte Varmeriste. Om jeg aldrig havde levet i de Stuer, de kunde ikke være mig mere fremmede. Selv Richardts udskaarne Egekiste og Panelerne fra hans Mormors Gaard var borte.

Alt skulde jeg se. Min Navnesøster — hun, der jo bærer Navnet med Rette — førte mig fra Sted til Sted, og det var, som spurgte hun ophørligt: — Er der vel noget mere, der minder om din Tid?

Nej, intet mere. Slet intet mere . . .

Og da vi sad om Bordet, hvor Richardt og jeg forhen sad ene med Tjener bag Stolen, var Bordet fyldt til sidste Plads med de Børn, hvis Tilbliven var betinget af min Bortgang. Underligt. Underligt. Og vemodigt.

Jeg ser, hvor Richardt gør sig Umage for, at jeg skal befinde mig vel, men ogsaa han er jo berørt af det sælsomme i Situationen. Hun kalder mig Fru Elsie, og saa kalder jeg hende jo Fru Beathe.

Uvilkaarlig saa jeg mig om efter det store Billede, Krøyer i sin Tid malede af mig, det, Richardt holdt i Ære som en Guddom. Han saa, hvad jeg søgte og slog Øjnene ned. Da havde jeg Lyst at sige: Kæreste Ven, lad os ikke blive sentimentale. Det, der var, er ikke mere. Men Billedet var et godt Kunstværk, derfor kunde du uden Skam have ladet det blive paa sin Plads!

Saadan noget tænker man, og siger det ikke.

Jeg skulde jo se Døtrenes Værelse ovenpaa. Og dèr, dèr hang mit Billede, mellem Fotografier af Skuespillere og Skolevenin-der. Engang havner det vel paa Pulter-kammeret, hvis ingen tænker paa at gøre det i Penge.

At jeg ikke kan slippe den Følelse af Bitterhed og Ydmygelse! De var dog saa elskværdige og hensynsfulde allesammen. Men da Fru Beathe spøgende foreslog et Parti mellem hendes Annelise og min Kelly, var jeg lige ved at græde. Annelise er vist i Bund og Grund en sød Pige, men jeg kan nu engang ikke taale, at nogen ser ned paa Kelly, fordi han har landlige Manerer. Og det gør hun.

Hun har en Skavank, den lille Frue, hun er for pillen og proper. Jeg lagde jo nok Mærke til, at hun havde Løber over alle Trapperne, men jeg troede, det var en Forglemmelse, til jeg saa, hvor hendes Toi-

lettesager var tildækket med Flor midt om Dagen, og hørte hende skænde paa en af Pigerne, fordi hun dækkede Bord efter at have taget imod en Pakke Bøger og ikke vadsket Hænder først. Det generer ogsaa Richardt.

Naar han ryger en Cigar, sidder hun som paa Naale af Skræk for, at han skal spilde Aske. Og Himlen véd, han er da ordentlig nok, af et Mandfolk at være. Hun opdagede en Plet i den hvide Vinduskarm, blot en Vanddraabe tror jeg, men om hun ikke de tyve Gange var henne at gnide og aande og pudse paa Pletten.

Jeg er lidt betænkelig ved den Omgang. Mig tilkommer det jo saalidt at bedømme hendes Væren og ikke-Væren, som det tilkommer hende at bedømme min. Men jeg kan ikke frigøre mig fra at kritisere. Jeg kan ikke komme bort fra, at det egentlig er mit Hjem, hun gaar i, og ikke omvendt.

Annelise kyssede mig til Afsked og spurgte,

om hun snart maatte besøge mig. Det skal nu ikke være, naar Kelly er hjemme, saameget er vist.

Og nu har de indbudt mig til stor Middag.

Kelly skal have Kjolesæt, der er ingen Tale om den Ting.

Kelly vil ikke have Kjolesæt. Kelly vil ikke til Middag hos Richardts. Saa gaar jeg da alene.

Pyh, jeg er ganske ophedet. Det var en dejlig Dag. Og det gjorde ordentlig godt en Gang igen at høre smukke Ord over sit Ydre. Men de Orchidéer staar nu fortrinlig til lilla Silke, det gør de.

Det er ogsaa kun i Paris, man faar dem saa livagtige.

Annelise og jeg blev saa gode Venner,

at hun trak mig med op paa sit Værelse og betroede mig, at det var rent galt med Moderen. De maatte snart hverken gaa eller staa nogetsteds mere for ikke at smudse til. Og Barnet røbede den lille huslige Hemmelighed, at nu vilde Moderen have Soveværelse for sig, fordi Faderen gjorde saadan Uorden, naar han barberede sig. Naar ingen lagde Mærke dertil, gik Moderen om med en Klud og tørrede Fodtøjet underneden. Om det da ikke var skrækkeligt?

Men jeg fandt jo ikke det hele saa slemt, for med ét gik det op for mig, hvad der var paa Færde, og jeg trøstede det lille Væsen med, at om et Par Aar var den Rengøringsmani som blæst bort.

Richardt lader jo som ingenting. Det være langt fra ham at beklage sig. Men hvis han tænker tilbage, falder det ham nok i Sinde, at da jeg var i de Aar, gik alt sin vanlige Gang baade inde og ude.

Richardt spiller en mageløs fin Bridge.

Men at vi som Tredjemand skulde faa Professor Rothe, det havde jeg dog ikke drømt om! Han lod, som om vi aldrig havde haft noget Mellemværende. Og Lilis Navn blev ikke nævnet.

Richardt sagde, da jeg skulde gaa: — Du var jo Festens Dronning! Sandelig om jeg ikke blev rød i Hovedet!

Mon han ikke i stille Stunder skønner paa det Offer, jeg i sin Tid bragte? Det var dog ikke nogen helt let Sag at gaa bort fra ham og det smukke Hjem.

Men min gode Samvittighed var mig Løn nok, selv om jeg ikke havde faaet den vidunderlige Belønning, der hedder Kelly.

Jeg tror dog, jeg skal tage mig over at tale lidt med Fru Beathe. Med Læmpe kommer man langt, og det gælder bare om, at hun selv ser, det er en Sygdom, der følger med Aarene.

Som Kelly kan slide Strømper! Og som han kan smudse Lommetørklæder til. Jeg tror tilforladelig, Drengen bruger dem til at vadske Vognhjul med.

— Mor, hvis *du* ikke havde taget dig af mig, saa havde jeg nok siddet i Sing-Sing paa Livstid! — Og saa ser han paa mig . . .

Det skulde jeg ikke have gjort! . . .

For andre existerede maaske en saadan Kummerlighedsperiode, for hende ikke! Hun vidste, hvad der paahvilede en ordentlig Husmoder, der ikke lod fem og syv være lige og lod det hele forfalde i Snavs og Sjuskeri!

Men at jeg kom her og blandede mig ikke blot i hendes Husførelse, men vilde paadutte hende en Sygdom, der kun var til i min Fantasi, det var dog for galt! . . . Og saa fik jeg en lang Historie, som var

til at baade le og græde over. Herregud, hun havde været skinsyg paa min Fortilværelse og ikke helmet, før hele Huset var omkalfatret. Det var vel ikke Meningen, at jeg just skulde have erfaret det, men nu brød Uvejret løs. Og saa troede hun, det var Hævn. Hun levede kun for sin Mand og sit Hjem og sine Børn, og hun satte slet ingen Pris paa at blive malet som Skønhed af berømte Malere. Og saa fremdeles ...

Hun var tilsidst saa ude af det, at jeg indrømmede, jeg havde taget Fejl, hun var slet ikke i den farlige Alder, og hendes Rengøringstrang var ganske naturlig, og det var blot ønskeligt, alle andre Husmødre vilde tage hende til Mønster.

Saa blev vi jo Venner, og hun fortalte mig, at hun var saa lykkelig over, at jeg nu var helt rigtig gammel. Saadan en gammel uskadelig Kone, der slet ikke mere talte med.

En anden Gang brænder jeg ikke mine Fingre ...

Det er dog virkelig besynderligt, som Mennesker bliver glemsomme med Aarene. Glemsomhed kan det egentlig ikke kaldes, det er snarere en Art halvbevidst Forskydning af de faktiske Forhold. Noget, der svarer til, at Forældre overfor Børn gerne vil give det Udseende af — og halvvejs selv tror —, at de som Børn var nogle rene Engle.

Som nu den kære Magna, der helst vil lyve sig bort fra den farlige Alders Misère! Magna er dog ellers et usædvanlig sandfærdigt Menneske Hun vil aldrig gøre sig bedre, end hun tror, hun er. Hun tror altsaa aabenbart, at hun gled let og fredeligt gennem de vanskelige Aar. Du gode Gud! Vi var nærved at blive Uvenner derover. Og jeg mener, det er jo ingen Skam, det tjener hende blot til saameget større Ære,

at hun siden blev det herlige, friske Menneske, hun nu er. Men hun vilde ikke høre Tale derom. Det eneste, hun indrømmede, var Olaf, og det gjorde hun kun, fordi han nu engang er af Kød og Blod. Vi blev helt heftige beggeto, og tilsidst forløb Magna sig i den Grad, at hun paastod, jeg havde været meget mere berørt af de Aar end baade hun og Lili Rothe tilsammen.

Mod en saa latterlig Paastand faldt det mig jo ikke ind at gøre Indsigelse. Saa vi blev da snart Venner igen og fik vor rare lille Fredagsbridge. Desværre var Kelly ikke med. Han og Olaf kommer maaske til at vaage hele Natten over en syg Ko. Det var jo nok, om den ene gjorde det, men hvor Kelly er, maa Olaf ogsaa være. Gudvelsigne Magna, som hun kan pludre om vores Drenge. Jeg drikker Ordene fra hendes Læber. Det er saa livsaligt at høre paa. Magna mener, at det vil være godt for Kelly at blive gift allerede om et Par Aar ... Saa det aner mig, hun tænker paa en

bestemt. Om det skulde være den nye Husholdnings-Elev? Ja, for mig naarsomhelst og hvemsomhelst. Kun min Drengs Lykke . . . Saa maa vi jo ogsaa snart til at tænke paa at skaffe ham en Gaard. Ham og Olaf.

— — —

Det kunde nu more mig at bevise Magna, hvem der har Ret. Blot jeg kunde bekvemme mig til at gennemlæse, hvad jeg dengang nedskrev. Ja, sandelig, om jeg ikke vil gøre det imorgen den Dag.

Jeg skammer mig. Aah, hvor jeg skammer mig. Og det er hverken Indbildning eller Falsum.

Det er skrevet ned af mig selv og under Omstændigheder, der beviser Sandheden af det skrevne. Jeg kan aldrig mere se Magna i Øjnene, eller Jeanne . . . eller min Dreng.

Og jeg, som de talløse Gange har drømt og brændende ønsket, jeg selv havde født ham til Verden! Jeg maa ydmygt bøje mit

Hoved og takke til, at han ikke fik et saadant Menneske til Mor.

Jeg, der gik omkring som en anden Paafugl, stolt af mine egne Fuldkommenheder! Jeg, der ynkede de andre! Jeg, der tog mig en Dommers Ret til Dom eller Naade overfor de andre! Medens det inde i mig hoverede: — Gudskelov, jeg ikke er som hun!

Det kan ikke slettes ud. Det kan ikke gøres om.

Nu, hvor min Tilværelse kun er som en fredelig Aftenstund uden anden Syssel end den at se udaf Vinduet efter Mennesker, der passerer forbi, og drømme Lykkedrømme for min Dreng, nu begaar jeg vel næppe synderlig mange Ting, der har Glemslens Slør behov. Men dengang jeg stod midt i Livet og kunde have benyttet mine Kræfter til Gavn og Glæde, da var jeg saadan ...

Det kan ikke slettes ud. Det kan ikke gøres om.

Og jeg, der havde tænkt, at efter min Død skulde Kelly læse alt dette for helt at lære mig at kende ... Saa han kunde foragte mig i min Grav.

Jeg har ladet tænde op, skønt det er Sommer, det er min Hensigt at tilintetgøre Sporene.

... at tilintetgøre ... Vil jeg hindre Kelly i at se min sande Usselhed? Er jeg saa fejg? Ja, saa fejg er jeg.

... Nej, Kelly skal have Lov at læse hver Tøddel, naaar jeg er død.

Saa kan han se, hvilket ynkeligt, lurvet Menneske jeg var, indtil Kærligheden gennem ham kom ind i mit Liv. Saa kan han se det store Under, som Kærligheden fuldbragte. Kelly har Ret til mig i Ondt som i Godt.

Jeg føler mig saa uendelig træt iaften. Det er, som om denne Dag skulde blive min sidste.

Dommens Dag, hvor jeg stod Ansigt til Ansigt med mig selv.

Men efter Dommens Dag kommer Genfødelsens. Kelly er min Genfødelse.

Jeg beder ikke om et Aar, ikke om en Time mere for mig selv. Jeg beder kun for Kellys Skyld, at vort Møde hin Nat ikke blev forgæves for ham. Den Bøn bæres fra mine Læber ind i Evigheden. Vil den blive hørt?

Nu ringer de Solen ned. Nu kommer Kelly hjem fra Arbejde. Saa stor, saa stærk, saa sund. Det er Foraarspløjningen. Og imorgen er det Søndag. Saa faar jeg ham at se, hvis . . .

Kelly . . . Kelly . . . hvorfor er du ikke hos mig i denne Time? Kelly . . . jeg velsigner dig, jeg takker dig. Bliv god . . . bliv lykkelig . . .

Nedenstaaende Bøger er alle udkomne paa Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag.

DANSK SKØNLITTERATUR

Jeppe Aakjær: Fri Felt 3.00. Rugens Sange 2.75, ib. 4.25. Paa Aftægt 2.75. Muld og Malm 3.00. Vadmelsfolk 4.00. Derude fra Kærene 2.80. Vredens Børn 4.00. Fra Jul til St. Hans 3.50. Hvor Bønder bor 3.50.

E. Aarestrup: Samlede Digte 3.50, ib. 5.25. Kærlighedsdigte. (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00.

Hans Ahlmann: Ungdoms Legende 2.50. Poplerne 2.50.

A. C. Andersen: Husmandens Datter 3.50. Stavnsbunden Ungdom 4.00. Stavnsbundne Mænd 5.00. Sigrid fra Skovlunde 3.75.

H. C. Andersen: Udv. Skrifter I—XII 25.00, ib. 41.00. Eventyr I—V. Illustr. af V. Pedersen og L. Frølich. (Sælges enkeltvis à 2.00, ib. 3.75) 10.00, ib. 18.75. Improvisatoren 3.00. O. T. 2.50. Kun en Spillemand 2.50. De to Baronesser 2.50. Lykke Per 1.00. Mit Livs Eventyr 4.00. Mit Livs Eventyr. Fortsættelse 1.00. Smaating for Scenen. (Indhold: En Komedie i det grønne, En Nat i Roskilde, Mikkels Kærlighedshistorier i Paris, Det har Zombien gjort) 1.00. Udv. Digte 1.00. Ole Lukøje 1.00. ib. 2.00.

Carl Bagger: Min Broders Levned. Ill. af Fr. Henningsen 2.50, ib. 3.75 og 4.25.

Herman Bang: Udvalgte Fortællinger 4.75, ib. 6.50. Haabløse Slægter 6.50, ib. 8.00. Det hvide Hus 3.00, ib. 4.50 og 5.75. Det graa Hus 4.00, ib. 5.50. Ved Vejen. Ill. af Knud Larsen 3.00, ib. 4.25. Ludvigsbakke 5.50, ib. 7.00. Tine. Ill. af C. F. Beck 3.00, ib. 4.50, 5.00 og 6.00. Stuk 3.75, ib. 5.25. Sommerglæder. Ill. af Hans Tegner 2.50, ib. 3.50. Mikaël 5.75, ib. 7.75. De uden Fædreland 7.50, ib. 9.50.

Aage Barfoed: Skytten 3.25. Ovnen 3.50. Blodet 2.50. Solfolket 2.50.

Sophus Bauditz: Historier fra Skovridergaarden 3.00, ib. 4.50. Hjortholm 3.00, ib. 4.50. Krøniker fra Garnisonsbyen 3.00, ib. 4.50. Jul i Skovridergaarden 3.00, ib. 4.50. Sporsne. Ill. af Fr. Henningsen 2.50, ib. 3.50. Absalons Brønd 6.00, ib. 7.75. Jægerblod. Ill. af Knud Larsen 2.50, ib. 3.50.

Otto Benzon: Surrogater 0.75. En Skandale 1.00, ib. 2.00. Tilfældigheder 0.75. Moderate Løjer 3.50. Sportsmænd 1.25.

P. E. Benzon: Det sjette Bud 5.00. Svovl 3.25. Gerda Rossen 4.50.

Carl Bernhard: Udvalgte Skrifter I—XII 18.00, ib. 27.00. Tante Lenores Erindringer 1.50, ib. 3.00. Deklarationen 1.50, ib. 3.00. Børneballet 1.50, ib. 3.00. Krøniker fra Kristian d. II's Tid 3.00, ib. 5.00. Krøniker fra Erik af Pommerns Tid 1.50, ib. 3.25. Lykkens Yndling 1.50, ib. 3.00. Et Aar i København 1.50, ib. 3.00. Gamle Minder 2.00, ib. 4.00. Kommissionæren. Illustreret 2.00, ib. 3.25.

Vilh. Bergsøe: Poetiske Skrifter I—VII 25.00, ib. 35.50. Fra Piazza del Popolo 5.00, ib. 7.00. Fra den gamle Fabrik 4.50, ib. 6.50. Bruden fra Rørvig 3.00. Genganger-fortællinger 1.75. Nemesis 4.50, ib. 6.00.

Aage Berntsen: Digte 2.00. Fiol og Sækkepibe 2.50.

Hjalmar Bergstrøm: Lynggaard & Co. 2.50. Karen Borneman 2.50. Det gyldne Skind 3.00. Med i Dansen 3.00.

Edv. Blaumüller: Agnete og Havmanden 4.00, ib. 5.50. Saul 3.50, ib. 5.00. Manddom. Digte 2.75, ib. 4.25. Dronning Hjærteløs. Ill. af Hans Nik. Hansen 1.00. ib. 2.00. Sibylle 3.50, ib. 5.00. Den store Strid 4.25, ib. 6.25. Græske Masker 4.75. Nymfernes Brønd 2.75. Kristi Fødsel. Illustr. af Viggo Pedersen 1.50.

St. St. Blicher: Noveller I—III udgivet af Hans Hansen 9.00, ib. 14.25. Udv. Digte 0.80, ib. 2.00. Trækfuglene. Illustr. af Knud Larsen 2.00, ib. 3.50.

J. Blicher-Clausen: Inga Heine 3.00, ib. 4.25. En Bryllupsrejse 1.25, ib. 2.25. Violin 4.00, ib. 5.50. Farbror Frans 4.00, ib. 5.50. Den sidste Hauge 4.00, ib. 5.50. Sonja 4.00, ib. 5.50.

E. Bodenhoff: Et lykkeligt Hjem 3.50, ib. 5.00. Minderige Egne 2.75.

Karen Bramson: Lykke 3.00. Dr. Morell 3.50. Kongemagt 3.00.

Edvard Brandes: Et Besøg 1.50. Lægemidler 1.85. Et Brud 1.50. En Forlovelse 1.25. Under Loven 2.75. Udenfor Loven 3.25. Smaa Skuespil 1.50. Lykkens Blændværk 4.50.

Sophie Breum: Hyld og Humle 2.50. Fuldtro Sind 4.50. Hjærteblade 2.00, ib. 3.25. Ære 2.00..

Laurids Bruun: Alle Synderes Konge 5.75. Kronen 4.50, ib. 6.00. Absalons Saga f—II 12.50. Den Evige I—VI 12.50, ib. 21.50. Af Bygernes Slægt I—II 16.50, ib. 19.00. Van Zantens lykkelige Tid ved Laurids Bruun 4.25. Van Zanten: Den forjættede Ø 4.75.

K. G. Brøndsted: Frihed 5.50. Niels Glambæk 3.75, ib. 5.25. Borretaarn 5.50.

Ludvig Bødtcher: Digte (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00.

Erik Bøgh: Jonas Tværmoses Ærgrelser 5.00, ib. 7.00.

Einar Christiansen: Broder Rus 2.50. Cosmus 5.00. Fædreland 4.50. Mellem Brødre 2.50. Folkesnak 0.85. Peter Plus 2.25. Hjarl 6.00. Joppe 1.00, ib. 1.50 og 1.90.

Walter Christmas: Fritz Banner 4.50. Under Tropesol (af Torben Tals Roman) 4.50. En Lektion 1.75.

Nedenstaaende Bøger er alle udkomne paa Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag.

Sophus Claussen: Mellem to Kyster 3.50. Antonius i Paris 3.00. Djævlerier 3.00. Eroter og Fauner (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00.

Andr. Dolleris: Sonetter 2.00, ib. 3.50. Ploven og Leen 4.00, ib. 6.00.

Emmy Drachmann: Grevinde Cosel I—II 6.50. Villa Mackenzie 3.75. Ingers Ægteskab 5.00, ib. 6.75.

Holger Drachmann: Ungdomsdigte (Indhold: Digte 1872, Dæmpede Melodier, Sange ved Havet, Ranker og Roser) 3.00, ib. 4.50. Kærlighedsdigte (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00. Sømandshistorier 3.00, ib. 4.50. Forskrevet 5.00, ib. 7.00. Tannhäuser 4.00, ib. 5.50. Kitzwalde. Ill. af Louis Moe 3.00, ib. 4.25. Den hellige Ild 5.00. Kirke og Orgel. Ill. af Hans Nik. Hansen 2.50, ib. 3.50. Venezias Nat. Ill. af Hans Nik. Hansen 3.75, ib. 5.50. Vagabundus 5.00. Derovre fra Grænsen 1.00, ib. 2.25. Der var engang 1.00, ib. 2.25. Prinsessen og det halve Kongerige 1.00, ib. 2.25. Vølund Smed 2.75, ib. 4.00. To dramatiske Digte (Tyrkisk Rococo, Esther) 2.50. Ranker og Roser 2.25.

Edv. Egeberg: Det først Fornødne 3.75. Ved Dødens Port 2.75. Folkets Lærere 4.50. Drømmeren 2.50. Vandringsmanden 3.50.

Olga Eggers: Penge 3.75. En grim Kvindes Bekendelser 3.25. Af en Ensoms Optegnelser 3.75.

Astrid Ehrencron-Kidde: Martin Willens underlige Hændelser 3.00.

Charlotte Eilersgaard: Mors lille Pige 3.50. Jægermesterinden 3.75.

Gustav Esmann: Samlede Skrifter I—III 9.00, ib. 15.00. Det gamle Hjem 2.50. Magdalene 3.00. Livet er — 2.50. I Stiftelsen 0.90. Den kære Familie 1.00, ib. 2.25.

Carit Etlar: Gazela. Ill. af Vald. Andersen 1.50, ib. 3.00. Viben Peter. Ill. af Nørretranders 2.50, ib. 4.00. Salomon Baadsmand. Ill. af Achton Friis, kart. 1.25.

Carl Ewald: Eventyr I—XX Samling à 1.00. Min lille Dreng 3.00. Min store Pige 3.00. Jep Akelej 4.50. Jens Hvass 4.00. Mogens Heinesen 2.25. Den største i Landet 4.50.

H. F. Ewald: Familien Nordby 5.00, ib. 6.75. Kristian den Anden 3.00, ib. 4.75. Daniel Rantzow 3.25, ib. 5.00. Lisbeth Torbensdatter 2.75, ib. 4.25. Bondebruden 4.00, ib. 5.50.

Svend Fleuron: Jagtbreve 2.50. I Naturen med Bøsse og med Stok. Ill. af Juul-Møller 2.80. Jæger-Andagt. Blade fra et Efteraar 2.80. En Vinter i Jægergaarden 3.75. I Marken 1.50.

Otto C. Fønss: Ung Lykke 2.50, ib. 5.50. Kongelys og Snerler 2.50, ib. 4.50.

Emma Gad: Et Sølvbryllup 1.00. Barnets Ret 2.50. Den mystiske Arv 2.25. Guldfuglen 2.50.

Karl Gjellerup: Minna. Ill. af Gerh. Heilmann 6.00, ib. 7.50. Møllen ib. 2.00. Konvolutten. Ill. af Louis Moe 2.50, ib. 3.75 og 4.25. Romulus. Ill. af Fr. Henningsen 4.00, ib. 5.50. G. Dur. Ill. af Carl Thomsen 2.50, ib. 3.50. Ved Grænsen 4.50. Pilgrimen Kamanita 5.75. Den fuldendtes Hustru 5.00.

Albert Gnudtzmann: Idealister 4.00. Departementchefens Brodersøn 4.00. Miniaturbilledet 4.50. Mads Brilles Herregaard 2.75. Den tunge Arv 3.00. I Blinde 0.75.

M. Goldschmidt: (Poetiske Skrifter) i Folkeudgave I—VIII 23.50, ib. 37.50. Fortællinger I—II (Indhold: bl. a. Erindringer fra min Onkels Hus, For 8 Skilling Hvedebrød, Don Cleophas, Maser, Den flyvende Post, Ekkoet, Avrohmche Nattergal, Mendel Hertz, m. m.) 5.00, ib. 8.00. En Jøde 6.00. Arvingen 5.00. Ravnen 5.50.

Fru Gyllembourg: Samlede Skrifter I—XII 16.00. 12 enkelte Bind à 1.50.

C. Hauch: Samlede Romaner og Fortællinger I—VII 20.50, ib. 31.00. Samlede Digte I—II 4.00, ib. 5.50. Søstrene paa Kinnekullen. Skuespil 1.00, ib. 2.25. Vilhelm Zabern 2.00, ib. 3.50. En polsk Familie 3.75, ib. 5.25. Slottet ved Rhinen 4.00. Thorvald Vidførle 3.00. Robert Fulton 4.00. Charles de la Bussière 3.50.

Joh. Ludvig Heiberg: Vaudeviller I—III 3.00, ib. 5.00. Skuespil I—II 3.00, ib. 5.00 Dramatiske Digte (Indhold: Julespøg og Nytaarsløjer, Psyche, Nøddeknækkerne) 0.75, ib. 1.50. Udvalgte Digte (En Sjæl efter Døden, De Nygifte, etc.) 0.75, ib. 1.50. Udvalgte poetiske Skrifter (Indhold: Elverhøj, Alferne, Syvsoverdag, Aprilsnarrene, Recensenten og Dyret, Et Eventyr i Rosenborg Have, De Uadskillelige, Nej, En Sjæl efter Døden, De Nygifte, Udv. Digte) ib. 2.00.

Marie Henckel: Anna Sophie Reventlow 3.75. Lolotte 3.75. Hjerte og Krone 3.50. Landflygtig 3.00.

Agnes Henningsen: De spedalske 2.00. Lykken 2.00. Polens Døtre 4.50,

Henrik Hertz: Udvalgte dramatiske Værker I—VIII 16.00, ib. 29.00. Udvalgte Digte 2.00, ib. 3.25. Kong Renés Datter 1,00, ib. 2.25.

Knud Hjortø: Syner 3.00. Hjemme fra Egnen 3.00. Præster 2.75. To Verdener 3.50. Grøde 3.00. Rasmus 1.75. Den fortabte Søn 4.50. Grøn Ungdom og graa Sjæle 3.75.

Johs. Hoeck: Spionliv i Østen 4.50. Landflygtige Mennesker 3.75. Østens Babylon 3.50.

Kai Hoffmann: Blaa Strande 2.00.

Kai Holberg: Zoologisk Have. Ill. af Vald. Andersen 2.75.

Anders W. Holm: Kærlighedsdigte 2.00.

Bertha Holst: Vingeslag 3.50.

H. P. Holst: Den lille Hornblæser 1.50- ib. 2.75. Den ille Hornblæser. Krone,

Udgave. Med Illustr. 1.00, ib. 2.00. Den lille Hornblæser. Pragtudgave. Med Illustr. 2.50, ib. 4.00.

Ludvig Holstein: Tove 4.00. Digte (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00.

Homo Sum: Det gamle Land 5.00. Den Førstefødte 3.50. C. M. Arndt 4.50.

C. Hostrup: Komedier I—III 6.00, ib. 10.00. Sange og Digte 2.00, ib. 3.25.

Helge Hostrup: Paa Akkord 2.50. De gamle Friskolefolk 3.00.

Chr. Houmark: Det Syndens Barn 2.75. For Guds Aasyn 3.00.

Vilhelm Høm: Hjertensfryd 3.75. ib. 5.50. Solskinsbørn 4.00. ib. 5.75. Foraarshistorier 4.00, ib. 5.50.

E. Høyer-Møller (En gammel Feltpræst): Præsten i Krigen 1.00, ib. 2.00. Tre af mine Venner 2.00, ib. 3.25. Ellen 2.75, ib. 4.00. Overlægen 1.50, ib. 2.75. Den gamle Præstegaard 3.50, ib. 5.00.

I Danmark Af Forf. til „Mand og Kvinde" 3.75.

Aage Ibsen: Søster Helene 4.50. Frøken Student 4.00. Hans Lykkes Æventyr 4.00. Den unge Præstefrue 3.50.

B. S. Ingemann: Valdemar Sejr 2.00, ib. 3.60. Erik Menveds Barndom 2.00. ib. 3.60. Kong Erik og de Fredløse 2.00, ib. 3.60. Prins Otto af Danmark 2.00, ib. 3.60. Valdemar den Store 1.00, Dronning Margrethe 1.00, Udvalgte Digte 1.25, ib. 2.50. Morgen- og Aftensange. Ill. af Carl Thomsen 1.85, ib. 3.35. Landsbybørnene, ib. 2.00.

Alfred Ipsen: Mefistofeles 3.00. Fra Fantasiens Land 3.00. Ekko 0.50.

J. P. Jacobsen: Samlede Skrifter I—II, ib. 5.00. Digte og Udkast 3.50, ib. 5.00. Mogens og andre Noveller 2.50, ib. 3.75. Marie Grubbe 4.00, ib. 5.50. Marie Grubbe, Hentze Udgave 8.50, ib. 13.50. Niels Lyhne 4.00.

Johs. V. Jensen: Danskere 2.75. Foraarets Død 2.00. Den store Sommer 2.50. Vinteren 2.00. Kongens Fald (Indhold: Foraarets Død, Den store Sommer, Vinteren) 6.50. Skovene 3.00. Skovene Bibliofil Udgave (Indhold: Forsvundne Skove, Doloris, Louison, Skovene) paa Bøttepapir i Shirting 9.00, paa Japanpapir i Skind 12.00. Himmerlandshistorier I-II. Ny Udgave 4.50. Himmerlandshistorier III Samling 3.50. Madame d'Ora 4.75. Hjulet 5.50. Bræen 4.75. Myter og Jagter 3.00. Singapore-Noveller 2.50.

Thit Jensen: Prins Nilaus af Danmark 3.00. I Messias Spor 3.75. Martyrium 5.50. Ørkenvandring 5.75.

Franz von Jessen: Egne Begivenheder og Mennesker 7.50, ib. 10.00. Egne jeg saa 3.00, ib. 4.75. Begivenheder jeg oplevede 3.00, ib. 4.75. Mennesker jeg mødte 3.00, ib. 4.75.

Axel Juel: De første Blomster 2.50.

Erna Juel-Hansen: Therese Kjærulf 6.00. Helsen & Co. 5.00.

Jürgen Jürgensen: Chr. Svarres Kongofærd 4.50. Opfylder Jorden 4.50. Feber 3.00.

Johannes Jørgensen: Lignelser 1.25. Vor Frue af Danmark 4.50. Pilgrimsbogen 4.50. Lyrik (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00. Den yndigste Rose 2.50, ib. 4.00. Af det Dybe 1.50. Rejsebilleder fra Nord og Syd 3.50. Rejsebogen 3.00. Lourdes 4.00. Indtryk og Stemninger 3.75. Fioretti 3.00. Den hellige Frans af Assisi 6.50.

H. V. Kaalund: Samlede Digte (Indhold: Et Foraar, Fabler for Børn, En Eftervaar) 3.50, ib. 5.00. Fulvia. Drama 1.00, ib. 2.00. Fabler for Børn kart. 0.50.

Hans Kaarsberg: Stort Vildt 3.75. Mennesker 3.25. Folkene paa Nakkebjerg 4.50. Trange Stier 1.00. For en Vinteraften 2.50.

Kandarius: Med løse Patroner ib. 2.00. Provinsliv ib. 2.00. Blandt Kammerater ib. 2.00.

Harald Kidde: Aage og Else I Døden 4.50. Aage og Else II Livet 5.50. Loven 4.00. Den Anden 3.00.

Nic. Kirkegaard: Jerikos Mure 3.00. Den hvide Pige 3.00.

Jakob Knudsen: Sind 3.50. Gæring 4.50. Afklaring 5.50. Lærer Urup 5.00. To Slægter 5.00. Rodfæstet 5.00.

Simon Koch: Digteren 4.50. April 2.50.

A. H. Kohl: De røde Navne 2.50. Mikrobernes Palads I—III 13.50. Det store Skød 4.50.

Sven Lange: Hjærtets Gærninger 5.75. Sommerleg. Ill. af Fr. Henningsen 2.50, ib. 3.50. Kvindelykke 2.50. Barnets Gave 2.75. Mens Dagene gaar 3.50. Samson og Dalila 2.75. Kærlighedens Narre 2.75.

Thor Lange: Wesna 5.50. Sarniza 3.00, ib. 4.50. Nogle Folkeviser 1.50. Fjerne Melodier (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00. Den gyldne Legende. Efter H. W. Longfellow 2.50.

Karl Larsen: Søndagsfolk og Hverdagsmennesker 6.00, ib. 9.50. Hans Peter Egeskov og andre Mænd af Folket 2.00. Sære og snurrige Folk 3.00. Cirkler 2.00. I det gamle Voldkvarter. Ill. af Fr. Henningsen 2.50, ib. 3.50. Seksten Aar. Ill. af Fr. Henningsen 2.50, ib. 3.50. En moderne Hverdagshistorie 4.00. Det springende Punkt 3.00, ib. 4.25. Under vor sidste Krig 6.50. Vort Folk i 64 1.00. Danske Nybyggere 3.00. Japansk Aand 3.00.

Anker Larsen: Livets Ubønhørlighed 3.00. Pinsesolen 3.50.

Edv. Lembcke: Digte (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00.

Gyrithe Lemche: Folkets Synder 5.00. Kjøbmænd (Edvardsgave I) 4.00. Valeur & Krüger (Edvardsgave II) 5.00. Dæmringstider (Edvardsgave III) 5.50. Naadsens

Aar (Edvardsgave IV) 6.00. De Fyrstenberg Bønder 4.50.

Svend Leopold: Den store Eros 5.50, ib. 7.00. Hyggelige Tider 3.00, ib. 6.50. Prinsesse Charlotte 3.50, ib. 5.00. Enevold Brandt 3.50. Min Ungdoms Bog 5.00. Laurbær og Roser 3.00. Hos Grevinden 2.50. Professor Filurius 2.50.

Cornelia Levetzow (I): Fra det daglige Liv 3.25. Hjørnestedet 1.75, ib. 3.00. Lysbilleder 2.00, ib. 3.25. Livsførelser 2.00, ib. 3.25. Prøvetider 3.00, ib. 4.25. Bodil 1.75, ib. 3.00. Ruth og andre Fortællinger 1.75, ib. 3.00.

Poul Levin: Fars Penge 3.00. Familien i Danmark 5.00. Den døde By 2.50. Sejr. Skuespil 1.50.

Louis Levy: Den gamle Verden 2.50. Menneskeløget Kzradock, den vaarfriske Methusalem 3.00. Gaarden 3.00.

Bering Liisberg: Trange Tider 4.50, ib. 6.00.

Hella S. Lynge: Kursuskammerater 2.00, ib. 3.00. Ungdom 3.00, ib. 4.50.

Johanne Madsen: Ida Sophie 2.50. Vennerne fra Etretel 3.50. De blaa Orchideer 3.50.

N. P. Madsen: Strandfogdens Datter 3.50, ib. 5.00.

Vilh. Malling: Bodil 2.50. Blændværk og andre Fortællinger 2.00.

Mand og Kvinde 2.75.

P. Mariager: Antike Fortællinger. Ill. af Marianne Høst. (Indhold: Den sidste Lamia, Magthaveren paa Rhodos, Dronningen af Kyrene, Et Bryllup i Katakomberne, Sparta, m. m.) 7.50, ib. 10.50.

Karin Michaëlis: Barnet 2.50. Lillemor 3.00. Sønnen 4.00. Gyda 4.50. Munken gaar i Enge 3.00. Over al Forstand 2.00. Tro som Guld 4.00. Den farlige Alder 3.50.

Sophus Michaëlis: Vanemennesker 4.00. Revolutionsbryllup 2.75. Lægen 3.50. Paa St. Helena 3.00. Solblomster (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00.

Chr. K. F. Molbech: Ambrosius 1.00, ib. 1.75.

O. C. Molbech: Skoven hævner 0.75. Over Havet 3.75. Den gule By 3.00 Pocahontas 3.00.

Johanne Münter: Fra Morgenrødens Rige 3.25. Chrysanthemum. 4.00.

L. Mylius-Erichsen: Strandingshistorier 3.00.Nye Strandingshistorier 3.50. Vestjyder 3.50.

Carl Møller: Paa Farten ib. 2 00. Ny paa Egnen ib. 2.00. De Forlovede. Med Illustrationer 1.50.

Peder R. Møller: Fra det brede Lag 2.50. Sejr og Thora 4.50. Mellem Landsbyfolk 2.50.

Isted Møller: Hugo Stelling 2.50, ib. 4.00. Ilsebil 6.50. En Kvindes Ungdomshistorie 4.50. Falddøren 4.50. Revolten i Burgheim 5.75. Job 5.50. Livslykken 5.75. Onkel Is Hermans Glæder og Sorger 6.00.

Poul Martin Møller: Udvalgte Digte. Ill. af Fr. Henningsen 1.00, ib. 2.25. En dansk K Students Eventyr 2.50, ib. 3.75.

Peter Nansen: Samlede Skrifter I—III 9.00, ib. 13.50. Samlede Fortællinger og Skitser 3.50. Et Hjem 2.00. Julies Dagbog 3.75, ib. 5.00. Maria 2.50, ib. 3.75. Guds Fred 2.75, ib. 4.00. En Bryllupsaften 0.60. Judiths Ægteskab 2.75. Troskabsprøven 2.50. Kammerater 0.60. Fra Rusaaret 1.00. ib. 1.50 og 1.90.

Henri Nathansen: Floden 5.00. Den gode Borger 3.75. Den forbudne Frugt 4.00. Daniel Hertz 2.50. Danas Have 3.00.

Martin Andersen Nexø: Pelle Erobreren I—IV 13.00. Dryss 6.50. Soldage 4.50. Muldskud 2.75. Fra Barndommens Kyst 3.00. Familien Frank 3.50. Af Dybets Lovsang 2.75.

L. C. Nielsen: De onde Aar 4.00. Vandringer 2.25. Historier 4.00. I Sand og Sten 3.00. Willemoes 3.00. Rejsen til Rom 1.50. Vaardigte (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00.

Zakarias Nielsen: Samlede Romaner og udv. Fortællinger I—IV 12.50, ib. 22.50 Maagen. Ill. af Knud Larsen 3.50, ib. 5.00. Gamle Vaner 2.50, ib. 4.00. Kulsviere 2.50, ib. 4.00. Nye Tider. Fortælling 1.50. Skuespil (Indhold: Nye Tider, Selvstyre, Ellen Vaage) 3.00, ib. 4.50. Samlede Digte 2.00, ib. 3.50. Mands Vilje 3.75, ib. 5.00.

C. M. Norman-Hansen: Stærstikkeren 2.75. Dr. Pedersen Skals 2.50.

Adam Oehlenschläger: Poetiske Skrifter I—XV 22.25, ib. 40.00. Tragedier i Udvalg I—IV 5.00. Sagaer, episke Digte, Eventyr og Fortællinger I—IV 5.75. Dramatiske Digtninge I—IX 13.50. Lyriske Digte og Romancer I—II. 3.00. St. Hans Aftenspil. Ill. af H. N. Hansen 1.85, ib. 3.35.

Martha Ottosen: Livet maa leves 2.50. Ruths Far 4.25.

Fr. Paludan-Müller: Poetiske Skrifter i Udvalg I—III 7.50, ib. 12.00. Adam Homo 4.00, ib. 6.00. Dandserinden. Ill. af Fr. Henningsen 1.00, ib. 2.00. Ivar Lykkes Historie I—III 3.00, ib. 4.50 og 5.70. Paradiset 1.50. Ungdomskilden 1.00, ib. 2.00. Sex Digte. (Indhold: Kalanus, Abels Død, Kain, Benedikt fra Nursia, Ahasverus, Pygmalion) 3.50, ib. 5.00. Mindre Digte (Indhold: Slaven, Vestalinden, Den ottende Kunst m. m.) 2.00, ib. 3.25.

Johs. Paludan-Müller: Marie Fergusson 5.00.

Carl Ploug: Samlede Digte 3.50, ib. 5.00.

Henrik Pontoppidan: Fortællinger I—II (Indhold: Fra Hytterne, Isbjørnen, Krøniker, Minder, Skyer, Den gamle Adam) 5.50, ib. 8.00. Højsang. Ill. at N. P. Mols 3.50, ib. 4.75 og 5.25. Sandinge Menig-

hed. Ill. af G. Heilmann 2.50, ib. 3.50. Ung Elskov 2.75, ib. 4.25. Minder. Ill. af L. Find 2.50, ib. 3.50. Det forjættede Land (Muld, Det forjættede Land og Dommens Dag) 5.00, ib. 7.00. Lykke Per I—III 8.00, ib. 12.50. Den kongelige Gæst 2.00, ib. 3.50.

Frederik Poulsen: Mors Dreng 3.50. Race 5.50. Under hellenisk Himmel 4.50.

Harald Raage: Forhistorie. Barnet Dag Rhude (I) 2.75. Dag Rhude (II) 4.50. Ungdoms Kamp (Dag Rhude III) 3.50. Friluftsliv 3.50.

Emil Rasmussen: Anita 5.50. Frants 6.50. Mafia 5.50. Den kolde Eros 5.50. Sultana 5.00. Hvad Kvinder vil 4.50.

Knud Rasmussen: Nye Mennesker 4.50. Under Nordenvindens Svøbe 4.50.

Ernst von der Recke: Bertran de Born 1.00, ib. 2.25. Det lukkede Land 4.00. Blandede Digte 2.00. Nye Digte 2.75. Elveblod 1.50. Kong Ortuni 3.00.

Elith Reumert: Skøn Jomfru 3.75, ib. 5.25. Jeg elsker Dig 3.50, ib. 5.00. Kuno von Steiner 3.00, ib. 4.50.

Olfert Ricard: Dansk Jul 1.00, ib. 2.00. Dansk Jul og andre Digte 2.50.

Chr. Richardt: Samlede Digte I—III 10.00, ib. 14.00. Udvalgte Digte (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00. Vort Land. Ill. af Knud Larsen 1.50, ib. 2.75.

Chr. Rimestad: Aftnerne 1.75. Ilden og Asken 3.00.

P. Fr. Rist: En Rekrut fra 64. Ill. af Fr. Henningsen 1.00, ib. 2.85. Soldater 4.50. Efter Dybbøl 3.25. Lasse Månsson fra Skaane 3.50.

Helge Rode: Komedier I (Indhold: Mads Bondegaards Glorie) 3.00. Komedier II (Indhold: Amor Balles Æventyr, Bartholins Glædesdag, Enhver Ting paa sin Plads eller Døden paa Natcafé) 3.00. Morbus Tellermann 2.75. Digte, gamle og nye (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00. Italien 3.00. Flugten 3.00.

Edith Rode (f. Nebelong): Maja Engell 4.00. Tilfredse Hjerter 5.50.

Ove Rode: Harlekins Omvendelse 3.50.

Palle Rosenkrantz: Retsbetjente 4.50. Hvad Skovsøen gemte 1.75. Det tredie Skud 1.75. Amtsdommer Sterner 1.75. Amys Kat 1.75. Barberkniven 1.75. Kongelig Elskov 4.50. Anna Boleyn (Kongelig Elskov II) 4.25. Dina 5.75. Den røde Hane 4.00.

Otto Rung: Det Uafvendelige 3.50. Sidste Kamp 4.00. Den hvide Yacht 4.50. Desertører 3.00. Skyggernes Tog 3.00.

Holger Rützebeck: Ved Hoksør Fjord 3.25. Den danske Sommer 3.50, ib. 5.00. Vejen til Filistæa 3.75, ib. 5.25. Monumentet 2.50. Vaabenhvile 3.00.

Valdemar Rørdam: Paa Højskole 1.50. Karen Kjeldsen 3.50. Bjovulv 2.50. Dansk Tunge 2.50, ib. 3.75. Gudrun Dyre 3.50, ib. 5.50. Karneval 3.50, ib. 5.00. Den gamle Kaptajn (Folkeudgave) 3.00, ib. 4.00. Under aaben Himmel 3.00. Luft og Land 3.00.

H. E. Schack: Phantasterne 3.50.

S. Schandorph: Romaner I—VI 13.00. ib. 20.50. Fortællinger I—II 5.00, ib. 8.00. Thomas Fris's Historie ib. 2.00.

Henrik Scharling (Nicolai): Ved Nytaarstid i Nøddebo Præstegaard 2.00, ib. 3.25. Min Hustru og jeg 2.00, ib. 3.25.

Johanne Schjørring: Fra Vaar til Høst 3.00, ib. 4.25. Skilles og mødes 4.50, ib. 5.75. Rige Dage 2.25, ib. 3.00. Havets Datter 3.00.

Ingeborg Maria Sick: Højfjældspræst 3.00, ib. 4.50. Helligt Ægteskab 4.00, ib. 5.50. Jomfru Else 4.75, ib. 6.25. Af Jord 3.75, ib. 5.75. Det sovende Hus 2.00, ib. 3.50. Farmor Ursulas Have 4.00, ib. 5.75. Der ringer Klokker 3.25, ib. 4.75. Ina 3.50, ib. 5.00.

Jóhann Sigurjónsson: Dr. Rung 1.75. Bjærg-Ejvind og hans Hustru 2.50.

Knud Sjællandsfar (ved Vilh. Andersen): Aaret eg Dagen 4.00.

Johan Skjoldborg: I Skyggen 2.50. Gyldholm 1.25. Bjærregaarden 3.75. Kragehuset 1.25, ib. 1.75. En Stridsmand 1.25. Sara 2.75. Ensomme Folk 3.25. Søfuglen 3.50.

P. Skovrøy: Ti Fortællinger fra Sønderjylland 3.00. Mands Mod 2.50.

Erik Skram: Gertrude Coldbjørnsen 3.50. Hellen Vige 1.50, ib. 3.00. Agnes Vittrup. Ill. af Hans Nik. Hansen 3.00, ib. 4.25.

Jens Skytte: Jævne Folk 1.50, ib. 2.75. Guld og grønne Skove I—II 4.25, ib. 5.50. Arvesølv 4.50, ib. 5.75. Paa Sommerveje 2.50, ib. 3.75. Hjordkilds Have 1.85, ib. 2.85. Brænding 2.00, ib. 3.00.

Axel Steenbuch: Rektor Lassen 2.75. Hans 4.50.

Viggo Stuckenberg: Samlede Værker I—III 12.50. Messias 3.00. Asmadæus 4.50. Fagre Ord 2.50, ib. 3.50. Sne (Smaa Digtsamlinger) ib. 3.00. Hjemfalden 2.00. Sidste Digte 3.50, ib. 5.00.

Nic. Svendsen: Hjemstavn 3.00.

Edv. Søderberg: Gadens Digte 2.25. Rønnerne 2.50. En klog lille Pige 3.50. Kærlighedens Frugter 2.50. Hypatia 3.00.

Harry Søjberg: Folket ved Havet 2.75. Af Jordens Slægt 3.50.

Carl Sørensen: Fra Færø 3.00. Dybbøl 2.00. Hajen 4.00. Jomsborg 3.75.

Harald Tandrup: Det tabte Paradis 2.50. Gillekop 2.00.

Vilh. Thaning: Den store Appetit 3.75. Mester Jakels Fataliteter 3.50.

V. C. S. Topsøe: Jason med det gyldne Skind, med Vignetter af H. Tegner 2.50, ib. 3.50.

Gustav Wied: Erotik 2.50. Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde 3.50. Slægten 5.00,

ib. 7.00. Det svage Køn 3.50. Livsens Ondskab 5.50, ib. 7.50. Ranke Viljer 3.25. Skærmydsler. Ill. med Scenebilleder 1.00. Første Violin. (Af Jens Petersen og Gustav Wied) 3.50.

Chr. Winther: Samlede Digtninge I—XI. Folkeudgave (heftet i 5, indb. i 3 Bøger) 7.50. ib. 10,00. Hjortens Flugt 2.00, ib. 3.50. Træsnit 1.50, ib. 3.00.

Woldemar: Kuriøse Historier fra Hexernes Tid 2.50. Tre kuriøse Historier 0.50.

Vilh. Østergaard: Høsttid 3.50. Danmarks Vovehals 5.00. Julebogen. Illustr. af Carl Thomsen 2.75. Danske Sagn og Eventyr, ill. af V. Jastrau I—II à 2.75. Ungdommens Bog om vort Land 2.00, ib. 2.50 og 4.00. Tyge Brahe 1.00, ib. 1.50 og 1.90.

NORSK SKØNLITTERATUR

Oscar Aagaard: Underlige Fyre 0.75. Kongen i Kjælderen 4.25.

Hans Aanrud: Fortællinger I—II 5.00, ib. 8.00. Smaafæ 2.50, kart. 3.00. Sølve Solfeng 2.75, ib. 4.00. Storken 1.50.

Sophus Aars: Fortællinger om Jagt og Fiske 3.00, ib. 4.25.

P. Chr. Asbjørnsen og **Jørgen Moe:** Norske Folke- og Huldre-Eventyr i Udvalg. Med Illustrationer af norske Kunstnere I—IV à 1.00, kart. 1.50, kplt. 4.00, ib. 5.50. Illustrerede norske Folke-Eventyr I—II à 1.00, kart. 1.50. Eventyrbok for Børn I—III à 1.00, kart. 1.50, kplt. 3.00, ib. 4.50. Norske Folke- og Huldre-Eventyr. Illustr. af norske Kunstnere. Hundredaarsudgave. (Udkommer i Hefter à 0.30.)

Bjørn Bjørnson: Johanne. Skuespil 2.75.

Bjørnstjerne Bjørnson: Samlede Værker. Mindeudgave 20.00, ib. 27.50 og 35.00. Arnljot Gelline 1.75, ib. 3.00. Kongen 3.00, ib. 4.35. Leonarda 1.25, ib. 2.50. Det ny System 2.75. En Handske 1.50, ib. 2.75. Geografi og Kærlighed 2.25, ib. 3.50. Fortællinger I—II 4.00, ib. 6.50 og 10.00. Nye Fortællinger 3.75, ib. 5.25. Digte og Sange 3.00, ib. 4.50. Maria Stuart i Skotland 2.00, ib. 3.25. De Nygifte 1.25, ib. 2.25. Sigurd Jorsalfar 1.00, ib. 2.00. En Fallit 2.50, ib. 3.75. Over Ævne I 1.25, ib. 2.50. Over Ævne II. 2.50, ib. 3.75. Det flager i Byen og paa Havnen 6.00, ib. 7.75. Paa Guds Veje 5.00, ib. 6.50. Paul Lange og Tora Parsberg 3.50, ib. 5.00. Naar den ny Vin blomstrer 3.75, ib. 5.25. Aulestadbreve 3.70, ib. 5.00. Aarhundredernes Legende. Efter Victor Hugo 2.25, ib. 3.50.

Johan Bojer: Troens Magt 4.25, ib. 5.75. Hvide Fugle 3.50, ib. 5.00. Vort Rige 4.80, ib. 6.25. Kjærlighetens Øine 3.00. Liv 4.80, ib. 6.25.

Alexander Bugge: Vikingerne I 5.00, II 5.50.

Jacob B. Bull: Folkelivsbilleder I—II 10.00, ib. 13.00. Nye Folkelivsbilleder I—II 12.50. Eline Vangen 2.50, ib. 4.00. Østerdalskongen 2.50, ib. 4.00. Glomdalsbruden 2.00, ib. 3.50. Jutulskaret 3.00, ib. 4.50. Knut Veum 2.50, ib. 4.00. Atten Hundrede og Fjorten 5.50. Jomfruerne paa Østraat 2.50. Fra Fru Ingers Tid 5.00. Peter Wessel 2.50, ib. 4.00. Tordenskiold 2.50, ib. 4.00. Livets Triumf 3.75.

Olaf Bull: Digte 2.80.

Hjalmar Christensen: I unge Aar 2.50.

Marie Colban: Jeg lever 3.50. Cleopatras 3.50.

Camilla Collett: Amtmandens Døttre 1.00, ib. 1.50 og 1.90. I de lange Nætter 5.50.

Jonas Dahl: Den forlorne Søn 1.75. Bedstemors Forlovelse 3.50, ib. 4.75. Broder Peder 3.50, ib. 4.80.

Peter Egge: Folkelivsskildringer I—II 5.00, ib. 8.00. Hjærtet 3.80, ib. 5.25. Lænken 3.80, ib. 5.25. Idyllen 3.80, ib. 5.25. Pastor Hals 3.40, ib. 4.80. Komedier 2.50. Villaen 4.25, ib. 5.50.

Bjarne Eide: Pariserliv 3.00, ib. 4.30.

Grete Ellmar: Ungdom som vaagner 2.00.

Kristian Elster: Samlede Skrifter I—II 2.00, ib. 3.00 og 3.80.

Gabriel Finne: Doktor Wangs Børn 2.75. To Damer 2.75. Uglen 0.35. Rachel 2.00.

J. A. Friis: Lajla 2.00. Tilfjelds i Ferierne 2.50. Klostret i Petschenga 1.50. Skildringer fra Finmarken 1.50.

Jean F. Føyen: Blade. Digte 2.00.

Arne Garborg: Bondestudenter 1.25. Hos Mama 1.50. Den fortabte Fader 2.50.

Kristian Gløersen: En Fremmed 4.00. Fra Nord og Syd 2.25. Dagligdags 4.00.

Anna Grane: I Hvedebrødsdagene 3.00. Jul paa Farø Gods 2.50. ib. 3.85. Backfische og voksne Folk 0.75.

N. J. Gregersen: Tre Søstre 3.00. Nordens Kvinde 3.50.

A. Halvorsen: Billeder fra Livet i Finmarken 2.80.

Knut Hamsun: Samlede Romaner og Fortællinger I—V 20.00, ib. 27.50. Sværmere. Illustr. 2.50, ib. 3.50. Under Høststjernen 3.25, ib. 5.00. En Vandrer spiller med Sordin 4.75, ib. 6.25. Mysterier 5.00. Ny Jord 4.00. Pan 3.25. Victoria 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Rosa 5.00. Livet ivold 4.60, ib. 6.00.

Andr. Haukland: Ol-Jørgen I—IV 8.00. Gunnar Rabens Ægteskab 2.50, ib. 3.75. Gunnars Lykke 2.20, ib. 3.50. Vildmarkens Barn 2.50.

Nedenstaaende Bøger er alle udkomne paa Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag.

Gunnar Heiberg: Balkonen 2.50. Folkeraadet 2.50. Harald Svans Mor 3.75. Kjærlighedens Tragedie 2.75.

Jacob Hilditch: Fortællinger fra Folkelivet I—II 5.00, ib. 8.00. Nye Fortællinger 2.50, ib. 4.00.

Rolf Hjorth-Schøyen: Spillemænd. Digte 2.00. Herskeren 3.50. Maskerade 2.50, ib. 3.80. For din Skyld. Digte 2.00. Had 3.25, ib. 4.50.

Henrik Ibsen: Samlede Værker I—X 33.75, ib. 58.75. Samlede Værker. Mindeudgave 15.00, ib- 22.50 og 28.75. Catilina 1.75, ib. 3.00. Fru Inger til Østråt 2.25, ib. 3.50. Hærmændene på Helgeland 1.75, ib. 3.00. Kærlighedens Komedie 1.75, ib. 3.00. Brand 3.00, ib. 4.50. Peer Gynt 3.00, ib. 4.50. De Unges Forbund 2.75, ib. 4.00. Kejser og Galilæer 6.00, ib. 7.75. Samfundets Støtter 2.75, ib. 4.00. Et Dukkehjem 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Gengangere 2.25, ib. 3.50. En Folkefiende 2.75, ib. 4.00. Vildanden 3.00, ib. 4.35. Rosmersholm 2.75, ib. 4.00. Fruen fra Havet 2.75, ib 4.00. Hedda Gabler 3.00, ib. 4.35. Bygmester Solness 2.75, ib. 4.00. Lille Eyolf 2.75, ib. 4.00. John Gabriel Borkman 3.25, ib. 4.75. Når vi døde vågner 3.00, ib. 4.35. Digte ib. 3.00. Terje Vigen, illustr. af Chr. Krohg 1.00, ib. 2.25. To Skuespil (Kongs-Emnerne og Gildet på Solhaug) 1.00, ib. 1.50 og 1.90.

Kristofer Janson: Han og Hun 1.75, ib. 3.00. Bondefortællinger I—II 5.00, ib. 8.00. Ludvig Hetzer og hans Kampfæller 4.50. Gjorde hun ret? 3.00, ib. 4.50. Digte 3.50. Hjørdis 1.00, ib. 1.50 og 1.90.

Peter Jessen: Bergensk Hverdagsliv i 50 og 60 Aarene 3.00, ib. 4.40.

Judith Keller: Mira 2.50. Helga Hvide 5.00.

Alexander L. Kielland: Novelletter 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Skipper Worse 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Garman & Worse 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Arbeidsfolk 3.50, ib. 5.00. Else 1.75, ib. 3.00. Jacob 3.50, ib. 5.00. Gift 3.00, ib. 4.50. Fortuna 4.00, ib. 5.50. Sne 2.75. Sankt Hans Fest 2.50. Tre Par 2.25. Bettys Formynder 1.75.

Elisa Kielland: Smaatræk og Hverdagstyper fra Bergen for 50 Aar siden 3.00.

Jens Zetlitz Kielland: Ane-Marie 3.75. To Brødre 3.00. Det store Tyveri i Mynten 2.25. Menneskers Veje 3.50, ib. 4.80.

Hans E. Kinck: Flaggermus-Vinger 2.75.

Th. Kittelsen: Folk og Trold, illustr. 6.50, ib. 8.50.

Nils Kjær: Smaa Epistler 3.20. Regnskabets Dag 2.00. Mimosas Hjemkomst 2.00.

Thomas Krag: Fortællinger I—II 5.00, ib. 8.00. Kobberslangen 2.75. Ada Wilde 4.50. Ildliljen 5.00. Mester Magius 4.00, ib. 5.50. Gunvor Kjeld 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Det Allerhelligste 4.50, ib. 5.75. Tubal den Fredløse 4.00. Vej og Vidde 4.00, ib. 5.50.

Vilhelm Krag: Marianna 2.50, ib. 3.50 Norge 3.50.

Kristofer Kristofersen: Vaardise 2.75. Løvsprætt 3.00. Verdens Herre 3.00. Pram 4.50. Paa Forpost 1.25.

Chr. Krohg: Dissonantser 3.50.

Bernt Lie: Hildr. Illustr. af Th. Holmboe 2.50, ib. 3.50.

Erik Lie: Direktør Lyngs Hjem 1.50. Af første Generation 4.00. Gerda Wolmer 2.50. Mogens Møllendamm & Sønner 3.00, ib. 4.50. Den nye Lykke 2.50, ib. 3.75.

Johanne Vogt Lie: Kunstnerliv i Nord og Syd 2.50, ib. 3.80.

Jonas Lie: Samlede Værker I—XV 33.00, ib. 55.00. Samlede Værker. Mindeudgave I—V 20.00, ib. 27.50 og 35.00. Rutland 3.50, ib. 4.80. Et Samliv 3.50, ib. 5.00. Onde Magter 3.00, ib. 4.50. Naar Sol gaar ned 3.75, ib. 5.00. Den Fremsynte 1.75, ib. 3.00. Tremasteren „Fremtiden" 3.50, ib. 4.80. Lodsen og hans Hustru 3.50, ib. 4.80. Livsslaven 2.00, ib. 3.25. Familien paa Gilje 2.50, ib. 3.50 og 4.50. Kommandørens Døttre 4.00, ib. 5.50. Naar Jerntæppet falder 3.75, ib. 5.00. Dyre Rein 1.00, ib. 1.50 og 1.90.

Mons Lie: Mand overbord 2.75. Livet paa Eventyrslottet 4.00. Ved Hotellets dækkede Bord 4.00.

Severin Lieblein: Kismet 3.80, ib. 5.25. Den sidste av sin Slegt 3.40, ib. 4.75.

Lila: Lulli 2.25. Vetle-Kari 2.00.

Hans Lyche: Aske 2.25, ib. 3.50.

P. Lykke-Seest: En Roman fra en liden By 4.50.

Theodor Madsen: Under Kundskabens Træ 4.00.

Sig. Mathiesen: Unge Sjæle 3.00. Nag 4.50. Hjemlig Jord 3.50.

Anna Munch: Verdens Herrer 3.50. Glæde 4.25.

Jappe Nilssen: Nemesis 3.00.

Sven Nilssen: Bark Franciska 3.50.

Sigbjørn Obstfelder: Korset 2.00. En Præsts Dagbog 2.50.

John Paulsen: Sjødronningen og andre Noveller 1.00. ib. 1.50 og 1.90. En Digters Hustru 5.00. Julehistorier 3.50. Enkens Søn 3.00. Den lille Fru Thea 3.25. Bergenske Originaler 2.75. Billeder fra Bergen 3.50.

Alvilde Prydz: Barnene paa Hærø Gaard 4.50, ib. 6.00. Gunvor Thorsdatter 4.50, ib. 6.00. Det lovede Land 4.50. I Ulvedalen 3.80, ib. 5.25. Fortællinger 2.50, ib- 4.00. Mens det var Sommer 4.50, ib. 6.00.

Kristofer Randers: Digte 2.50.

Sigmun Rein: Paa vor Jord 3.80. Vandring 3.20, ib. 450. En ung Kvinde 2.60, ib. 3.80.

Balthazar Schnitler: Norna 3.00. Haakon Adelsteinsfostre 4 00. Fra Viking til Konge 4.50. Russeliv i Ottiaarene 1.50.

ib. 7.00. Det svage Køn 3.50. Livsens Ondskab 5.50, ib. 7.50. Ranke Viljer 3.25. Skærmydsler. Ill. med Scenebilleder 1.00. Første Violin. (Af Jens Petersen og Gustav Wied) 3.50.

Chr. Winther: Samlede Digtninge I—XI. Folkeudgave (heftet i 5, indb. i 3 Bøger) 7.50. ib. 10,00. Hjortens Flugt 2.00, ib. 3.50. Træsnit 1.50, ib. 3.00.

Woldemar: Kuriøse Historier fra Hexernes ɔə Tid 2.50. Tre kuriøse Historier 0.50.

Vilh. Østergaard: Høsttid 3.50. Danmarks ɔk Vovehals 5.00. Julebogen. Illustr. af Carl In Thomsen 2.75. Danske Sagn og Eventyr, ıv ill. af V. Jastrau I—II à 2.75. Ungdom--n mens Bog om vort Land 2.00, ib. 2.50 og gc 4.00. Tyge Brahe 1.00, ib. 1.50 og 1.90.

NORSK SKØNLITTERATUR

Oscar Aagaard: Underlige Fyre 0.75. Kongen i Kjælderen 4.25.

Hans Aanrud: Fortællinger I—II 5.00, ib. 8.00. Smaafæ 2.50, kart. 3.00. Sølve Solfeng 2.75, ib. 4.00. Storken 1.50.

Sophus Aars: Fortællinger om Jagt og Fiske 3.00, ib. 4.25.

P. Chr. Asbjørnsen og **Jørgen Moe:** Norske Folke- og Huldre-Eventyr i Udvalg. Med Illustrationer af norske Kunstnere I—IV à 1.00, kart. 1.50, kplt. 4.00, ib. 5.50. Illustrerede norske Folke-Eventyr I—II à 1.00, kart. 1.50. Eventyrbok for Børn I—III à 1.00, kart. 1.50, kplt. 3.00, ib. 4.50. Norske Folke- og Huldre-Eventyr. Illustr. af norske Kunstnere. Hundredaarsudgave. (Udkommer i Hefter à 0.30.)

Bjørn Bjørnson: Johanne. Skuespil 2.75.

Bjørnstjerne Bjørnson: Samlede Værker. Mindeudgave 20.00, ib. 27.50 og 35.00. Arnljot Gelline 1.75, ib. 3.00. Kongen 3.00, ib. 4.35. Leonarda 1.25, ib. 2.50. Det ny System 2.75. En Handske 1.50, ib. 2.75. Geografi og Kærlighed 2.25, ib. 3.50. Fortællinger I—II 4.00, ib. 6.50 og 10.00. Nye Fortællinger 3.75, ib. 5.25. Digte og Sange 3.00, ib. 4.50. Maria Stuart i Skotland 2.00, ib. 3.25. De Nygifte 1.25, ib. 2.25. Sigurd Jorsalfar 1.00, ib. 2.00. En Fallit 2.50, ib. 3.75. Over Ævne I 1.25, ib. 2.50. Over Ævne II. 2.50, ib. 3.75. Det flager i Byen og paa Havnen 6.00, ib. 7.75. Paa Guds Veje 5.00, ib. 6.50. Paul Lange og Tora Parsberg 3.50, ib. 5.00. Naar den ny Vin blomstrer 3.75, ib. 5.25. Aulestadbreve 3.70, ib. 5.00. Aarhundredernes Legende. Efter Victor Hugo 2.25, ib. 3.50.

Johan Bojer: Troens Magt 4.25, ib. 5.75. Hvide Fugle 3.50, ib. 5.00. Vort Rige 4.80, ib. 6.25. Kjærlighetens Øine 3.00. Liv 4.80, ib. 6.25.

Alexander Bugge: Vikingerne I 5.00, II 5.50.

Jacob B. Bull: Folkelivsbilleder I—II 10.00, ib. 13.00. Nye Folkelivsbilleder I—II 12.50. Eline Vangen 2.50, ib. 4.00. ØsterdaIskongen 2.50, ib. 4.00. Glomdalsbruden 2.00, ib. 3.50. Jutulskaret 3.00, ib. 4.50. Knut Veum 2.50, ib. 4.00. Atten Hundrede og Fjorten 5.50. Jomfruerne paa Østraat 2.50. Fra Fru Ingers Tid 5.00. Peter Wessel Iə 2.50, ib. 4.00. Tordenskiold 2.50, ib. .d 4.00. Livets Triumf 3.75.

Olaf Bull: Digte 2.80.

Hjalmar Christensen: I unge Aar 2.50.

Marie Colban: Jeg lever 3.50. Cleopatra sı 3.50.

Camilla Collett: Amtmandens Døttre 1.00, ,0 ib. 1.50 og 1.90. I de lange Nætter ıə 5.50.

Jonas Dahl: Den forlorne Søn 1.75. Bed- -b stemors Forlovelse 3.50, ib. 4.75. Broder ıə Peder 3.50, ib. 4.80.

Peter Egge: Folkelivsskildringer I—II 5.00, ,0 ib. 8.00. Hjærtet 3.80, ib. 5.25. Lænken n 3.80, ib. 5.25. Idyllen 3.80, ib. 5.25. Pa- -ɐ stor Hals 3.40, ib. 4.80. Komedier 2.50. .0 Villaen 4.25, ib. 5.50.

Bjarne Eide: Pariserliv 3.00, ib. 4.30.

Grete Ellmar: Ungdom som vaagner 2.00. .0

Kristian Elster: Samlede Skrifter I—II II 2.00, ib. 3.00 og 3.80.

Gabriel Finne: Doktor Wangs Børn 2.75. .ɔ To Damer 2.75. Uglen 0.35. Rachel 2.00. .0

J. A. Friis: Lajla 2.00. Tilfjelds i Ferierne ə 2.50. Klostret i Petschenga 1.50. Skildrin- -ı ger fra Finmarken 1.50.

Jean F. Føyen: Blade. Digte 2.00.

Arne Garborg: Bondestudenter 1.25. Hos ɐ Mama 1.50. Den fortabte Fader 2.50.

Kristian Gløersen: En Fremmed 4.00. Fra ʁ Nord og Syd 2.25. Dagligdags 4.00.

Anna Grane: I Hvedebrødsdagene 3.00. .0 Jul paa Farø Gods 2.50. ib. 3.85. Back- -x fische og voksne Folk 0.75.

N. J. Gregersen: Tre Søstre 3.00. Nor- -ʌ dens Kvinde 3.50.

A. Halvorsen: Billeder fra Livet i Finmar- -ʌ ken 2.80.

Knut Hamsun: Samlede Romaner og For- - tællinger I—V 20.00, ib. 27.50. Sværmere. .ɔ Illustr. 2.50, ib. 3.50. Under Høststjernen n 3.25, ib. 5.00. En Vandrer spiller med b Sordin 4.75, ib. 6.25. Mysterier 5.00. Ny Jord 4.00. Pan 3.25. Victoria 1.00, ib. .0 1.50 og 1.90. Rosa 5.00. Livet ivold 4.60, ,(ib. 6.00.

Andr. Haukland: Ol-Jørgen I—IV 8.00. .0 Gunnar Rabens Ægteskab 2.50, ib. 3.75. .ɔ Gunnars Lykke 2.20, ib. 3.50. Vildmarkens ɐ Barn 2.50.

Nedenstaaende Bøger er alle udkomne paa Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag.

Gunnar Heiberg: Balkonen 2.50. Folkeraadet 2.50. Harald Svans Mor 3.75. Kjærlighedens Tragedie 2.75.

Jacob Hilditch: Fortællinger fra Folkelivet I—II 5.00, ib. 8.00. Nye Fortællinger 2.50, ib. 4.00.

Rolf Hjorth-Schøyen: Spillemænd. Digte 2.00. Herskeren 3.50. Maskerade 2.50, ib. 3.80. For din Skyld. Digte 2.00. Had 3.25, ib. 4.50.

Henrik Ibsen: Samlede Værker I—X 33.75, ib. 58.75. Samlede Værker. Mindeudgave 15.00, ib- 22.50 og 28.75. Catilina 1.75, ib. 3.00. Fru Inger til Østråt 2.25, ib. 3.50. Hærmændene på Helgeland 1.75, ib. 3.00. Kærlighedens Komedie 1.75, ib. 3.00. Brand 3.00, ib. 4.50. Peer Gynt 3.00, ib. 4.50. De Unges Forbund 2.75, ib. 4.00. Kejser og Galilæer 6.00, ib. 7.75. Samfundets Støtter 2.75, ib. 4.00. Et Dukkehjem 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Gengangere 2.25, ib. 3.50. En Folkefiende 2.75, ib. 4.00. Vildanden 3.00, ib. 4.35. Rosmersholm 2.75, ib. 4.00. Fruen fra Havet 2.75, ib 4.00. Hedda Gabler 3.00, ib. 4.35. Bygmester Solness 2.75, ib. 4.00. Lille Eyolf 2.75, ib. 4.00. John Gabriel Borkman 3.25, ib. 4.75. Når vi døde vågner 3.00, ib. 4.35. Digte ib. 3.00. Terje Vigen, illustr. af Chr. Krohg 1.00, ib. 2.25. To Skuespil (Kongs-Emnerne og Gildet på Solhaug) 1.00, ib. 1.50 og 1.90.

Kristofer Janson: Han og Hun 1.75, ib. 3.00. Bondefortællinger I—II 5.00, ib. 8.00. Ludvig Hetzer og hans Kampfæller 4.50. Gjorde hun ret? 3.00, ib. 4.50. Digte 3.50. Hjørdis 1.00, ib. 1.50 og 1.90.

Peter Jessen: Bergensk Hverdagsliv i 50 og 60 Aarene 3.00, ib. 4.40.

Judith Keller: Mira 2.50. Helga Hvide 5.00.

Alexander L. Kielland: Novelletter 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Skipper Worse 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Garman & Worse 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Arbeidsfolk 3.50, ib. 5.00. Else 1.75, ib. 3.00. Jacob 3.50, ib. 5.00. Gift 3.00, ib. 4.50. Fortuna 4.00, ib. 5.50. Sne 2.75. Sankt Hans Fest 2.50. Tre Par 2.25. Bettys Formynder 1.75.

Elisa Kielland: Smaatræk og Hverdagstyper fra Bergen for 50 Aar siden 3.00.

Jens Zetlitz Kielland: Ane-Marie 3.75. To Brødre 3.00. Det store Tyveri i Mynten 2.25. Menneskers Veje 3.50, ib. 4.80.

Hans E. Kinck: Flaggermus-Vinger 2.75.

Th. Kittelsen: Folk og Trold, illustr. 6.50, ib. 8.50.

Nils Kjær: Smaa Epistler 3.20. Regnskabets Dag 2.00. Mimosas Hjemkomst 2.00.

Thomas Krag: Fortællinger I—II 5.00, ib. 8.00. Kobberslangen 2.75. Ada Wilde 4.50. Ildliljen 5.00. Mester Magius 4.00, ib. 5.50. Gunvor Kjeld 1.00, ib. 1.50 og 1.90. Det Allerhelligste 4.50, ib. 5.75. Tubal den Fredløse 4.00. Vej og Vidde 4.00, ib. 5.50.

Vilhelm Krag: Marianna 2.50, ib. 3.50 Norge 3.50.

Kristofer Kristofersen: Vaardise 2.75. Løvsprætt 3.00. Verdens Herre 3.00. Pram 4.50. Paa Forpost 1.25.

Chr. Krohg: Dissonantser 3.50.

Bernt Lie: Hildr. Illustr. af Th. Holmboe 2.50, ib. 3.50.

Erik Lie: Direktør Lyngs Hjem 1.50. Af første Generation 4.00. Gerda Wolmer 2.50. Mogens Møllendamm & Sønner 3.00, ib. 4.50. Den nye Lykke 2.50, ib. 3.75.

Johanne Vogt Lie: Kunstnerliv i Nord og Syd 2.50, ib. 3.80.

Jonas Lie: Samlede Værker I—XV 33.00, ib. 55.00. Samlede Værker. Mindeudgave I—V 20.00, ib. 27.50 og 35.00. Rutland 3.50, ib. 4.80. Et Samliv 3.50, ib. 5.00. Onde Magter 3.00, ib. 4.50. Naar Sol gaar ned 3.75, ib. 5.00. Den Fremsynte 1.75, ib. 3.00. Tremasteren „Fremtiden" 3.50, ib. 4.80. Lodsen og hans Hustru 3.50, ib. 4.80. Livsslaven 2.00, ib. 3.25. Familien paa Gilje 2.50, ib. 3.50 og 4.50. Kommandørens Døttre 4.00, ib. 5.50. Naar Jerntæppet falder 3.75, ib. 5.00. Dyre Rein 1.00, ib. 1.50 og 1.90.

Mons Lie: Mand overbord 2.75. Livet paa Eventyrslottet 4.00. Ved Hotellets dækkede Bord 4.00.

Severin Lieblein: Kismet 3.80, ib. 5.25. Den sidste av sin Slegt 3.40, ib. 4.75.

Lila: Lulli 2.25. Vetle-Kari 2.00.

Hans Lyche: Aske 2.25, ib. 3.50.

P. Lykke-Seest: En Roman fra en liden By 4.50.

Theodor Madsen: Under Kundskabens Træ 4.00.

Sig. Mathiesen: Unge Sjæle 3.00. Nag 4.50. Hjemlig Jord 3.50.

Anna Munch: Verdens Herrer 3.50. Glæde 4.25.

Jappe Nilssen: Nemesis 3.00.

Sven Nilssen: Bark Franciska 3.50.

Sigbjørn Obstfelder: Korset 2.00. En Præsts Dagbog 2.50.

John Paulsen: Sjødronningen og andre Noveller 1.00. ib. 1.50 og 1.90. En Digters Hustru 5.00. Julehistorier 3.50. Enkens Søn 3.00. Den lille Fru Thea 3.25. Bergenske Originaler 2.75. Billeder fra Bergen 3.50.

Alvilde Prydz: Barnene paa Hærø Gaard 4.50, ib. 6.00. Gunvor Thorsdatter 4.50, ib. 6.00. Det lovede Land 4.50. I Ulvedalen 3.80, ib. 5.25. Fortællinger 2.50, ib- 4.00. Mens det var Sommer 4.50, ib. 6.00.

Kristofer Randers: Digte 2.50.

Sigmun Rein: Paa vor Jord 3.80. Vandring 3.20, ib. 450. En ung Kvinde 2.60, ib. 3.80.

Balthazar Schnitler: Norna 3.00. Haakon Adelsteinsfostre 4 00. Fra Viking til Konge 4.50. Russeliv i Ottiaarene 1.50.

Nedenstaaende Bøger er alle udkomne paa Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag.

SKUESPIL

Ulvens Søn 2.75. Jeppe Aakjær.
Rosa og Rosita 0.35. Clara Andersen.
Liden Kirsten 0.60. **Smaating for Scenen** (En Komedie i det grønne. En Nat i Roskilde. Mikkels Kærlighedshistorier i Paris. Det har Zombien gjort.) 1.00. H. C. Andersen.
Sne 3.00. Soph. Bauditz.
En Skandale 1.00, ib. 2.00. **Tilfældigheder** 0.75. **Surrogater** 0.75. **Moderate Løjer** 3.50. Otto Benzon.
Karen Borneman 2.50. **Lynggaard & Co.** 2.50. **Med i Dansen** 3.00. Hjalmar Bergstrøm.
Et **Besøg** 1.50. **Et Brud** 1.50. **Under Loven** 2.75. Edv. Brandes.
Kongemagt 3.00. Karen Bramson.
Faldgruben 0.50. **Kalifen paa Æventyr** 0.50. Erik Bøgh.
Broder Rus 2.50. **Folkesnak** 0.85. Einar Christiansen,
En Lektion 1.75. **Rivaler** 2.25. Walter Christmas.
Den kære Familie 1.00, ib. 2.25. **Magdalene** 3.00. Gustav Esmann.
Der var engang 1.00, ib. 2.25. **Renæssance** 2.00. **Vølund Smed** 2.75, ib. 4.00. Holger Drachmann.
Et Sølvbryllup 1.00. **Barnets Ret** 2.50. Emma Gad.
I Blinde 0.75. **Den romantiske Fader** 1.00. Alb. Gnudtzmann.
Søstrene paa Kinnekullen 1.00, ib. 2.00. C. Hauch.
Elverhøj 0.50, ib. 1.00. **Aprilsnarrene** 0.50, ib. 1.00. **Recensenten og Dyret — Nej** 0.50, ib. 1.00. **Syvsoverdag** 0.50, ib. 1.00. J. L. Heiberg.
Kong Renés Datter 1.00, ib. 2.25. **Ninon** 1.00, ib. 2.00. Henrik Hertz.
Soldaterløjer 1.00. **Intrigerne** 0.85. **Den Tredie** 0.85. **Under Snefog** 2.50. C. Hostrup.
Fulvia 1.00, ib. 2.00. H. V. Kaalund.
Samson og Dalila 2.75. **Kærlighedens Narre** 2.75. Sven Lange.
Fars Penge 3.00. **Sejr** 1.50. Poul Levin.
Hvo, som elsker sin Fader 2.00, Jul. Magnussen.
Revolutionsbryllup 2.75. **St. Helena** 3.00. Soph. Michaëlis.
Ambrosius 1.00, ib. 1.75. Chr. K. F. Molbech.
De Forlovede 1.50. **Sagt op** 0.60. Carl Møller.
Mellem Landsbyfolk. Tre Enaktere (Tvende Par. Indbrudstyven. Gifteri.) 2.50. Peder R. Møller.
En Bryllupsaften 0.60. **Kammerater** 0.60. Peter Nansen.
Daniel Hertz 2.50. **Mor har Ret** 2.00. Henri Nathansen.
Willemoes 3.00. L. C. Nielsen.
Nye Tider 1.25. **Selvstyre** 1.75. Zak. Nielsen.
Aladdin 1.50, ib. 2.50. **Hakon Jarl** 0.25. **Axel og Valborg** 0.25. A. Oehlenschläger.
Asgaardsrejen 2.75. Henrik Pontoppidan.
Flugten 3.00. **Morbus Tellermann** 2.75. **Komedier** I: Mads Bondegaards Glorie 3.00. **Komedier** II: Amor Balles Eventyr. Bartholins Glædesdag. Døden paa Natcafé 3.00. Helge Rode.
Bertran de Born 1.00, ib. 2.00. **Hertuginden af Burgund** 2.75. Ernst von der Recke.
Ideale Magter 2.50. Joh. Skjoldborg.
Erotik 2.50. **Skærmydsler** 1.00. **Thummelumsen** 2.75. **Ranke Viljer** 3.25. Gustav Wied.
Første Violin 3.50. Jens Petersen og Gustav Wied.
Andersens Æventyr 1.75. Vilh. Østergaard.
Storken 1.50. **Høit tilhest** 0.75. **Hanen** 1.50. Hans Aanrud.
En Fallit 2.50, ib. 3.75. **Geografi og Kærlighed** 2.25. ib. 3.50. **Sigurd Jorsalfar** 1.00, ib. 2.00. **Over Ævne I** 1.25, ib. 2.50. **Over Ævne II** 2.50, ib. 3.75. **Poul Lange og Tora Parsberg** 3.50, ib. 5.00. **Naar den ny Vin blomstrer** 3.75, ib. 5.25. Bjørnstjerne Bjørnson.
Kjærlighetens Øine 3.00. Johan Bojer.
Jakob og Kristoffer 2.50. **Kjærlighed og Venskab** 2.50. Peter Egge.
Livet i Vold 4.60, ib. 6.00. Knut Hamsun.
Balkonen 2.50. **Kjærlighedens Tragedie** 2.75. Gunnar Heiberg.
De unges Forbund 2.75, ib. 4.00. **Samfundets Støtter** 2.75, ib. 4.00. **Et Dukkehjem** 1.00, ib. 1.50 og 1.90. **Vildanden** 3.00, ib. 4.35. **Rosmersholm** 2.75, ib. 4.00. Henrik Ibsen.
Tre Par 2.25. **Bettys Formynder** 1.75. Alex. L. Kielland.
Lystige Koner 1.75, ib. 3.00. **Lindelin** 3.25, ib. 4.50. Jonas Lie.
Agnete 2.25. Amalie Skram.
Inden Døre 2.00. Magdalene Thoresen.
Den Kjærlighed! Den Kjærlighed! 0.25. **Sande Kvinder** 1.25. Anna Ch. Leffler.
Erik den Fjortende 1.00. **Gustav Wasa** 3.25. Aug. Strindberg.
Monna Vanna 2.50. M. Maeterlinck.
Fruentimmerskolen 2.75. **Den indbildt Syge** 1.25. Molière.
Romeo og Julie 1.00. **Kong Lear** 1.00. Will. Shakespeare.
Brændende Breve 0.25. P. Gnæditsch.
Elskovsdrikken 0.80. Bashjénow.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK FORLAG

KARIN MICHAËLIS

BARNET. Fortælling. *2. Oplag. 2 Kr. 50 Øre.*

LILLEMOR. Fortælling. *3. Oplag. 3 Kr.*

HELLIG ENFOLD. Fortællinger. *3 Kr. 50 Øre.*

SØNNEN. Fortælling. *4 Kr.*

GYDA. Fortælling. *4 Kr. 50 Øre.*

MUNKEN GAAR I ENGE. Fortælling. *3 Kr.*

DE SMAA MENNESKER. *4 Kr.*

TOMMELISE. Fortælling. *3 Kr. 75 Øre.*

KYLLINGESORGER. Fortælling. *3 Kr. 50 Øre.*

OVER AL FORSTAND. Fortælling. *2 Kr.*

BETTY ROSA. En ung Kvindes Roman. *5 Kr.*

TRO SOM GULD. Fortælling. *4 Kr.*

DEN FARLIGE ALDER. Breve og Dagbogsoptegnelser. *8. Oplag. 3 Kr. 50 Øre.*

KARIN MICHAËLIS & JOOST DAHLERUP

DANSKE FOREGANGSMÆND I AMERIKA.
Med Illustrationer. *3 Kr.*

Forlagstrykkeriet, Kirkebuegade 1 København K

JAKOB BADEN